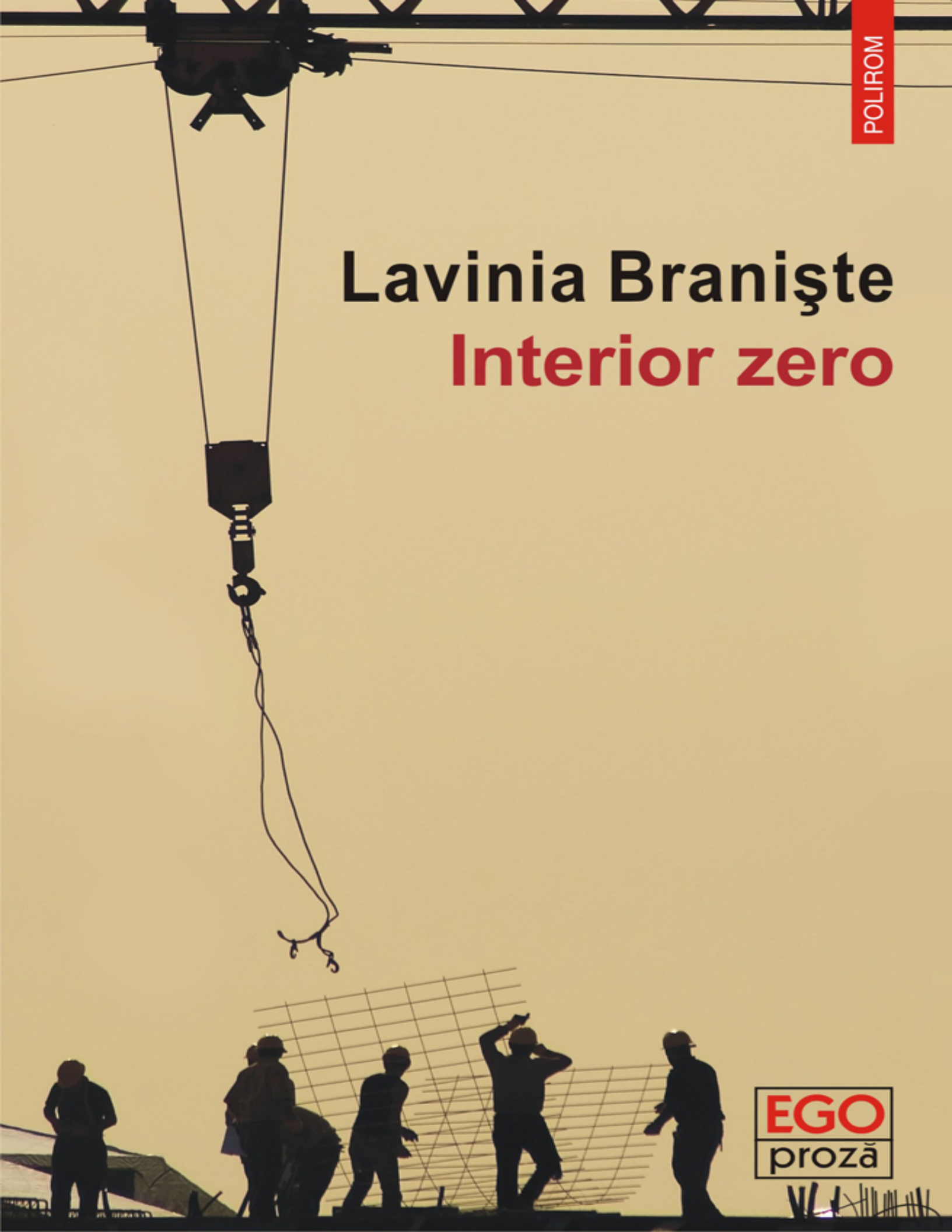

POLIROM

Lavinia Braniște

Interior zero

EGO
proză

Lavinia Branişte

Interior zero

roman

POLIROM
2016

© 2016 by Editura Polirom

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6402-3
ISBN PDF: 978-973-46-6403-0
ISBN print: 978-973-46-6321-7

Coperta: Radu Răileanu
Foto copertă: © iStockphoto.com/Tolga TEZCAN

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

LAVINIA BRANIȘTE s-a născut în 1983, la Brăila. A studiat limbi străine la Cluj-Napoca și București. A debutat în 2006 cu volumul de poezii *Povești cu mine*, după care au urmat două volume de proză scurtă, *Cinci minute pe zi* (2011) și *Escapada* (2014), și o carte pentru copii, *Rostogol merge acasă* (2016). *Interior zero* este primul ei roman. În prezent locuiește în București, unde lucrează ca traducătoare.

pentru mama

nu-s zelos numai ca fac parte dintr-o echipa de workers machine si nu pot face discordanta, asa ca am slabit 8 kg pana acum. ce ciudat imi simt scheletul, cred ca am cutia toracica prea mare, naiba stie. in 2 noiembrie ajung in ro. oare sa nu intelegem noi viata, lavi?

(v. leac, într-un mesaj pe Facebook,
octombrie 2014)

Plecăm de la birou pe la nouă. Coboară furtunos pe scări, am impresia că mai are puțin și vine jos grămadă, trece prin fața recepției, unde mă aflu, pe scaun, și strigă înapoi, peste umăr, la etaj:

— Domnu' Ursuuuuu, plecăăăm!

Mi-a zis că mă ia și pe mine. Îmi doresc de opt luni să ajung pe șantier, acum complexul e aproape gata. Mă mai uit din când în când pe linkul cu camera de supraveghere la progresul lucrărilor.

Mi-a trimis SMS la șapte dimineața: *Cristina, daca vrei pe santier, imbraca-te bine si ia-ti bocanci.*

Deschide ușa, înăuntru vine imediat frig la picioare.

— Vin și eu? o întreb.

— Da, da, hai!

Între timp îi sună telefonul și răspunde și nu mai are mâini să-nchidă ușa, pătura de frig se înalță, ea deja e afară și eu zic:

— Stați așa, să mă duc rapid la pipi.

Și după aia:

— Timea, mă duc pe șantier, vezi și tu de telefon.

— Da, se aude Timea de după un paravan.

— Închide și tu ușa aia odată, zice Paul Dobre spre nicăieri, dar eu deja sunt la budă, îmi întind pe colac fâșii mari de hârtie igienică și după aia las apa să curgă pe cald, centrala pornește cu o bufnitură foarte aproape de urechea mea.

Ies în goană, îmi apuc poșeta și haina, iar în stradă, în mașina pornită, domnul Ursu deja se chinuie să-și pună centura.

Mă urc în spate, trag centura mea, vreau s-o închid, dar nu găsesc în ce s-o bag. O mai țin un pic în pumnul strâns și apoi îi dau drumul.

Știu despre ea că e smucită și la volan și conduce repede, sunt aici de doi ani și mi-au zis mai mulți. Dar acum mă urc pentru prima dată în mașina ei.

La primul semafor îi înjură deja pe proștii din trafic, la următoarele vorbește la telefon, când aproape să ieșim din oraș, îl întreabă:

— Ce-i de făcut cu nebunii, domnul Ursu?

După care se uită la mine în oglinda retrovizoare și-mi zice:

— Să vezi ce circ o să iasă acuma iar.

Sunt secretară la o firmă de proiectare pentru inginerie civilă, m-au luat pentru limbile străine, altfel n-aș fi avut profilul necesar. O cunoșteam pe fata care fusese înaintea mea, plecată în concediu de maternitate și plecată apoi din țară. Șefa n-a avut timp să pună anunț, fata mă cunoștea pe mine, știa că-mi caut ceva și m-a propus. La interviu, șefa mi-a remarcat găurile din CV. Îmi tăinuisem al doilea master, doctoratul abandonat după trei ani, a doua facultate abandonată după doi. Ce-ai făcut în timpul ăsta? Am colaborat cu edituri, i-am zis eu, iar ea s-a speriat, vezi că aici o să ai de tradus contracte și caiete de sarcini, să nu te apuci să faci povești.

A avut nevoie de mai mult de-o lună ca să se decidă, până la urmă a zis că i-am părut „pozitivă“ și m-a chemat să-mi facă un instructaj de două săptămâni. Era într-un decembrie. Imediat

după instructaj a fost petrecerea de Crăciun și m-am trezit că mă gândesc la costum pentru balul mascat.

Acum un an și ceva, la primul contract de antreprenor general, a mirosit ea că în construcții plouă cu bani. Ne facem constructori, zicea frecându-și mâinile după ce a început să încaseze de la client tranșe de câte un milion de euro. Mă pune să bag facturi în sistem și eu despart cifrele cu unghia pe ecran în grupuri de câte trei, ca să-mi dau seama dacă sunt zeci sau sute de mii sau milioane. Pe mine de la bani mă ia amețeala.

Miercurea, de la 9 dimineața, sunt ședințe de șantier, se adună în baraca noastră reprezentanți ai clientului și ai subcontractanților și discută și urlă unii la alții și ea la toată lumea. E mândră că e femeie într-o lume a bărbaților. „La toți le e frică de dumneavoastră, doamna Liliana“, a zis odată Mircea Negoescu de la MirConstruct, iar ei i s-a umflat pieptul și a uitat preț de o clipă cât de proaste le ieșiseră ălora testele de beton.

Construim un centru comercial la marginea Bucureștiului.

La intrarea pe șantier stau parcate jeepuri unul după altul și ea gândește cu voce tare:

— Ia uite ce mașini au ăștia… Numai noi umblăm cu Dusterul.

Ea și soțul au un sfert din firmă. Restul e al unui grup spaniol. Trebuie să le raporteze ălora tot, ceea ce o înnebunește.

Coborâm într-un ocean de noroi și-ncepe să-mi fie milă de bocanci.

Un șantier e un loc unde simți, mai mult decât oriunde și înainte de toate, că ești femeie. Fiindcă se uită la tine toți. Curioși, intrigați, lascivi, te întrebi o secundă ce-au pățit, după aia îți aduci aminte că ești o apariție neașteptată, care prezintă interes, dar nu vrei să știi exact în ce sens. A, stai că sunt

femeie, OK. Mă apucă groaza la gândul că Mona, managera de proiect, a venit aici toată vara în pantaloni scurți. S-a cerut pe șantier singură. Zilele fără ea la masa de prânz au fost o binecuvântare.

În baraca de ședință lumea e deja adunată. Șefa mă trimite să dau o tură de șantier, dar mai întâi merge cu mine să-mi arate de unde să-mi iau o cască. Cere cheia de la Mona, apoi deschide ușa de la baraca ei. Dinăuntru ne izbește un val de căldură, iar șefa se repede să-i închidă caloriferul electric.

— Ce tot lasă ăsta să meargă aiurea aici? I-am zis de-atâtea ori să nu-și mai facă așa căldură.

Pe birou are un vraf de hârtii, o sticlă de Cola Zero, probabil clocită, și o poză cu ea și Claudiu pe elefant, de când au fost în Thailanda, acum câteva luni. Stau pe niște scaune improvizate, legate pe sub burta elefantului, în timp ce vizitiul, un băiețaș slăbuț, a încălecat pe gâtul animalului și se sprijină de capul lui. Mona zâmbește la poză, dar Claudiu e prea lăsat într-o parte și pare panicat. Din câte înțeleg, e mania ei să călărească diverse animale exotice când merg în vacanțe prin insule, el doar se supune, deși de data asta ne-a mărturisit că și ei i-a fost frică. I-a plimbat o jumătate de oră prin pădure, se mai poticnea elefantul, vă dați seama dac-ar fi alunecat, ne spunea, dacă pici sub elefant, adio.

— Ce dezastru e pe biroul ăsta, zice șefa.

Îi lasă urme de noroi pe podeaua cu dâre de mop.

Miercurea vine și tanti Oara, femeia de serviciu de la firmă. La birou vine de două ori pe săptămână, câte două ore. Tot cu două ore au contractat-o și pentru șantier, dar mie mi se plânge de câte ori are ocazia că-i e greu să meargă cu cizmele prin noroiul ăla și să bage mâinile în apa înghețată, fiindcă pe

șantier nu e apă caldă. Plus că Mona nu-i dă cheia de la toaletă de la femei și trebuie să se ducă la toaletele muncitorilor. Toaleta de femei e numai pentru Mona.

Spală pe jos în barăci și după aia dă buzna câte unul și face mizerie la loc. Șefa o ceartă că-ntinde pe jos apă cu noroi, dar, dacă aruncă apa din găleată, trebuie să scoată iar bucăți de gheață din bazin și să le lase în găleată până se topesc, ca să poată să spele.

— Nu-mi convine nici mie, zice. Nu mai pot nici eu. Nu dovedesc.

E în pragul pensionării.

Din două-n trei săptămâni, Mona îi trage țeapă și o abandonează în parcare la Mega. Nu vrea să-i împută țiganca mașina.

Tanti Oara vine dintr-un sat din afara Bucureștiului, de pe o altă latură a orașului. Microbuzul trece la intervale mari, cel de dimineață ajunge în față la Mega la șapte și jumătate, ea coboară acolo și o așteaptă pe Mona până la opt, s-o ia s-o ducă pe șantier.

Mona a protestat, că nu e treaba ei s-o aducă pe-aia, dar șefa i-a bătut obrazul și probabil că i-o mai fi promis mici avantaje, fiindcă Mona nu face niciodată nimic gratis. Chiar și așa, mai sunt zile când se preface confuză și o lasă acolo pe femeie, femeia stă și așteaptă și după aia se duce la tramvai.

Șefa se-ntinde pe un dulap și-mi dă o cască.

I le-a trimis Álvaro Moreno prin poștă din Spania, după ce-a venit odată în vizită și a văzut c-ai noștri împrumutau căști de la subcontractanți. Moreno ține foarte mult la imagine. E nebun după site-ul grupului și după newsletter.

N-am mai purtat niciodată cască de șantier. Mă mir cât e de ușoară. Mi-o pun peste căciulă, stau cu gâtul țeapăn de teamă să nu-mi cadă și-mi creează o stranie bucurie de bâlci, mi-am pus ceva în cap cu care-aș vrea să mă pozez. Dar mă abțin.

Șefa închide baraca în urma mea și se duce la ședință. Se grăbesc să termine repede azi, la unșpe jumate vine Carolina, nu știu exact cine e, știu că e din partea clientului, o tipă din Italia care trăiește în Spania și se ocupă de marketing. Parcă. Șefa îi spune „domnișoara Carolina“, ca să n-o jignească, fiindcă n-are verighetă. Dar e trecută bine de patruzeci.

— E o intrare acolo și mai poți să intri și pe partea aia, pe la marfă, zice ea, și-mi face un semn larg, cu ambele mâini, care cuprinde construcția imensă.

Unsprezece mii de metri pătrați. Știu din vrafurile de documente traduse.

Mă aventurez singură spre ușa cea mai apropiată, nu există poteci, mă uit cu disperare după scânduri sau pietre. Am impresia că mă privesc diverși de pe o margine uscată. Alunec prin noroiul moale, deja m-am făcut și pe blugi, mă uit pe unde calc și simt cum îmi vine casca în față, din vârful capului și din vârful căciulii. M-a pus naiba să-mi iau poșetă. Cu o mână țin poșeta și pe cealaltă o îndepărtez ușor de corp pentru echilibru. Ușa mi se pare la ani lumină, am dintr-odată convingerea că există undeva, foarte aproape, o potecă, iar eu, în imensa mea naivitate în ceea ce privește lumea și existența posibilităților, nu m-am uitat de la bun început după ea.

Mă copleșește singurătatea mea pe această planetă mocirloasă care este șantierul, dar aud la un moment dat o voce:

— Doamna!

Și încă o dată:

— Doamna!

Până realizez că doamna sunt eu și ridic ochii și o văd pe tanti Oara împleticindu-se și ea prin noroi către mine. Deci nu e potecă. Bun.

Are fața luminoasă, mă gândesc că poate se bucură să mă vadă. E colega mea preferată. Relația noastră se consolidează cu fiecare lună care trece, când vine la mine și-mi cere să-i scot adeverințe pentru la spital, una pentru ea și una pentru soțul, care soțul e pe asigurarea ei medicală și umblă tot pe la doctori. I le scot, mă duc cu ele la semnat și după aceea, aproape mereu, îmi cere să-i fac și câte două copii xerox, să aibă, că poate-i mai trebuie. Odată m-a prins șefa la copiator. M-am grăbit să mă scuz, că nu pentru mine.

— Da' ce-i trebuie ei atâtea copii? Ia să nu-i mai faci. Ce, noi suntem fabrică de hârtie?

Uneori o las să sune pe mobil de la centrală. Are prin buzunarele halatului tot felul de hârtiuțe mototolite, cu numere de telefon, unele nealocate.

— Sunteți sigură c-ați scris bine? o întreb.

— Ia încearcă-l și p-ăsta, zice, și-mi arată cu degetul alt număr.

Câteodată îmi zice „fetiță". Azi i s-a părut că sunt doamnă, poate pentru că sunt cu un cap mai înaltă decât ea, adică cu casca.

— Trebuia s-o iei pe partea ailaltă, spune ea și-mi arată înspre zona de marfă.

— E mai uscat?

— Da, a pus pietriș.

— V-a adus Mona?

— Da… Da’ vreau să-i spun lu’ șefa că nu mai viu. E prea departe. Nu mai pot să mai stau acolo să-ngheț.

— De ce nu intrați la Mega să vă-ncălziți?

— E, și dacă intru la Mega ce să fac? Să stau așa în ușă? Nu pot, mi-e rușine.

Tăcem amândouă. Am rămas în loc de un minut și deja simt că mi se răcește transpirația pe șira spinării. Pornesc din nou spre ușă, iar ea vine cu mine.

— Ce mai face soțul?

— Ce să facă… A răcit.

— N-aveți cald în casă?

— Ba da, facem focul, da’ a tencuit acolo la cal și s-a dezbrăcat că se-ncălzise… Și doar i-am zis să lase așa… Ce era dacă lăsa până la primăvară? Acuma stau mereu să-i fac frecție.

Ajungem la ușă. Vreau s-o deschid, dar pare încuiată.

— Trage tare, zice tanti Oara și trage chiar ea și ușa se deschide.

E mare și grea și mă întreb dacă la asta se referă „porți industriale“ din traducerile mele. Pășim înăuntru, pe ceea ce intuiesc a fi pardoseala elicopterizată. Aceste lucruri care chiar există.

— Aoleu, ce mare e. Și aici tot dumneavoastră faceți curat?

— Da.

Magazinul e enorm, alb și gol, de tavan atârnă muncitori, căci acum au ajuns la etapa instalațiilor electrice.

Am două kile de noroi pe fiecare picior și nu mă lasă inima să intru. Mă uit în jur să mă șterg pe ceva, dar nu văd nimic.

— N-aveți ceva să răzuiesc și eu noroiul ăsta? Un băț, ceva?

Dă din cap că nu.

— Ei, intră așa.

— Nu, lăsați că mă uit de-aici.

Sunt mioapă și nu văd până în fundul magazinului. Mă mai mir încă o dată ce mare e. În curând va fi plin de rafturi și de mărfuri, pe-aici se vor rula produse, vor tropăi angajați și clienți. Minunea care este acest magazin, ridicat din prefabricate în doar șapte luni. Care va anima comunitatea.

Primarul a fost foarte generos și săritor cu avizele, așteaptă cu nerăbdare lotul spațiilor verzi, pe care șefa l-a promis unei firme agreate de el. A încercat să-l negocieze, i-a zis că alții ar face la o treime din preț, dar Vlad Simion, colegul nostru pe drumuri și poduri, care o consiliază și pe probleme de strategie, i-a șoptit că e bine așa.

— Ce interes o fi având și ăsta? mi-a zis ea după ce mi-a povestit, după care a trântit ceva, după care mi-a zis să nu cumva să mai vorbesc cu alții.

După care mi-a zis că și firma de pază tot primarul i-a băgat-o pe gât.

Am gura cusută, mă străduiesc să nu articulez păreri, mă străduiesc să-mi văd de recepție și de centrală, sunt mormânt, la mine vin toți să-și verse nemulțumirile.

— Mai bine mă-ntorc și mă duc pe-acolo pe cărare, pe unde mi-ați zis.

Tanti Oara împinge poarta industrială, iese ea, apoi o ține să ies și eu. Ne oprim amândouă pe pătrățelul de beton din fața ușii și ne uităm la oceanul de noroi. Soarele strălucește, dar e frig, probabil că la noapte o să înghețe iar. Îmi doresc mult să ningă de Crăciun și să văd zăpada repede, cât încă e curată. Peste o săptămână și ceva, vinerea viitoare, avem petrecerea cu firma. E două milioane să-nchiriezi costum. Îmi alung din minte acest gând odios.

— Mai degrabă m-aș duce înapoi la baracă.

Mă uit la ceas și mă gândesc cât mi-ar lua să mă întorc în oraș singură, cu mijloacele de transport în comun. Un microbuz și apoi un tramvai și apoi metroul încă o stație lungă. Probabil că ei ar ajunge înaintea mea.

Din baracă iese unul și trântește ușa, apoi imediat altul fuge după el. Domnul Ursu iese în ușă și se uită cu mâna streașină la ochi. Probabil că circul e în toi, că urlă toată lumea la toată lumea și șefa urlă la toți. Dacă e nemâncată, e și mai nervoasă. Înainte de ședințe își ia mereu mâncare la ea.

La început am admirat-o sincer și am crezut toate bazaconiile pe care mi le zicea, cum toți sunt nebuni și corupți și vor s-o fure și ea se luptă cu toți, cum asta e o țară de idioți și de misogini și de-asta e bărbatu-său director general și ea e adjunctă, că altfel sună când e un bărbat director. De banii ăia de director, bărbatu-său merge la poștă și face aprovizionarea cu hârtie, dar numai când rămâneam fără nicio coală. El pune apă la toate florile din firmă și mă ajută să bag tomberonul după ce trece gunoiul.

Mi-am dorit să fi avut părinți ca ea. Care să-mi inspire forță.

După aia mi-am dat seama că la ea toți sunt proști și că probabil la fel sunt și eu, când ies și închid ușa după mine și ea rămâne cu bărbat-su în birou și comentează. Am continuat s-o admir multă vreme după ce am început să tresar când sună telefonul din intern și văd pe centrală că e ea. Că mă cheamă. Că trebuie să execut. Că are rugămintea. Așa le poruncește pe toate, cu „rugămintea“. Am rugămintea să faci. Am rugămintea să te duci. Am rugămintea să te grăbești, că e urgent.

Dar cu adevărat lovită m-am simțit când era nervoasă pe Moreno că i-a luat bani din cont și că e nebun și că ăsta ce-are

de gând, că vrea să ne distrugă agenția, că nu mai avem bani de salarii, că e un idiot și un cretin și nici n-are cum să fie altfel, fiindcă e fiul ploii, copilul nimănui, provine dintr-o familie destrămată. Cum să aibă ăsta minte la cap, când a crescut pe drumuri, numai cu mă-sa?

Și eu am crescut numai cu mama.

Când vrea să-l jignească pe Moreno, zice că probabil Ramírez e amantul lui.

— *Yo soy como tú*, mi-a zis odată la telefon Ramírez, când insistam să-mi dea număr de înregistrare pentru o factură intra-grup. Fac numai ce mi se zice. Señor Moreno nu mi-a dat încă permisiunea.

Ramírez e asistentul lui Moreno.

Șefa îi urăște pe spanioli. Dar și pe evrei, unguri, homosexuali, toate secretarele, toți funcționarii și toți țiganii de muncitori de la Dinamic. Și pe „câcata de avocată“ a clientului. O câcată de douășase de ani.

Simt toxinele în mușchi opt ore pe zi. În locul ăla unde mi-am găsit și eu să-mi caut liniștea. Salariul stabil, eventual creditul. Drumul cu metroul dimineața, ca oamenii. Alergatul adică. S-alerg și eu după ceva în diminețile vieții mele.

— Poate îți găsești și tu vreun inginer, îmi zice buna mea prietenă Otilia, care de altfel îmi tot repetă, ca să mă consoleze (și pe mine, dar și pe ea) că dragostea e o făcătură culturală și că omenirea va dispărea ca specie înainte de a găsi o cale de a se salva de pe pământ.

— Am citit eu undeva că întrebarea corectă nu e ce să faci cu viața ta, ci cum să-ți petreci timpul, i-am zis.

— Numai porcării citești.

— Era link de la tine.

Îmi dă linkuri despre creier și despre viață, să citesc dacă am timp mort la birou. Seara îi povestesc de șefa și de colegi. Mă plâng o vreme, după aia îi povestesc și episoade comice.

— Când o să plec de-acolo, ție o să-ți fie dor de ei, îi spun.

— Când o să pleci?

La șantier au început să construiască sensul giratoriu din dreptul magazinului, care va conduce mașinile în mod fluid către parcarea centrului comercial.

Dinamic Construct a început să sape, muncitorii lor au pus moloz și pământ pe terenul unei spălătorii auto, și-au lăsat utilajele acolo și le-au blocat intrarea. Nu mai vin oamenii la spălătorie, că nu mai au pe unde să intre, patronul pierde zilnic bani, fiecare zi e o pierdere. A depus plângere împotriva noastră. Ajung la baracă și înăuntru e dezastru, țipă vreo patru. Șefa, cu plămânii ei, îi acoperă pe toți. Dinamic să-și ia imediat molozul și utilajele, doar n-o să plătim noi acum pentru neglijența lor.

Baciu de la Dinamic zice că nu mai are bani de motorină, că nu i-a dat avans. De ce n-a vrut șefa să-i dea și lui avans. Pentru că n-aveți avans în contract, de-aia. De unde știu că-i dai pe motorină. Eu nu umblu cu merțanu' dumitale.

Rămân afară, să mi se mai usuce noroiul pe picioare. Aproape de baracă, unde au vărsat pietriș, astfel încât aud ședința turbulentă dinăuntru.

Domnul Ursu vine lângă mine. Trebuie să meargă în magazin să vadă ce-au făcut ăia cu generatorul, trebuie apoi să facă niște calcule, să se înțeleagă cu ei pentru paratrăsnet. Îi e groază de atâta noroi pe care trebuie să-l străbată.

— Să-mi dea șefa bani de bocanci. Lu' Mona cum i-a luat bocanci?

Ursu încearcă să stoarcă bani din orice. Are încheietura umflată și i-a zis șefului că de la mouse. Să-i dea spor de mouse, că asta e boală de birou, i-a spus el într-o dimineață la bucătărie, în timp ce se ungea pe mâna foarte păroasă cu alifie chinezească. Șeful a părut stânjenit, dar l-am salvat eu:

— Uau, mai există cremă din asta? De unde ați luat?

Până la urmă se pare că l-a luat amețeala într-o zi când s-a ridicat din pat și a căzut în fund pe pat și s-a sprijinit strâmb în mâna dreaptă. Și alifia a luat-o de la Obor.

— Am reușit să iau garsoniera aia la parc acolo. Ți-o las la două sute, dacă vrei, îmi zice el în fața barăcii.

— De euro?

— Păi, da, normal, zice el și începe să râdă. De euro, de ce vrei?

— Aoleu, iar în euro…

Urăsc să cumpăr bani.

— Bine, putem să stabilim un preț fix în lei. Dacă te hotărăști. Dau un var zilele astea și după aia mergem să vezi.

Nu-mi amintesc să-i fi spus vreodată că vreau să mă mut. Poate că m-am plâns așa, în general, că e nasol unde stau, dar n-am stat niciodată bine și m-am obișnuit cu toate. Cu otrava de gândaci, weekendurile cu bormașini, durerea aproape fizică la început de lună, când îmi dau toată lichidarea pe chirie.

— Nu știu, să văd. Mi-e groază să mă trambalez cu toate. Câte am putut s-adun și eu…

— Lasă, că rezolvăm cu o dubă, nu-i problemă. Ce, ai mobilă?

— Am mobile mici. Și multe valize.

Dar el nu mai ascultă.

— Ooo, dom’ primar. Bună ziua, bună ziua, zice Ursu și întinde mâna către un nene care se îndreaptă hotărât spre baracă.

— Doamna Liliana a venit?

— Da, este, du-te tu și cheam-o, Cristina.

Șefa coboară cu zâmbetul larg, nici nu zici că tocmai s-a extras dintr-o încăierare de câini.

— Am vorbit la Inspectorat, zice primarul, nu se poate prelungi termenul, trebuie să terminați sensul într-o săptămână.

— Păi, asta i-am zis și eu acum lui Dinamic, răspunde ea și se întunecă la față. Să termine, dom’le, odată, ce se tot lungesc atâta. De ce mai ia lucrări dacă n-are nici de motorină? Vai, așa ce mi-e groază de Baciu ăsta…, spune mai încet.

— Nu știu de unde l-oți fi scos… Mai e și problema cu vecinii de la spălătorie, spune primarul.

— Da, le-am zis, le-am zis. O să rezolve. Dar să știți că la spălătorie nu-i blochează, a făcut Mona poze. Haideți să ne uităm, dacă vreți…

— Nu, că nu mai stau acum.

— Auziți, dar cu crucile alea două ce facem? Le mutăm?

— Care cruci?

— Sunt două cruci de fier pe marginea drumului.

Îi arată cu degetul.

— O să sape ăștia peste ele.

— Aaa, sunt ăia cu incendiul. Scoate-le de-acolo, dă-le-n mă-sa.

— Mă gândeam că poate le comandăm o troiță și o punem mai încolo, pe câmp la Dragu.

Dragu e fostul proprietar al terenului. Care a venit la toate tranzacțiile cu cămătarii după el.

— Dar familia unde este? Măcar să le spunem că le luăm.

— Scoate-le și gata, zice primarul enervat.

Șefa e credincioasă. Are iconițe în portofel, printre digipass-uri, și din când în când ne dă mâncare de pomană.

— Auziți, și încă ceva. Noi o să facem un bal mascat pe 19, o petrecere cu firma la un restaurant.

Râde cu gura, dar ochii îi rămân ațintiți pe fața lui, să vadă cum reacționează.

— Sunteți invitat. Vă trimit invitația pe mail.

— Când e, pe 19? Ce zi e 19?

— E vinerea viitoare.

— Bine, bine, trimite-mi.

Eu aș vrea să plec, n-am ce să mai fac pe-acolo, m-am lămurit și cu șantierul.

— E, cum e? mă-ntreabă ea, în timp ce-și verifică mobilul, dar nici nu mă lasă să formulez. Du-te și vezi dacă a venit Carolina. Baraca lor e pe partea aia, a treia sau a patra, e o foaie cu numele lor pe ușă.

— Și dac-a venit?

— O chemi aici.

Carolina e ghemuită lângă un castronel cu apă, înconjurată de cinci pui de câine de diverse mărimi. Se plânge la dirigintele lor de șantier că sunt guri de canal neacoperite și cățeii ar putea să cadă în ele.

— Și eu aș putea să-mi rup picioarele, zice un altul pe românește către un coleg și râde.

Carolina se ridică, își trage pantalonii la spate, apoi îmi întinde mâna și se prezintă. Probabil că-și imaginează că sunt

cineva mai important. Îi spun că șefa o așteaptă.

Apoi întreb pe cineva la întâmplare de unde se ia microbuzul spre oraș. Îmi dau jos casca și mă duc la baraca Monei, s-o las, dar e încuiată. N-aș mai intra dincolo, la ședință.

Tanti Oara apare din nou dintre noroaie, cu cizmele ei de cauciuc murdare până sus. Are brațele pline de plastice goale, găleată, lighean, două sticle cu resturi de soluții de curățat.

— Hai că plec și eu acuma, nu mai am ce să fac. Mă duc să duc astea.

N-aș vrea să ne intersectăm la microbuz, așa că mă grăbesc. Îmi curăț ghetele pe o margine de beton și mă învârt pe lângă barăci cu casca în mână. Ursu încă nu și-a făcut curaj să plece către magazin.

— Nu vă trebuie o cască? îl întreb. Eu aș vrea să plec.

— Nu-mi pun eu aia în cap! zice el.

— Oare cât îmi ia s-ajung la birou?

— O oră jumate, cel puțin!

— Nu știu ce să fac cu asta…

— Dă-o încoace, c-o duc eu înăuntru.

Îl las cu casca în mână, în fața barăcii. Mă întorc să plec și timp de-o secundă sunt blocată, nu știu dacă s-o iau pe pietriș, printre niște câini, sau să-i ocolesc prin noroi.

— Te-anunț după ce văruiesc, strigă Ursu după mine, și atunci mă simt dintr-odată în siguranță și o iau printre câini.

Mama lucrează în Spania de atât de mult timp, încât am impresia că dintotdeauna. Lucrează în turism, la malul mării, și vine acasă o dată pe an, în extrasezon. Își aranjează în așa fel încât să prindă sărbătorile de iarnă. De ani de zile, ea n-a mai văzut România cu frunze și flori, vine mereu pe noroaie, pe lume înfofolită și cenușie și are impresia că aici e un tărâm trist. Uneori mai prinde câte-o zăpadă și se bucură ca un copil mic, îi cade căciula pe ochi, își trage nasul și ia lopata, să dea zăpada afară din curte. Și după aia le povestește în Spania că, uite, atât a fost zăpada și ăia se minunează și zic mereu c-ar trebui să vină și ei măcar o dată prin România.

Când vine la mine, la București, fac mereu plan de distracție, pe unde să mergem și ce să facem, să nu stăm în garsonieră să ne plictisim.

Acum ne-am rezervat o zi întreagă pentru o tură prin Berceni, pe la blocurile noi. Să vedem ce-i pe-acolo, că i-am tot trimis linkuri la blocuri noi, dacă mă hotărăsc să fac credit, avansul mi-l dă ea.

E puțin soare de dimineață, dar până să ieșim din casă, îl scăpăm. Ziua se face la loc cenușie, cum a fost și ieri și alaltăieri, ne băgăm la metrou, schimbăm la Victoriei și după aceea rămânem pe scaun una lângă alta, în lungul drum până la Dimitrie Leonida. Îi spun că trenurile astea noi sunt fabricate în Spania. Și că fata care anunță stațiile e în proces cu Metrorex, că nu și-a luat banii. Nu știu ce să-i mai zic despre România.

— A, nu e de pe vremea lui Ceaușescu?

— Nu, nu, e o fată tânără. O actriță.

Stația Dimitrie Leonida e capsula timpului și mamei îi place. Dar când ieșim la șosea, nu-i mai place.

— Aoleu.

O luăm la întâmplare în stânga și imediat se termină asfaltul. Ici-colo, printre blocurile noi mai vezi câte o curte de țară, care a rezistat invaziei imobiliare. O baligă, un nechezat de cal, un cocoș. Mie mi se pare drăguț. Departe de nebunia orașului. Și e douăzeci de mii o garsonieră, ceea ce nu găsești decât aici.

— Oare unde e canalizarea? se întreabă mama.

— Am citit pe forumuri că astea care sunt mai departe de șosea nici n-au canalizare. Au fosă.

— Ce înseamnă fosă?

— Nu știu exact.

— Doar n-or veni cu vidanja la bloc.

— Nu cred.

Ajungem pe o stradă plină de noroi. Un pic mai încolo, fix în mijloc, o megabăltoacă.

— De unde o fi apa asta? Că doar n-a plouat, zic eu.

— S-o fi spart ceva, spune mama.

O luăm la întâmplare pe străzi, până ne îndepărtăm de orice reper. Unele sunt asfaltate, altele nu. Nu există trotuare, blocurile sunt îngrămădite unul într-altul, de la balcon vezi alt balcon, când treci printre blocuri ești într-un labirint întunecos. Nu sunt spații verzi. Nu poți să respiri. Și totuși sunt populate, multe perdele la geam, multe mașini parcate pe unde au apucat.

Ajungem la un moment dat într-o margine și ne pomenim că în fața noastră nu e decât un câmp gol.

Vedem o haită de câini.

— Mai știm să ne întoarcem? întreabă mama.

— Am senzația că venim de-acolo, spun eu și fac un semn cu mâna într-o direcție, undeva în spatele nostru. Tu ce zici?

— Habar n-am. Hai încolo.

— Mai poți să mergi? Ai obosit? o întreb.

— Mai pot.

O luăm înapoi printre blocuri, dar străzile nu sunt ordonate drept, ci trase la întâmplare și am impresia că drumul ne duce din nou aiurea.

Mama rămâne un pic în urmă.

— Mergem prea repede?

— N-o să vină nimeni în vizită la tine aici, spune ea. E la capătul lumii.

Ne oprim.

— Mai bine întrebăm pe cineva, barem să știm că mergem bine, zic eu.

— Ce avans îți trebuie la douăzeci de mii?

Nu mă lasă să răspund și continuă tot ea:

— Douăzeci de mii cred că sunt alea la demisol.

— Da, că scrie *începând de la…*

Mai fac poze cu bannere cu numere de telefon ale dezvoltatorilor.

— O să plătești pe viață la o hrubă. Eu îți dau, dacă vrei, dar gândește-te bine.

— Păi, te-am adus aici ca să ne sfătuim. Ce să mă mai gândesc atâta, că nu mai pot.

Încerc de aproape un an să găsesc o garsonieră de cumpărat. Am job stabil și salariu decent, am făcut impresie bună la bancă, mi-ar da credit imediat. Tipa de la ING, unde am cardul de salariu și unde am fost prima și prima dată să cer detalii, mă sună periodic să mă întrebe dacă m-am mai gândit. Mă tot uit pe anunțuri, am și fost să văd câteva apartamente, arătau toate de parcă acolo tocmai ar fi murit o babă. Iar eu am murit încet cu fiecare dintre ele. Îmi doresc foarte mult să am ceva nou.

— Știu eu ce să-ți zic, măi mamă? Nu știu. Dar aici n-o să vină nimeni la tine…

— Și-așa nu vine nimeni. Numai tu vii, când te iau de la aeroport.

— Hai, că n-o fi chiar așa.

— Ba fix așa e.

Stăm locului fără să mai spunem nimic. La un moment dat apare o femeie zgribulită, care tocmai a ieșit de la un magazin mixt, aflat la un demisol.

O întreb încotro e stația de metrou.

— A, nu mergeți bine, încolo e Popești-Leordeni. În partea ailaltă e metroul.

Pornim din nou pe străzile handicapate și încercăm să ne luăm niște repere, să nu ne mai rătăcească drumul strâmb. Mai întrebăm de două ori dacă mergem bine.

În fața gurii de metrou, în zgomotul de la șosea, mama zice:

— Eu îți dau dacă vrei, știi că eu sunt de acord cu tot ce decizi tu, dar nu te văd bine aici. Până se dezvoltă aici mai durează mult și bine.

— Da, n-am văzut niciun Mega. Dar e linie directă până în centru, în douăzeci de minute ești în centru.

Problema e că pe forumuri e jale, toată lumea se plânge de blocurile noi. Că e betonul prost, țevile înguste, că nu sunt izolate bine, că la unele te trezești că ai centrala în dormitor. Să nu cumva să iei din alea care nu sunt gata încă, mi-a zis colegul Paul Dobre. Neapărat să vezi ce cumperi. Dar la cele terminate mai sunt disponibile apartamente doar la demisol și ultimul etaj. Restul e luat.

Mi-aș dori ca prietenul meu la distanță Mihai să fie mai drăcos. Să-și dorească mai mult să fim împreună. Să fie măcar un singur lucru pe care să și-l dorească mult.

Am fost iubiți mai demult, când eram studenți amândoi la Cluj. Ne-am despărțit pentru că el era indiferent. După aia eu m-am mutat la București, apoi am reluat legătura la un moment dat, când unul dintre noi, nu mai știu care, l-a sunat pe celălalt de Anul Nou să-i spună la mulți ani, într-o doară.

Mi-a zis că se mai gândește la mine din când în când. Și mie mi s-a părut de-ajuns. Așa e totul cu noi, din când în când. Vorbim la telefon din când în când, ne vedem din când în când. E suficient de rar încât toți ceilalți să creadă să sunt singură. Și din când în când îmi pare că mă gândesc la el suficient de des încât să cred că e prietenul meu.

Mama nu știe de el, nu vreau să-i creez așteptări.

Asta mi-a zis și el mie, că nu vrea să-mi creeze așteptări.

— Dacă mai erai cu cineva era altfel. În doi e altceva, zice mama, care e singură din negura tinereților.

— Știi tu…

— Știu cum e să n-ai forță să le duci în spate singură pe toate.

Coborâm la metrou, bag cartela o dată, să treacă ea, apoi o mai bag o dată și trec și eu.

— Nu mă bate la cap să mă mărit.

— Știi că nu te bat.

Ne oprim în centru și mergem la Muzeul de Istorie, unde e o expoziție de cărți vechi pentru copii. Înainte să intrăm, îi arăt statuia lui Traian cu lupoaica, îi spun că a fost controversată și că puța lui Traian e lucioasă de la toți care au pus mâna pe ea când s-au pozat acolo. Se arată amuzată, dar am impresia că din politețe. Nu știu ce să-i mai zic despre România.

Pe unele dintre cărțile de la expoziție le recunosc din copilărie, și le recunoaște și mama, dar altele sunt mult prea vechi. E un stand întreg numai cu Pinocchio, în tot felul de variante. Mă uit la el fascinată.

— Eu nu l-am avut niciodată pe Pinocchio!

Mama arată vinovată. Apoi plictisită. Apoi obosită.

— Mai poți să stai în picioare?

— Mai pot, zice ea și mă ia de mână.

Îi întind obrazul să mă pupe, e o glumă a noastră.

De câte ori ne întâlnim, mi se pare schimbată față de vizita anterioară. Deși de văzut ne vedem pe Skype mereu. Acum are părul lung de tot, cum nu l-a avut niciodată cât a fost acasă, în primii mei 17 ani de viață. Și văd cum trece timpul peste ea cum vezi inelele pe un trunchi de copac, pot să zic de la un an la altul cum s-a mai schimbat. Dacă trece peste ea, la fel trece și peste mine. Ea e îngerul meu păzitor, ce faci când îngerul tău păzitor îmbătrânește?

Toată viața cel mai mult mi-am dorit să fiu un copil bun.

— Hai că mergem imediat și ne așezăm undeva, îi zic.

La masă, la cafenea, îmi spune să-mi iau orice, că plătește ea.

— Știu că tu nu-ți iei, că nu te-nduri. Și nici nu ieși.

— Nu sunt așa de singură, să știi.

— Bine.

Chelnerul ne aduce două cești de cappuccino și o tăviță elegantă cu *macarons*, câte una din fiecare fel, „să le probăm“, cum zice mama, în româna ei contaminată de spaniolă. Ceașca mea are o inimă perfectă din spumă, dar desenul dintr-a ei e întins în toate părțile și nu se mai înțelege nimic.

— Aa, ce drăguț, spune ea aplecată peste masă, cu nasul în ceașca mea.

— O vrei tu? o întreb.

— Nuu. Ce, eu n-am?

Se repede să soarbă din ceașca ei, ca să fie începută și să aibă motiv să nu mai facă schimb. Să rămân eu cu cafeaua frumoasă. Așa a înțeles ea să fie mamă. Să mănânce repede ce e mai prost, ca să-mi rămână mie ce e bun. Și i-a intrat în sânge, acum nici nu-și mai dă seama.

Se frige la limbă.

— Mai zi-mi de tine, îi spun și mă copleșește dintr-odată cât de absentă sunt din viața ei.

Îmi povestește despre colegii de lucru.

— Ce nasol a fost în Berceni, nu? Pe site era cu totul altceva.

— Da… Lasă că mai căutăm. Nu te grăbi.

— Oare ce să fac? Să mă mut la Ursu?

Ursu m-a luat pe sus într-o zi în pauza de prânz, să mergem să vedem garsoniera. C-a dat cu var și e aproape, în jumătate de oră ajungem.

— Dar jumătate de oră e toată pauza, i-am zis eu. Nu puteți la cinci?

— Lasă, că nu se-ntâmplă nimic, mi-a zis el încet, peste tejgheaua de la biroul meu de la recepție, înaltă ca un bar. Hai acuma, de ce să pierdem vremea la cinci?

— Dar dacă mă caută șefa?

— Îi zice Timea c-ai ieșit la masă.

A fost ciudat să merg alături de el până la metrou, în pas grăbit. La metrou a intrat pe cartela mea lunară, de 62 de călătorii. Se scotocea prin buzunare și, până să se scotocească el, am zis lăsați, că și-așa mie îmi rămân neconsumate. În metrou am stat atârnați de mânere unul lângă altul, iar el s-a apucat să-mi povestească de când au vrut să-l dea afară, dar n-au reușit pentru că i-a șantajat – „știam prea multe și le-a fost frică!“ – și cum au angajat-o pe Ioana Păun pentru că bărbat-su e văr cu șefa.

— De-aia stă toată ziua și nu face nimic! a zis el cu ciudă.

De-asta se urăsc, m-am gândit eu, că se vede de la o poștă că femeile nu se înțeleg. Discuția a ținut două stații și m-a stânjenit din cale afară, deși am auzit cu întreruperi, din cauza zgomotului. Nu l-am pus să repete. Sunt un sac în care se deversează toate bârfele și nemulțumirile colegilor. Poate ar trebui să m-apuc și eu să-i vorbesc de rău pe toți, să le fie frică să-mi mai facă dezvăluiri. Să bag strâmbe. Deși multe strâmbe ar trebui să curgă pe Dunăre înainte să învețe ei să fie discreți.

Garsoniera era la etajul doi și avea ușă nouă, cu folia încă nedezlipită, dar înăuntru totul era vechi. Părea că în ea tocmai a murit o babă. Ursu face din astea, cumpără apartamente, dă cu var și apoi le dă în chirie. Și după un timp le vinde și cumpără altele și tot așa, are vreo cinci-șase apartamente în București, face credit după credit, refinanțează, toată ziua bună ziua sună câte unii de la bancă să-i verifice calitatea de angajat. Alteori chiar vin la firmă, iar el mă roagă să-i poftesc în birou. E prieten cu toate băncile. Cu toți meșterii. Cu toate partidele.

Exista și un balcon închis, în față erau pomi care zgâriau la geam, iar el mi-a garantat că vara e splendid. Totul e verde și nu mai vezi blocul din față. Balconul era plin de materiale electorale – afișe, pliante de patru feluri, calendare, două sacoșe de pixuri. Mi-a explicat rapid că fi-su a fost implicat în campania electorală, a fost angajat de un partid să distribuie materiale și apoi de alt partid să distrugă ce trebuia să distribuie. N-a găsit unde să le arunce, așa că le-a adus la garsonieră, în balcon.

— Dar, dacă te muți aici, ți le iau, bineînțeles. Am mai dus vreo doi saci de fluturași și la țară, i-am pus la găini… Dacă-ți trebuie pixuri…

Și a făcut un semn generos către sacoșele de Billa.

— Cât plătești la tine acolo? Două sute de euro?

Îi spusesem mai demult, când nu știam ce are de gând.

— Îți las la opt sute de lei.

— Dar nu e chiar așa aproape, că de la Dristor am mai mers vreo cinșpe minute pe jos.

— Poți s-o iei și pe la Muncii.

— Asta înseamnă să schimb la Victoriei și iese și mai lung… Nu știu ce să zic, lăsați-mă să mă gândesc.

— Sigur că da, nicio grabă.

Pe drumul de întoarcere mi-a mărturisit că i-ar conveni să stau eu, că sunt liniștită.

— Și știu de unde să te iau în caz de ceva, a mai zis el și a râs dubios.

Mama mă întreabă dacă mai am răbdare să mă mut. Nu mai am, dar poate că o schimbare nu mi-ar strica. Și scap și de câinele de-alături, care latră aiurea în creierii nopții.

— De-astea n-o să scapi niciodată la bloc.

— Eu mi-am jurat în barbă acum doi ani că, data viitoare când mă mut, mă mut în casa mea.

— Ei, multe jură omul, spune mama.

Aștept de la ea de ani de zile să mă-nvețe ceva despre viață. Aștept să deschidă gura și să-mi spună ceva solid, de nezdruncinat. Cutare chestie e așa și nu altfel. Sau măcar să-mi spună că tot ce mi-a zis în copilărie despre „când o să fii mare“ a fost complet greșit. Poate că eu am învățat în treizeci de ani ce-a învățat ea în cincizeci și suntem amândouă încă foarte departe de orice certitudine utilă.

— Ce bine-ți stă cu părul lung, îi zic, iar ea se luminează dintr-odată la față.

— Îți place?

— Da, și cerceii ăștia sunt mișto.

— Îi vrei tu?

— Nuu, eu nu mai port cercei. Nu mai am răbdare să-mi pun accesorii.

— Foarte rău faci. Ți-i dau dacă vrei.

— Nu-i vreau, n-auzi?

A mâncat un singur *macaron* și se jură că nu mai poate, restul mi le-a lăsat mie.

Simt că ziua asta a obosit-o foarte mult și chem un taxi.

Când ajungem acasă, nu mă dezbrac, îmi dau seama că nu avem pâine și nici apă și trebuie să cobor la Mega.

— Aș lua cheia cu mine, să nu mai sun la interfon. Ce fac, te-ncui? o întreb.

Se trântește pe canapea, își scoate telecomanda de sub fund.

— Încuie-mă.

E vineri, 19 decembrie, și azi avem program scurt. Ne lasă să plecăm mai repede, pe la 2-3, ca s-avem timp să ne costumăm. Diseară la 7 avem petrecerea de Crăciun cu firma, la restaurantul Rossetya din Piața Rosetti. Aștept să coboare șefa, să băgăm facturi în sistem, iar până să coboare ea mă uit pe internet la firme de închiriat costume pentru bal mascat. După „popoarele lumii“ de anul trecut (m-am îmbrăcat gros, cu blană, și am zis că sunt din Laponia), anul ăsta șefa a ales tema „personaje de film“. La închirieri e o demență, e totul îngrozitor de scump și numai pentru o noapte, a doua zi trebuie să dai fuga să restitui costumul, altfel te taxează în plus. Mona a zis de la început că ea se costumează în ea însăși, ca de obicei. Dar, în afară de ea, ceilalți iau în serios chestia asta și se întrec în măscări.

Pe internet găsești de toate, sunt zeci de site-uri, mă opresc pe unul care folosește diacritice. Pentru personaje de film au o secțiune separată. Costumele se pot completa cu peruci, bastoane, fulare de pene. Poți să-ți faci și machiaj profesional: tăieturi, cusături, vânătăi, machiaje gotice de damă. Prețuri între 50 și 450 de lei. Lentile de contact profesionale: ochi de drac, de zombi, de vrăjitoare, de dragon, de pisică. Între 150 și 300 de lei.

Paul Dobre și încă vreo doi se duc după program cu mașina la un centru de costume de carnaval, mă întreabă și pe mine dacă vreau să merg. Îi spun că nu, că mi-am pregătit deja.

— Serios? Cine o să fii?

— Surpriză…

Șefa s-a agitat toată săptămâna să trimită invitații făcute de ea în Power Point. Am încercat să-i sugerez subtil să-l roage pe Ovidiu să le facă, un arhitect extern cu care lucrăm, care e talentat și ascultă muzică mișto. El ne-a făcut și felicitările electronice de Paște, dar acum se pare că mai are să-i dea un rest de plată pentru un proiect încheiat și nu se încumetă deocamdată să-i ceară favoruri. Deși la referatele fiică-sii, la prezentarea grafică, tot pe el l-a rugat. Fata studiază marketing în State, pe coasta de est.

I-a chemat pe clienți și pe subcontractanți, i-a ales pe sprânceană numai pe cei simpatici și care plătesc la timp, dar până la urmă nu vine aproape nimeni, pentru că în vinerea aceea toată lumea are petrecerea de Crăciun cu firma. S-ar putea să treacă Victor și Gabriel Preda, unii cu instalații sanitare, fiindcă ei doi *sunt* firma lor. Și probabil că nu fac petrecere între ei.

Acum a sunat la restaurant să le spună că n-o să fie chiar optzeci de persoane, ci numai vreo treizeci, să nu facă atâta mâncare.

Aud ușa cum scârțâie la ea la birou și închid imediat caloriferul electric pe care-l am sub masă. Îmi dau seama că nu se răcește până coboară ea și m-apucă frica. Pe Timea a certat-o odată pentru aerotermă, i-a zis că din cauza ei sar siguranțele și că-n cazul ăsta închide centrala cu totul. A certat-o și pentru ventilator vara. Și pentru mâncarea uitată-n frigider, care nici nu era a ei.

Imediat după ușa de la birou scârțâie ușa de la baie și după câteva minute iar cea de la birou și după aceea e liniște.

Caloriferul o să mai fie cald câteva minute, îmi lipesc picioarele de el, dar nu-l mai aprind.

Se face ora două și colegii se grăbesc să plece. Eu aștept să coboare ea, să băgăm facturile, programul de contabilitate e instalat numai la mine pe calculator, dar manevrele mai grele le face ea, de pe contul meu. Uneori mai greșește sau nu declară la timp vreo încasare, cei din Spania se sesizează, o trag de mânecă, iar ea spune că s-a zăpăcit asistenta.

Mă duc la ea la ușă, bat și bag capul numai puțin.

— N-ați uitat de facturi, nu?

— Nu, nu, n-am uitat. Bine c-ai venit. Hai să scriem un mail. Mi-a scris Moreno acum că vrea să vină marți să vadă șantierul.

— Marțea asta?

— Da.

— E chiar înainte de Crăciun!

— Păi, da, ăsta n-are niciun Dumnezeu. Hai să-i scriem de petrecere, să-l invităm. Că poate află c-am făcut petrecere și pe el nu l-am chemat.

Rămân un pic blocată.

— Îi scrieți acum? Mai are rost?

Nu e ca și când ea s-ar consulta vreodată cu mine. Uneori, când mai pregătesc colete și se nimerește și ea pe la parter, vine și-mi ia scotchul din mână și se-apucă să-nfășoare ea și-mi subminează și cele mai meschine abilități. Nu e ca și când eu am avut vreodată o părere. Dar acum e prea caraghios să-i scrie. Petrecerea e peste câteva ore, iar el e în altă țară.

Nu răspunde nimic.

— Cum credeți.

Îmi trag un scaun și mă așez lângă ea.

— *Querido Álvaro…*

Începe să tasteze și pronunță cu voce tare ce scrie.

— Iar îl apucă nervii când vede că-l iau cu „Querido Álvaro“, zice ea și-ncepe să râdă și zâmbesc și eu. Cum să zicem ceva de genul… „știu că e din scurt“…

Până să-mi vină mie cuvintele, îi sună telefonul, abandonează mailul și începe să discute aprins cu cineva. Că, dacă nu trimitem azi, nu mai trimitem deloc, cine o să mai fie acolo de sărbători. Mă uit la ceas în colțul ecranului pe laptopul ei, s-a făcut deja ora trei și-n firmă probabil că nu mai e nimeni. Sunt mult prea multe zilele în care rămân ultima, și nu pentru că m-aș speti muncind, ci pentru că ea e împrăștiată și nu știe să se folosească de mine în timpul orelor de program. Seara, când luminile sunt stinse peste tot și e liniște, se creează un soi de apropiere apăsătoare între noi. O intimitate forțată, pe care nu mi-o doresc. Îmi face confidențe, îmi povestește în general despre cât e de deșteaptă fiică-sa și despre cum s-a scos ea cu succes din diverse situații-limită. Mă gândesc că, dacă simte nevoia să se laude inclusiv la mine, poate că nu mă disprețuiește chiar total. Dar, pe de altă parte, mă ține aiurea peste program, iar asta înseamnă că i se rupe în paișpe de viața mea, care începe de fapt la ora cinci. Colegilor li se pare că sunt specială, pentru că intru des la ea în birou. Mă fac mesageră pentru diverse. Mona mă suspectează că „sifonez“.

Lasă telefonul și-mi zice că trebuie să venim și noi până în Ajun la birou, că doar n-o găsi Moreno firma goală. Și orice ar fi, să nu cumva să-i furnizez informații de niciun fel. Că ăsta trimite oamenii lui să ne fure clienții.

— Păi, nu cred eu că vine el direct la mine să mă-ntrebe, zic eu.

— Ba da, că știe că asistenta știe tot. Dar să-ți fie clar că nu ei sunt șefii tăi, nu ei te-au angajat și nu ei te plătesc!

Mai are puțin și trântește pixul de nervi.

— Și cu traducerea aia la caietul de sarcini de ieri, știu că doamna Cati a văzut-o și știe ce-i acolo. E super secret că ofertăm și, dacă se scurge informația asta, tu o să fii de vină!

— Îmi cer scuze, n-am știut că e secret.

— Bineînțeles că e secret! Tot ce ține de oferte e secret. Tu nu ți-ai dat seama de chestia asta până acum?

— Nu mi-ați zis că e pentru o ofertă. Și oricum a fost super grea, eu nu știam termenii tehnici, chiar și cu doamna Cati împreună și ne-a fost greu.

Doamna Cati lucrează la departamentul structură și e cea mai articulată dintre toți. Și vorbește fără greșeli de gramatică nu numai în română, ci și în spaniolă, mă întreb de unde o fi învățat. Când am probleme de traducere, o întreb pe ea, e singura care nu și-a pierdut răbdarea cu mine până acum.

— Hai că nu-i mai scriu lu' ăsta, dă-l încolo.

Trântește capacul laptopului.

Iritarea ei mă lovește fizic. Stau în dreapta ei, foarte aproape, pe un scaun rotativ mai înalt decât al ei, care a rămas înalt pentru că n-am putut să-l dau mai jos, mânerul de sub șezut e blocat.

Probabil că-și dorește să plec, așa că mă ridic și trag scaunul de unde l-am luat, și anume de la masa lui Traian, care Traian n-a mai dat pe la firmă de vreo două-trei zile, pregătește casa și familia pentru sărbători.

Jos îmi închid calculatorul, sting lumina la bucătărie și la colegul Bogdan Ciobanu, care o lasă mereu aprinsă. Încui ușa mare de jos și ies pe stradă și simt imediat cum îmi îngheață

umezeala care-mi curge din nări. Îmi scot ochelarii și-mi șterg lacrimile de la frig.

Ies de pe străduță în bulevard și mă copleșește imensitatea orașului în această după-amiază de vineri. Când ar trebui să înceapă tropăiala și bucuria și forfota sufletului, la mine începe pustiul.

O sun pe Otilia, dar nu răspunde. Îmi trimite mesaj: *sunt la birou, te sun in 15*.

O sun pe mama și-i zic de petrecere, dar ei i se pare mișto că se ține. Nu vreau să mă duc, iar ea îmi zice să nu mai pun la suflet. După treizeci de ani, tot asta îmi zice, să nu mai pun la suflet, de parcă asta e problema cu lumea asta, că pun eu la suflet.

— Și ce vrei să-ți zic? Ce vrei să-ți zic dacă ești prea sensibilă?

— Mereu ai văzut asta ca pe un handicap!

Aproape că țip. Discuția mi se pare dintr-odată mult prea greu de dus.

— Ce face mamaia?

— Uite, tocmai ne-am certat de la sarmale.

— Foarte frumos. E un motiv bun să te cerți cu maică-ta.

Îi repet să nu facă multă mâncare, eu nu stau decât o zi la Brăila.

— Mai iei la tine, zice ea.

— Nu car pe tren borcane cu mâncare!

— Ei, mai vedem săptămâna viitoare, zice ea.

Pe stradă sunt claxoane și noxe, în magazine a început disperarea, lumea cumpără tot. Nu-ndrăznesc să-mi mai doresc zăpadă. Pe canalul de la Biblioteca Națională, rațele plutesc absente pe apa negricioasă, printre clăbucii ca niște scuipați

mari. Am sentimente amestecate față de orașul București. Mi-e imposibil să-mi dau seama unde în altă parte aș putea să fiu.

Personaje de film, personaje de film…

Mă gândesc a mia oară ce-am prin dulap.

Un cerșetor! Fetița cu chibrituri! Nu, Oliver Twist. Mănuși fără degete!

La Unirii încep și intru în toate magazinele de haine, după mănuși fără degete. Dacă nu găsesc, îmi iau din ultimul mănuși cu degete și le tai.

Acasă îmi pun o cămașă și un sacou căcăniu, o șepcuță veche, un baticuț la gât și mănușile de la Terranova cu jumătăți de degete. Va trebui să dau o mulțime de explicații. N-o să mă recunoască nimeni după mănuși că sunt Oliver Twist. Nu mai știu exact ce se întâmplă în film, poate o să mă pună să le povestesc și filmul, dar nu mai am timp să deschid un rezumat.

În față la restaurantul Rossetya dau de colegul Florin Ivanciuc, care-și aranjează o perucă. E îmbrăcat în pirat.

— A, salut, zice el. Ține și mie asta.

Îmi dă să-i țin o teacă în care se află o sabie de plastic.

Își aranjează peruca, plină de cozi lungi și năclăite. E un pic strâmbă, dar nu pun mâna în capul lui să i-o aranjez. Îmi ia sabia din mână și mă-ntreabă:

— Tu nu te-ai deghizat?

— Ba da, zic eu și ridic mâinile și dau din degetele goale, care ies din mănușile tăiate.

Zâmbește încurcat.

— Nu-mi dau seama… Cine ești?

— Oliver Twist.

— Cine-i ăla?

— Un băiețel sărac.

— Aa…

Intrăm în restaurant, în hol se află o oglindă mare, iar el se oprește să-și mai aranjeze costumul. Îl aștept.

În sala mare sunt deja adunați destui. Mai există vreo doi pirați. Se grupează imediat și-ncep să facă schimb de impresii.

Liliana și Traian sunt îmbrăcați în costume tradiționale indiene, ceea ce era extrem de previzibil. Pentru că ei așa procedează. Se duc în vacanță prin tot felul de țări, bifează obiective, călăresc animale exotice și-și cumpără costume tradiționale, și după aia vin și fac bal mascat de Crăciun și se-mbracă în ce și-au adus, indiferent care ar fi tema. Ne chinuie pe noi în fiecare an și ne obligă să fim penibili, ca să aibă ei ocazia să-și poarte costumele înainte să le mucegăiască în pod.

Anul ăsta au fost în India.

Și nu știu, poate că n-am dreptate că suntem penibili, ceilalți par în largul lor, poate că, dacă aș fi putut să dau și eu trei sute de lei pe machiaj de vârcolac, viața ar fi fost mai simplă, toate ar fi alunecat mai ușor, nu m-ar fi zgâriat pe măduvă simpla apropiere de semenii mei.

Liliana e obosită, dar are deja în mână un pahar de vin și pare binedispusă, de parcă toate relele pământului nu s-au întâmplat niciodată și toată ciuma din oameni n-a existat niciodată. Mă ia de braț și-mi arată unde să mă așez, la o masă lungă făcută din multe mese lipite, înșirate paralel cu peretele lung al sălii, opus celui cu ușa. Mă bag pe rândul de scaune de la perete, la mijloc, în punctul din care e cel mai incomod să ieși, ca să am motiv să nu ies.

Îmi torn Prigat de piersici în pahar și-l umplu până sus. Mi se lipesc buzele de la Prigatul de piersici. Pe masă sunt gustări. Mai vin, pe rând, oameni și se așază la masa lungă, ca la

pomană. Zorro și soția lui, Cleopatra. James Bond. Dracula. Doi vampiri comuni, trei pirați, Men in Black, Catwoman, un gladiator, Mona îmbrăcată în ea însăși, Oliver Twist în mijloc și cuplul de indieni încă în picioare.

Băiețelul lui Bogdan Ciobanu e îmbrăcat în cosmonaut și aleargă bezmetic.

— El e Sandra Bullock, glumește taică-su și se-aruncă după el, să-l împiedice să se lovească de ceva. Nu cred că stăm mult, mai zice.

Ursu e îmbrăcat în pistolar mexican, are un sombrero imens, care-i tot cade de pe cap, o pelerină ca un preș colorat și un pistol de jucărie, pe care l-a băgat pe sub cureaua de la blugi. Stă în capul mesei și e amărât și povestește ce-a pățit azi, când a plecat de la birou. Îmi dau seama c-a mai povestit cel puțin o dată, dar i-a rămas încă o doză mare de iritare. Mergea pe bulevardul Șincai către metrou și a ieșit dintr-un bloc o cucoană cu cinci câini maidanezi, dintre care cel mai mare și mai agresiv era dezlegat, și acesta mare s-a repezit la el și l-a mușcat și a mușcat și dintr-un cadou, că avea niște sacoșe cu cadouri.

Zice:

— M-a deranjant c-a fost și nesimțită, cică: lasă, că nici nu simți, că ești solid. Dar vede ea, că nu mă las. E caz penal. O dau în judecată.

Ridică cracul de la blugi să ne arate pansamentul, dar eu nu văd din cauza mesei. S-a dus imediat la spital să-și facă injecțiile, ia și antibiotice, n-are voie să bea alcool până pe 16 ianuarie, i-a stricat javra sărbătorile. Stăpâna, că de ea zice.

Lumea tace stânjenită, e un moment prost să fii empatic cu suferința lui.

Oare ce cadou era?

Până când Mona mă-ntreabă pe deasupra mesei, în diagonală:

— Tu cine ești?

— Oliver Twist, zic eu.

Mă pune să repet, că n-a auzit bine.

— Cine-i ăla?

— Un băiețel sărac.

Ei când aud de cuvântul „sărac“ parcă aud de necuratul și nu știu cum să mai scape și să schimbe vorba și decorul.

Șefa se duce la bar să ceară muzică, iar barmanul îi oferă locul la laptop, să aleagă ea de pe YouTube ce consideră. Muzica e proastă, boxele sunt proaste și sunt pauze mari între melodii, până se mai gândește ce să pună. Cu toate astea, lumea s-a încumetat să se ridice la dans. Cei câțiva copii continuă să alerge bezmetic. Părinții se străduiesc să le mai bage în gură câte ceva de mâncare. Ioana Păun desface o ruladă în fărâmițe și alege din ea pentru fete ce i se pare mai bun.

După niște *Coco Jambo* și *Macarena*, se trece repede la populare și Mona mă trage de mâini peste masă, hai și tu, așa că mă văd nevoită să mă extrag de la perete și să mă duc să dansez. Până și Ursu se-nvârte pe-acolo, cu pistolul într-o mână și cu cealaltă prins de cineva. Copiii au fost împinși la mijloc.

Mă prind în horă cu vampirii și cu pirații și se-mpiedică toți de mine, îi încurc teribil. Și-au înfipt ghearele în umerii mei, și cel din stânga, și cel din dreapta, iar eu îmi concentrez toată energia pe a nu rămâne în urmă. Hora durează o veșnicie. Îmi jur în barbă că următorul Crăciun nu va mai fi așa.

Telefonul îmi vibrează în buzunar și cu prima ocazie mă smulg dintre colegi și fug la baie. Otilia mi-a trimis mesaj: *am*

pornit. Am vorbit să mergem în Control și să ajungem un pic înainte de 10, să intrăm gratis, după 10 e cu bilet de intrare.

Îi spun șefei că plec, îmi spune să mai stau, dar nu insistă, celorlalți nu le mai spun nimic. Ies afară, la aer și la zgomotele orașului, și aproape că alerg pe trotuare și prin pasaj și iar pe trotuare, o văd pe Otilia la colțul cu Victoriei, ajungem la fără zece, dar gardienii sunt deja instalați la intrare și vând brățări.

— Căcat, zic eu. Dacă intru, ori nu beau nimic și mă întorc cu taxiul, ori beau și mă întorc pe jos, ceea ce-o să-mi ia o oră jumate. Hai în altă parte, îi zic.

Stă cu mâna la barbă și se gândește.

— Nu, că aici e cel mai mișto.

— Mda…

— Hai că-ți fac eu cinste, zice ea.

— Nici vorbă.

— Hai, dragă, nu te mai fandosi atâta.

Întinde bani pentru două bilete, unul dintre gardieni îmi pune brățara.

Mă scotocesc în geantă.

Otilia mă ia de mână și mă trage înăuntru, în curte.

— Fii serioasă, îmi face plăcere să te bag în Control.

La terasă ard făcliile în sobele electrice, în jurul lor stau ciorchine oameni cu haine frumoase și sufletul varză, în acest ocean de deznădejde care este Controlul tinereții noastre.

Ne strecurăm printre ei, Otilia mă ține în continuare strâns de mână, tragem de ușa grea amândouă și intrăm înăuntru, unde ea se duce direct la bar, iar eu încep să dau ture după un scaun liber, măcar unul.

Omul cu duba a zis că 1 ianuarie e o zi perfectă pentru mutat. Că străzile sunt pustii și poate să lase mașina pe avarii oriunde. Câte drumuri facem? m-a întrebat. Cred că-ncap toate într-o mașină, i-am zis.

E ora 10 și-l aștept îmbrăcată, cu paltonul încheiat la nasturi până sus.

— N-ai și tu un băiat să te-ajute? m-a întrebat Ursu acum o săptămână, când a pus totul la cale.

I-am zis că nu.

— Lasă că rezolvăm. Și nu te costă nimic. Adică mie nu trebuie să-mi dai. Cu ăla cu mașina… vezi și tu.

— Păi, n-ați zis că mă mutați gratis? Și eu vă dau chiria pe două luni în avans.

— Da, bine, bine… așa facem. Vezi tu.

— Îmi luați toți banii de Sărbători. E gratis sau nu e gratis? Că, dacă nu e gratis, nu mă mai mut și gata.

Măcar atâta am învățat și eu de la Liliana. Să mă răstesc la câte unii.

O să plec de acolo cu un bagaj de cunoștințe despre realitate.

Da. Spate drept ca al ei mai rar.

Ar fi putut să m-ajute Otilia și amicul ei, Coco, de care e vag îndrăgostită, numai că el e gay. Dar n-am vrut să-i scol pe niciunul. Deși ea s-a sculat singură pe la 8, din reflex.

Am fost aseară la Revelion în Control. Nu ne-am luat bilet în sala mică, la ordefuri și băuturi, că era prea scump, ne-am luat

doar bilete de intrare în sala mare, la muzică. Până pe la unșpe și ceva se adunase atâta lume, încât nu mai aveam loc să-mi ridic mâna cu sticla de bere până la gură. Nu s-a prins nimeni când a bătut ora doișpe. Toți erau concentrați să respire. Și de-afară încă mai intrau, fără să știe ce teroare e înăuntru. Pe la doișpe și zece ne-am dat seama că e Anul Nou, dar eram amândouă prea epuizate pentru la mulți ani și pupături și oricum între noi se intercalaseră și alții. Otilia își făcuse iluzii că poate înspre dimineață o să plece acasă cu un tip mișto, dar i-am făcut semn că vreau să ies și s-a extras și ea cu greu și a venit după mine. Ne-a luat jumătate de oră să traversăm sala până la ieșire. Și vreo patruzeci de minute am stat la coadă la garderobă să ne recuperăm hainele.

— Mai bine stăteam pe stradă și ne uitam la artificii, i-am zis.

— Să știi.

— Ce facem?

— Dracu' știe.

— Eu mă duc acasă.

— Bine.

— La anu' să-mi amintești să nu mai venim.

— Bine.

— La mulți ani.

— Noapte bună.

Ce porcărie și distracția de Revelion.

Mă sună omul cu duba și trebuie să cobor să-i deschid, fiindcă interfonul nu merge.

Când ajung jos, văd că el a găsit deja un pietroi și, după ce intră, îl pune proptea la ușă, să stea deschisă.

— N-aveți și dumneavoastră pe cineva să ne-ajute la cărat? întreabă el.

— Nu sunt decât eu, îi zic. Ne descurcăm.

În casă e un ocean de bagaje. N-am mobile mari, doar două rafturi și o masă și un scaun, dar am munți de obiecte. Munți de cărți.

— Vă deschideți anticariat? râde șoferul.

— Cum anticariat? Nu vedeți cât sunt de noi?

Nu vorbesc cu el decât asta, plus indicații de tipul: lăsați la mine, vă țin eu ușa, aveți grijă, că e fragil.

După ce pleacă omul și mă lasă cu un nou munte de bagaje, mă trântesc pe canapea și mă uit în jur. Sunt ca Adam în ziua facerii, când erau toate împachetate și nu știa de unde să le apuce. Bâjbâi după robineții de la chiuvete, să dau drumul la apă. Deschid și gazele. Balconul e în continuare plin de materiale electorale. Firul de la internet e lung, cât să-l duci oriunde.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că există Mega Image în viața mea și, mai mult decât atât, că există Mega Image non-stop la Dristor. Îmi pun în gând să mă cronometrez, să văd cu ocazia asta cât fac până la stația de metrou.

E trecut bine de amiază, dar orașul e încă amorțit, nu trec mașini, iar primăria de sector a uitat să stingă beculețele din brazii vii de pe bulevardul Baba Novac. Ghirlandele sunt aruncate la întâmplare, de vreun muncitor cu mâinile înghețate, cocoțat într-o macara prea joasă. În intersecție e deschis un chioșc de flori.

Aproape de metrou descopăr un ansamblu rezidențial pe care nu l-am remarcat până acum, se cheamă New Town. Arată mediteraneean. Curat și luminos. Două camere de la șaptezeci de mii plus TVA. Se pare că încă mai sunt apartamente goale, pe banner scrie *Trăiește cu stil*. Nu vrei să-ți iei din astea făcute de

străini, mi-a zis Paul Dobre. Astea nu-s pentru clima din România. Perete de sticlă până jos la sufragerie? Păi, tu știi cât o să dai la întreținere?

Balcoanele au copertine portocalii, în unele sunt abandonate șezlonguri, iar asta mă face să mă gândesc într-un fel la Spania și în alt fel la hotelurile de pe litoral, de când eram mică, și toate astea converg și mă pomenesc în gând cu mama.

Mi-ar plăcea să am bani să-mi iau un apartament aici și să-i iau și ei o garsonieră la două blocuri mai încolo, tot în New Town, să-i fac nepoți și s-o aduc înapoi în țară, să și-i crească. Să fie mulțumită gândindu-se c-a avut dreptate când mi-a repetat la nesfârșit în copilărie că tot ce facem facem pentru viitorul strălucit și că viitorul e un loc în care mi-aș dori să fiu.

Rămân în capătul aleii spre care dau blocurile noi, străjuită pe-o parte de un șir perfect de tuia. Mă uit în sus la balcoanele nemișcate și la cerul greu și lăsat de deasupra, din care stă să curgă ceva. Dintr-odată se ridică bariera și o mașină vrea să iasă. Mă dau la o parte și mi se face rușine că m-a surprins râvnind la viața altora. De fapt, nu la viața, ci la casa. La garsoniera.

În Mega e cald și e George Michael și mă strecor printre cărucioarele de pe culoar, care vor completa rafturile devastate de consumatori.

Diseară vine Mihai. A fost la ai lui de Sărbători și în drum spre Cluj face o escală la mine. Mă gândesc ce să iau de mâncare și mi-e imposibil să alcătuiesc o listă coerentă. Pâine. Neapărat pâine. Și salam. El e cu salamul. Orice, de fapt, nu e pretențios. Ceva care să meargă cu pâine. Ceva de uns. Îmi umplu coșul de borcănele și cutiuțe, turtă dulce pentru desert și o pungă mare de hârtie igienică, pe care o transport la subraț în

lungul drum spre casă. Am uitat să mă cronometrez, dar e mult mai departe decât m-a aburit Ursu.

Acasă cotrobăi după sticla de vin pe care am luat-o ieri de la cramă, special pentru fiert. E băutura mea preferată de iarnă. Nu știu dacă și lui îi place, dar de băut a mai băut și altă dată. Mi-e greu să-mi dau seama ce-i place și ce nu, fiindcă el nu zice niciodată nici da, nici ba. De la el aș putea să scot cel mult un „Merge…“. Așteaptă mereu să am eu prima reacție și-n funcție de mine îngaimă și el ceva care să-l plaseze într-un con de siguranță.

Îmi trimite mesaj: *Zi-mi adresa.*

Te-astept la metrou, îi răspund.

Am GPS.

Dacă vrea să bântuie printre blocuri cu GPS-ul, n-are decât. Simt cum îmi încolțește furia și mi-o dresez, îi spun să stea cuminte. Să șadă. Poate că pur și simplu e politicos și nu vrea să mă deranjeze. Dar, după ce că n-a dat niciun semn de Sărbători, niciun telefon, nimic, îmi trântește acum un SMS în care cere pur și simplu adresa. De parcă ar veni de la Dristor. De parcă ne-am vedea zilnic.

Trec vreo trei sferturi de oră și el nu mai apare. Mă gândesc să-l sun, dar m-apucă nervii și nu sunt în stare să vorbesc. Vreau să anulez totul, să-i spun să nu mai vină, să doarmă-n gară până mâine, când are tren. Ce sunt eu aici. Ce suntem noi. Am vorbit că-l aștept la metrou.

Îi trimit mesaj: *Ce faci?*

Nu gasesc strada asta. Pur si simplu nu-mi apare. Am mai intrebat un om.

Incearca sa bagi Capitan Nicolae Licaret.

Cu „Căpitan“ a mers și la dubă.

Sună la interfon și constat că nu știu să deschid. Apăs pe zero, apăs pe toate tastele, dar nu se întâmplă nimic. Trebuie să cobor.

Luminile de pe scară se aprind când trec prin dreptul lor și se sting imediat în urma mea, economicoase. Ajung jos și-i văd silueta în întunericul de dincolo de ușă. Mi se pare alt om. Ultima dată ne-am văzut acum patru luni.

— Salut.

— Salut.

Deruta asta obositoare care ne stăpânește la fiecare întâlnire și dincolo de întâlniri. De la cele mai mici gesturi – îl pup sau nu? –, până la deciziile cele mai grele – ce ești tu pentru mine?

Urcăm cu liftul, are o geantă de voiaj mică, pe care o manevrează cu mare grijă, fiindcă e plină cu borcane. I-a dat maică-sa la el.

— Să știi că n-am apucat să despachetez mai nimic, îi zic în timp ce deschid ușa de la garsonieră.

Holul e plin de sarsanale, abia încăpem amândoi.

— Hai să te pup, zice el după ce-și lasă geanta jos.

Mă pupă pe obraji și după aia mă strânge lung în brațe, iar mie mi se înmoaie furia și-mi las fruntea pe umărul lui. După aia mă dezlipește de el și mă pupă pe gură.

Își lasă haina peste niște cutii.

— Când te-ai mutat?

— Azi, îi zic.

— Ce multe ai…

— Da… Cum a fost la Constanța?

— Nu știu. Așa, ca acasă. Am stat. Am mâncat.

— Soră-ta ce face?

— A fost și ea cu copiii. E bine.

N-o cunosc pe soră-sa și nici la ei la Constanța n-am fost niciodată, nici măcar acum 4-5 ani, când eram în Cluj și eu și eram împreună pe bune. Când am venit în București, mama mi-a zis că schimbi locul, schimbi norocul, ceea ce-a fost o prostie. Mama încerca, desigur, doar să-și arate susținerea față de deciziile mele.

Îi fac loc pe canapea și mă duc să pun vinul la fiert. Scormonesc prin sacoșa cu mirodenii după scorțișoară și anason. Dacă am noroc, poate dau și de cuișoare.

Știe că urma să mă mut pe întâi, mi-ar fi plăcut să vină mai devreme, să stea cu mine mai mult, să mă ajute cu bagajele. Nu pentru bagaje, ci pur și simplu ca să fie lângă mine în acest moment stresant al vieții. A cincea mutare de când sunt în București. Data viitoare când o să fac asta, o să mă mut în casa mea.

Îi povestesc de la job și mă plâng. Oare ce job o să-mi pot găsi să nu fie o închisoare? Mă aștept să-mi spună că eu nu sunt făcută pentru tiparele acestei lumi sau ceva de genul ăsta, dar el în schimb îmi povestește de un amic care pune marfă la raft într-un Carrefour.

— Gândește-te și tu. Te duci la veceu și-n urma ta au trecut cinci clienți și te-ntorci la raft și zici: pula, unde-i munca mea?

— Ce studii are amicul tău?

— Geografie, biologie… nu știu.

Rămânem amândoi pe gânduri.

— Nu m-ajuți, îi zic.

Râde și-mi povestește de primul lui job, în studenție.

Lucra noaptea într-o hală industrială să șteargă de praf cu cârpa niște utilaje și țevi, că urmau să vină nemții în inspecție să vadă. Avea frontală. Mai era un coleg care lucra cu un

aspirator uriaș, cu trei motoare, trăgea pietre cât pumnul. Îi era frică de aspirator. Când și-a dat demisia, s-a certat cu șeful să-i dea banii pe ce lucrase. De-asta își amintește de job de fapt. Că a fost prima ceartă cu un șef.

— Cât ai stat acolo? îl întreb.

— Două săptămâni.

Începem amândoi să râdem și eu mă întind spre el.

— Of, mă șoricelule.

Are zâmbetul ăla al lui derutat, nu știe dacă râdem sau suntem serioși, lui i-ar veni mai degrabă să râdă.

Îl pup apăsat pe toată fața și după aia îl cuprind cu brațele pe după cap și-i strâng capul la piept ca pe un pisic.

— Stai, femeie, că mă sufoci!

— Te sufoc cu țâțele! Ce moarte mai bună vrei?

Acum râde de-a binelea, dar e roșu la față.

Are mult păr alb. Și ochii obosiți rău.

— Ce mult mi-ar plăcea să mă iubești, îi zic.

Știu că-l bagă-n boală și de-asta îi și zic. Și e adevărat, oricum.

Ce mă fac eu cu el?

Și cât am fost împreună m-am luptat să nu mă îndrăgostesc, fiindcă am știut de la început c-o să dispară în ceață și eu o să rămân să mă dau cu capul de pereți. Și fix asta făcea, dispărea în ceață periodic, până a dispărut o dată mai mult și atunci eu n-am mai putut și am zis gata, ce e asta? Ce sunt eu?

Stăm amândoi pe canapea cu cănile de vin goale. Vinul fiert nu te îmbată, din păcate, îmi doresc să fiu beată, să am simțurile amorțite. Toată viața.

— Ce facem acum? întreabă el, dacă vede că nu se întâmplă nimic.

Așteaptă să-i spun „acum vom face sex“. Să-i zic eu ce are de făcut.

— Poți să-mi faci ce vrei, îi zic și râd cu subînțeles.

— Ai lăsat duhurile rele în casă… ghinion, spune el și se întinde la mine și mă pupă în ureche, ceea ce mi se pare scârbos și detest și mă mir că nu mai știe asta despre mine, trebuie să-i reamintesc din când în când ce nu-mi place. Mă duc întâi la duș, zice, îmi dai tu un prosop?

Mă uit la muntele de bagaje, încerc să-mi dau seama pe unde ar fi, parcă le-am pus în geamantanul cel mai mare.

— O să mai dureze un pic. Poți să te duci și vin eu cu el după ce-l găsesc.

El se duce la baie, iar prosoapele nu sunt în geamantan, nici în rucsacul roșu, nici în sacii cu lenjerie și pături, sunt în geamantanul mijlociu, scot unul și mă duc să i-l duc. Pe hol, înainte de a deschide ușa la baie, remarc geanta lui mică de voiaj, așezată cu grijă într-un colț. Sigur e ceva de pus la frigider printre toate borcanele alea, dar el tace chitic. Poate se teme c-o să-i cer să gust. Nu, de ce sunt atât de dificilă? De ce sunt greu de iubit? Lasă-i borcanele de la mă-sa acolo.

— Am găsit, îi zic și intru încet peste el, iar el scoate o mână de după perdeaua de plastic și o întinde către mine.

Mi-au spus de vineri că azi la unu jumate vine primarul.

— Luni îți vine primarul, mi-a zis doamna Cati.

— Ce primar?

— Primarul de la Brăila.

Avem un proiect de supervizare de lucrări pentru consolidarea unei clădiri istorice acolo. Tot zic avem, facem, dregem. Nu știu de ce zic așa, la persoana întâi. Eu doar răspund la telefon și le dau numere de ieșire și uneori mai sun la deranjamente, de exemplu, azi, la Apa Nova.

Deci e chestia asta la Brăila. Tot trimit ăia la faxuri și-i somează să trimită dispoziții de șantier și eu le înregistrez, le scanez și le dau mai departe, la colegul Andrei Popa, care nu mai lucrează la noi, la colegul Florin, la doamna Cati. Le citesc mereu în diagonală, să știu ce le scriu în subiect: fax Brăila somație DS 3. De exemplu.

— Aaa. Serios? întreb.

Și mă gândesc că lucrurile au luat-o razna, din moment ce se deplasează primarul.

Șefa e la bucătărie, hăpăie o mâncare de fasole, cumpărată de Traian. I-a luat desert o plăcintă de dovleac, care nu-i place.

— Numai ce nu-mi place îmi iei mereu! îi zice ea.

Intră Florin, cu un pahar de carton din care aburește o cafea de la colț, și-i spune încet, din tocul ușii de la bucătărie, unde ar trebui să fie ușă, de fapt, dar nu este:

— Auziți, e o Dacie albă de Brăila în fața porții, e plină, sunt vreo nu știu câți, stau acolo în mașină.

Șefa se uită la ceas, e unu și zece.

— Lasă-i să stea. La unu jumate e întâlnirea. Ce să le fac eu, să mă duc să-i chem înăuntru?

Bogdan se repede la geam amuzat, se uită pe geam printre gratii și printre țepușele de fier ale gardului. O mașină cu număr PMB – Primăria Municipiului Brăila –, șoferul a coborât să fumeze, ceilalți stau grămadă înăuntru, se uită prin hârtii.

Vine și șefa la geam.

— Lasă-i să stea.

Își pune de cafea, o bea opărită, cum zice ea, adică toarnă apă fiartă peste două linguriță cu vârf de cafea.

Chiar când să iasă din bucătărie se face unu jumate fix și bate la ușă și, până să mă ridic să deschid, deschid ei singuri și intră unul după altul patru bărbați și o femeie și niciunul nu e primarul.

Urcă în birou, șefa îi cheamă pe Florin și pe doamna Cati, Traian mai aduce un scaun, el se retrage într-un birou gol cu laptopul lui mic, ceilalți își ocupă locurile și încep imediat să discute aprins.

Mă întreb dacă mai e o vreo mașină sau dacă au venit așa nebunii, îngrămădiți. Șoferul e tot acolo, fumează în contiuare.

Nu după mult timp bate din nou la ușă, deschide singur, intră încheindu-se la un nasture de la costum și-mi zice:

— Primarul de la Brăila sunt, aveam o întâlnire.

Devin dintr-odată emoționată. Nu pentru c-ar fi o onoare, fiindcă de fapt îl detest. E la al doilea mandat și, de când e el, parcă mai mult ca înainte, orașul s-a afundat într-un ocean de scuipați, chiștoace, câini vagabonzi, paraginã, termopane.

Orașul meu în care acum m-aș duce numai să mă spânzur, fiindcă m-ar găsi repede.

Mi-am luat o zi liberă săptămâna trecută și m-am dus la ANAF, lângă camera 15 e o gaură în zid prin care se vede casa scării, se văd lemnele din zid, curg sârme, la ANAF Brăila sunt oameni care tastează numai cu arătătorul.

Am scăpat cu amendă puțină.

M-am întors pe jos pe Republicii, cofetăria Venus e mistuită de stihii, a picat de pe ea până și bulina roșie. Când eram mică și era vară și mergeam pe stradă cu mama și mi se scurgea înghețata pe mine, ne opream acolo și o ruga pe tanti să mă lase să bag mâinile în lada de aluminiu cu Brifcor și cu calupuri mari de gheață. Băgam mâinile în gheața topită și mă spălam de înghețată și de-asta mi-e cel mai drag de cofetăria Venus. Nu pentru amandine sau Brifcor, ci pentru lada de aluminiu cu apă, care ne salva.

Mă întreb cine o fi luat bulina roșie când a văzut-o pe jos.

Deci mă emoționez cu primarul, dar n-are legătură cu orașul. Are legătură cu fata lui, Antonia, care a fost colegă de liceu cu mine, în același an, dar la altă clasă. Era olimpică internațională la fizică. Era o legendă vie. Toți profesorii o dădeau exemplu. Antonia în sus, Antonia în jos, o curtau universitățile internaționale, iar aceea era o vârstă la care pentru noi universitățile internaționale erau cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla. Generatoare de viitor strălucit.

Nu știu ce era taică-su pe vremea aia, dar ceva era, c-o trimitea dintr-a zecea la București la profesori universitari, la meditații. Era combinată cu colegul meu de clasă, Vali Petrescu, olimpic balcanic la matematică, nemeditat, din câte ne zicea. Și Antonia a făcut facultatea în State și apoi un doctorat la Max

Planck și a descoperit o planetă sau așa ceva pe vremea când nu era de colo să descoperi planete, ceea ce e și mai tragic, fiindcă înseamnă că era foarte tânără, avea vreo 25 și tot vreo 25 aveam și eu și nu mai știu cu ce mă ocupam, cred că făceam traduceri.

Și acum sunt la o anume firmă AGS, păzesc telefonul și ușa și mă consolez că mi se dă pentru asta mai mult decât aș putea scoate din cultură. Nu c-aș fi fost eu o elevă care promite, dar parcă la 25 încă mai puteam să mai zvâcnesc un pic, eram găina fără cap care se zbate lângă buturugă, acum nici nu mă mai zbat.

Îl conduc pe primar sus, îi deschid ușa, înăuntru se urlă și el intră țanțoș, fără nimic în mâini, închid ușa după el, cobor înapoi, mă trântesc în scaunul meu handicapat, cu spătarul lăsat prea mult pe spate, cu pânza ruptă și deșirată, cu pete nu vreau să știu de la ce. Mă bucur că se ceartă, măcar nu le mai oferă cafea. Măcar nu mă mai pune să le fac cafea, sunt șase inși, dar noi nici măcar n-avem șase ceșcuțe la fel și șervețele n-am avut niciodată. Acum cred că n-avem nici zahăr. Se mai duce Traian din când în când la colț și ia 10-15 pliculețe și vine cu ele într-o pungă exagerat de mare, fiindcă ăia n-au pungi suficient de mici pentru cât de puțin cumpără el. Și avem o singură tavă mică și înnegrită și pe ea încap maxim patru cești. Mă bucur că nu trebuie să urc pe scări cu tava în mâini.

Mi-e frică de câte ori mă pune să fac cafea.

Mi-e frică de fiecare dată când mă pune să fac ceva, orice. Că sigur nu-i convine și mă ceartă că de ce am făcut așa și nu altfel. De ce n-ai printat față-verso. De ce n-ai scos pe ciorne. Cine ți-a zis să le găurești.

Îmi amintesc un reportaj în *Cotidianul* în care Antonia fusese declarată femeia anului, atunci, când a descoperit planeta sau ce-o fi fost. Când am citit articolul ăla, mi-a dat seama că probabil nu mai e cu Vali Petrescu.

Deschid internetul și o caut pe Google. Nu mai găsesc articolul din *Cotidianul*, dar găsesc în schimb *Vocea Brăilei*.

În timp ce studia roiul de galaxii Perseus, Antonia Văleanu a descoperit că gazul fierbinte dintre acestea, în care s-a găsit fierul, delimitează într-un mod organizat structura etc. etc.

Sună telefonul și tresar.

E Timea.

— Ai mâncare?

— Nu, tre' să ies să-mi iau.

— Hai că te-aștept.

— Păi, nu chiar acum. Stai să văd, poate au nevoie de ceva. Tu mănâncă dacă vrei.

Nu vrea, îmi zice că m-așteaptă.

Deci gazul fierbinte dintre galaxii și nu planetă… Zice *Vocea Brăilei*.

Intru pe Facebook, pe telefon, să-mi ascund data nașterii. Se apropie ziua mea și nu vreau să dau prăjituri. Există tradiția asta stupidă în firmă, că de ziua cuiva se pun câte 20 de lei și se pun într-un plic și i se dau sărbătoritului. Și se ocupă secretara. Mi-e groază când aud că e ziua câte unuia. În primul rând, pentru că trebuie să trec pe la fiecare să adun bani. Doamna Cati a zis de mai multe ori că ei nu-i trebuie prăjituri și nu coboară, de ce să pună bani. Eu ridic din umeri, încă gâfâind după ce-am urcat două etaje până la ea la mansardă, după aia i se face jenă și scoate banii și eu îi iau stânjenită.

— Din partea mea, puteți să nu dați, îi zic.

Dar știe ea că oricum se află cine n-a dat.

În al doilea rând, pentru că banii se pun în plic și noi n-avem plicuri. Nu sunt decât plicuri mari, A4, și alea se găsesc doar în birou la directori, mai exact pe masă la șefa, în spatele ei. De câte ori mă întind peste masa ei după plicuri, îi explic pentru ce ne trebuie. Se uită de fiecare dată câte iau. Banii de cadou îi pun mereu într-o foaie albă, din imprimantă, pe care o capsez cu capsatorul. Îi ofer cu jenă.

De ziua lui Traian, prima dată, m-am panicat un pic. Îi capsasem foaia și băgasem banii înăuntru și după aia m-am dus cu ei la Mona.

— Dar nu e cam stupid? Să-i dăm lu' șefu' bani în plic?

S-a dus în pauza de prânz la magazinul Unirea și s-a întors cu un portofel de piele. Eu știam că atunci când dai un portofel cadou nu trebuie să-l dai gol, trebuie să pui și un bănuț înăuntru, pentru ca respectivul să aibă spor la bani, dar am lăsat-o baltă, n-am mai zis, oricum are grijă nevastă-sa de sporul lui la bani. După-amiază a dat prăjituri și suc la bucătărie, ne-am adunat cu toții și ne-am prefăcut că avem lucruri în comun, domnul Ursu a vorbit mult și noi am râs lung și la urmă i-am dat cadoul, iar el a zis că n-a mai avut portofel de când s-a însurat.

— Da? Tu n-ai portofel? a zis ea, ofensată.

Cred că l-a dat cadou mai departe, fiindcă nu l-am văzut niciodată cu portofelul. De câte ori îi cer bani pentru curier, se caută prin buzunare și scoate pumnul plin de bancnote șomoiogite, bonuri, șervețele și alte obiecte mici. Le pune pe toate pe masă, iar eu extrag douăzeci de lei.

Anul trecut și acum doi ani, ziua mea a picat în weekend, dar acum o să fie luni. Mă duc pe pagina mea, la editare profil,

să schimb data nașterii. Mă lupt pentru intimitate. Aleg prima opțiune disponibilă, 1 ianuarie 1905. Confirmați că aveți 110 ani? întreabă Facebook.

Colegul Paul Dobre, plecat în pauza de prânz de vreo două ore, intră furtunos pe ușă, vine direct la mine și mă întreabă dacă l-a căutat cineva. Dau din cap că nu, în timp ce confirm că am 110 ani. De sus se aude scandal.

— Cine a venit?

— Primarul de la Brăila.

— Aoleuuu…

— Mda.

E fericit că n-a întrebat nimeni de el și se întoarce către ușă.

— Mă duc și eu să-mi iau de mâncare.

— Du-te.

După ce confirm vârsta, o ascund. Ca să fiu sigură că nu se vede chiar nimic și, dacă se vede, să nu se vadă adevărat. După aia dezactivez opțiunea de a mi se scrie pe zid. După aia dau mesaje la prieteni și rude, să nu-mi scrie pe Facebook de ziua mea. Când e? mă întreabă prietena Anca. Știu că se apropie, că ești Pești, nu? Răspund că da. Ce mai faci, ești bine? Da, cred că sunt bine. Tot acolo lucrezi? Tot.

Sună telefonul și tresar. Răspund, iar colegul Bogdan Ciobanu râde înfundat de după peretele de sticlă.

— L-a căutat cineva pe Paul?

— Du-te naibii.

O caut pe Antonia pe Facebook. Are poză de profil la un observator astronomic din Hawaii și-i place pagina „Vremea spațială“. Prin pozele mai vechi apare și primarul, într-o barcă pe Dunăre, cu vestă de salvare. Sub poză a comentat ea în

engleză că e dintr-o vacanță în orașul natal. Într-o alta văd că are pe inelar ceea ce-ar putea fi o verighetă.

Tot ce trebuie, mă gândesc.

Banul la ban trage, noi avem sărăcia în ADN, e nevoie de instrumente fine, care se vor inventa peste generații, ca s-o scoată de-acolo. Ne-am născut modești și o să rămânem așa. Adică ne luptăm să rămânem așa, să nu cădem și mai jos.

Să nu-l mânii pe Dumnezeu, care m-a ajutat s-ajung aici, la firma asta care învârte milioane și care-mi dă și mie, de jenă, mai mult decât aș scoate în cultură. Aveți o activitate frumoasă, i-a zis odată o inspectoare de la ANAF șefei, când s-a uitat peste salarii. În zilele în care stau degeaba, înnebunesc de rușine că stau degeaba, deși asta l-ar face pe bunicul meu mort de zece ani să exclame „ce serviciu bun“. Cum a lucrat Dumnezeu și mi-a scos-o atunci în cale pe stradă pe fosta colegă de facultate, care mi-a zis că e un job la ea la firmă.

Vibrează telefonul și văd mesaj de la Mihai: *ne vedem si noi pe skype azi? pe la 7?*

Mă întreb ce l-a apucat. N-am stat niciodată cu el pe Skype, mă gândesc că poate vrea să-mi arate ceva, poate are o surpriză. Sau poate vrea să evite problemele de semnal, să stea și el pe scaun sau în pat când vorbim.

N-am mai vorbit cu el de aproape o lună.

Acasă deschid Skype-ul la 7 fix și el e deja conectat. Îl sun.

— Ce faci, șoricelule?

— Cum mi-ai zis?

— Șoricelule.

— A.

— Tu ce-ai înțeles?

— N-am înțeles nimic. N-am auzit ce-ai zis și mă gândeam, mă, oare cum mi-o fi zis fata asta…

Râde ca un moșulică hâtru. Lumina, dintr-o sursă de sus și de-aproape, face ca părul să-i pară spălăcit, aproape cărunt. Avea păr alb de când l-am cunoscut, dar acum, trecut prin distorsiunile transmisiei, pare cu adevărat bătrân. E mai mare decât mine cu un an.

— Ce-i cu tine? mă întreabă.

— A fost o zi de căcat.

— La serviciu? Ce ți-a mai făcut ăla?

— Aia. Nimic. Pur și simplu a fost aerul încărcat de o energie nasoală. Tu de ce stai despuiat așa?

E îmbrăcat în maiou și pantaloni scurți, se ridică în picioare să mi-i arate.

— Sunt noi?

— Nuuu, îi am de mult.

— Eu i-am mai văzut?

— Nu cred.

— Ești singur?

— Da, Whisky lucrează după-amiază.

Urmează o tăcere aiurea.

— Și… ce-ai mai făcut? îl întreb.

— Mă gândeam să… să facem și noi… cum îi zice… videochat.

Face o grimasă.

— Cum adică?

— Adică să ne dezbrăcăm și să vorbim cu prostii.

Râde scurt, dar se uită atent în ochii mei, în ochii mei de pe ecran, ceea ce înseamnă că eu văd că s-ar uita în jos.

Devin și mai posomorâtă.

— Credeam că-mi arăți ceva frumos.

— Păi, îți arăt, zice el și râde, de data asta mai vioi.

Mă simt dintr-odată obosită.

Ce mai e și porcăria asta cu videochat-ul? Încep să mă enervez, dar mă străduiesc să gândesc înainte de asta. Să-mi fac curaj să răspund la această provocare. Să ies din zona de confort. Să am o relație modernă.

— Cum te-ai gândit? îl întreb.

E deja relaxat, o ia ca pe o confirmare.

— Păi, putem, de exemplu, să ne uităm la un video, ceva. Mai întâi.

— Și după aia?

— Ei, după aia vedem ce se întâmplă.

Apreciez că nu mi-a poruncit niciodată să-i fac cutare sau cutare chestie în pat. Mi-a sugerat întotdeauna subtil ce-și dorește. Iar el mi-a oferit mai mult decât voiam. Sau cel puțin așa avea impresia, că-mi oferă.

E băiat bun, îmi zic și apoi îl întreb:

— Ce video?

Îmi dă un link.

De exemplu.

— Ne uităm împreună? zice. Adică să-l pornim împreună

— Da, hai.

— Acum?

— Da. Start.

Titlul înregistrării e ceva de genul „Virgină de 19 ani și-o ia la greu“. E clar că, dacă scrie 19 ani în titlu, are mai puțin. Și, într-adevăr, fata pare mult mai mică. Filmulețul începe când intră ea pe ușă și e întâmpinată într-un living de un mascul care o filmează. O pune să se dezbrace, să se întindă pe canapea, să se

stimuleze singură. Zona inghinală e rasă dureros, în buric are un piercing. După câteva minute mai apare un bărbat la bustul gol, care a venit să vadă dacă fata e „ready to become a porn star“. Își bagă degetele acolo jos. Ea e dezorientată, se străduiește să zâmbească, se uită aproape mereu la cel cu camera, care-i dă instrucțiuni. Arată-mi țâțele, ia să-ți văd fundul.

„Act like a porn star!“, strigă cel cu camera.

Ea își ia sânii în mâini și și-i freacă.

„Don’t forget that clit!“

Încerc să-mi dau seama din privirea ei dacă e proastă sau nu. Dacă sunt proaste, nu mi-e milă de ele. Dar nu-mi dau seama, pare mai degrabă naivă și foarte, foarte tânără. Oare ce-o să facă cu banii?

Partenerul e excitat și, când își lasă blugii în jos, țâșnește afară o sculă imensă. Am o tresărire. Fir-aș. Unde o să-ncapă aia.

— Auzi, eu o să derulez bucata asta până i-o suge, nu-mi place, îi zic lui Mihai.

Comut pe Skype și-l văd cu ochii pironiți pe ecran, cu un zâmbet firav și mulțumit.

— Tu te-ai mai uitat la asta?

— Da, un pic mai devreme, când am ales la ce să ne uităm.

Dau mai în față, când fata e crăcită pe canapea, tipul cu camera le dă târcoale, ca să găsească un unghi bun. În acest punct al înregistrării, ea pare deja complet pierdută. Ar vrea să scape, dar n-are cum. Cel cu camera continuă să-i dea indicații, la un moment dat am impresia chiar că ridică tonul. Îți place? Știu că-ți place, *bitch*! Zâmbește și tu dacă-ți place. Uită-te la el, nu la mine! Hai, să te-aud!

Încep să mă stresez.

— Dezbracă-te și tu, zice Mihai. Dă-ți bluza aia jos. Și ce mai ai pe sub ea.

Mă uit la beculețul aprins de lângă camera video.

— Dacă ne înregistrează cineva?

— Ei, cine? Cui crezi că-i trebuie? Nu sunt atâtea pe net?

Mă dezbrac în țâțele goale și rămân cu imaginea pe Skype. Mă uit la el. S-a dezbrăcat de tot și se uită absorbit la ceva, probabil la ecranul cu înregistrarea, și nu la mine.

— Acum ce fac? îl întreb după un minut, dar el deja e ocupat cu mâinile pe sub masă.

Mă uit la el cum închide ochii și se concentrează și-și imaginează și iar se concentrează, scoate un mic geamăt și se rezolvă. Îmi sprijin fruntea în podul palmei și mă uit la țâțele mele lăsate, din care parcă au supt deja trei copii.

— Da, mă întreb ce caut eu în schema asta. Văd că te-ai descurcat.

Îi stric zâmbetul.

— Mai bine facem cumva chiar să fim împreună. Hai că-nchid, că suntem caraghioși.

Mă sună pe telefon, dar nu-i răspund.

Mai încolo intru pe Facebook și văd că mi-a trimis mesaj: *scuze, credeam c-o să iasa mai ok. poate data viitoare.* Și o fețișoară tristă.

Pe bune? Acum trebuie să exersez chestia asta?

La notificări văd că Antonia Văleanu mi-a acceptat cererea de prietenie și asta vine din alt film, am nevoie de câteva secunde să-mi dau seama când naiba i-am cerut prietenia. Probabil c-am apăsat din greșeală cu degetele de gorilă pe ecranul tactil, când am glisat peste profilul ei.

Urăsc tehnologia asta care mă face să mă simt atât de primitivă.

Mă învârt prin casă.

Îmi prepar ceva cu votcă.

Suntem în aeroport în Ankara, eu și ea. Primul avion e mult mai târziu, la opt și ceva, avem escală în Istanbul și o s-ajungem în București după miezul nopții. Începem șantierul la Konya și ea a ținut morțiș să fim prezenți la *kick-off meeting*, cu autoritatea contractantă și partenerul turc. O să reparăm clădiri strategice din bani europeni. Încă nu ne-am lămurit dacă ni se aplică TVA.

Data trecută, prin februarie, pentru contractul pre-bid, am fost la Istanbul, la celălalt sediu al partenerului turc. Atunci i-am văzut pe ei prima oară, au fost extrem de amabili, au pus steguleț românești prin toate birourile prin care ne-au plimbat, ne-au plătit toate mesele și ne-au dus ei cu mașina. A venit și bărbat-su și ne-a luat și pe Bogdan și pe mine.

— Doar n-o să ne ducem noi două femei la turcaleți acolo, mi-a zis ea, în timp ce cumpăra pe internet patru bilete de avion.

Pe mine m-a luat să-i traduc.

— Cristina n-a zis nimic, mă descurcam eu bine mersi și singură, i-a spus mai târziu Timeei, care mi-a transmis în aceeași zi, la masa de prânz.

Într-adevăr, nu spusesem nimic relevant pentru negociere, credeam că scap cu ocazia asta.

Și acum mi-a zis că mergem din nou, numai noi două, după ce în ultimele săptămâni m-a pus să-l sun pe Samir în fiecare zi,

ca să-l întreb dacă are vești despre ziua și ora exactă a întâlnirii.

— Vrem să ne luăm bilete de avion la un preț cât mai avantajos, Samir bey, de-aceea vă sun, îmi cer scuze că insist.

Ea de fapt era aproape convinsă că-ncepe contractul fără noi și că turcaleții ne trag țeapă.

Dar ei au fost extrem de amabili și de data asta, ne-au dus cu mașina peste tot, ne-au dus la masă, ne-au dus în birourile lor din Ankara, am dat peste cap păhărel de ceai după păhărel de ceai, până am început să le simt în timpane. La licitație, toate referințele calificante au fost ale lor.

După reuniune, Samir ne-a condus până în stradă și ne-a întrebat:

— Vreți să vă duc la aeroport?

— Ar fi ceva, i-am șoptit eu, îngrozită că s-ar putea după aceea să pice pe mine să negociez cu taximetristul, dacă nu profităm acum de ocazie.

Și am ajuns deci în aeroport, cu câteva ore bune înainte de îmbarcare.

Au fost două zile în care simpla ei prezență m-a obosit teribil.

Ieri, după ce ne-am cazat la hotel, m-am trezit cu ea la ușă, cu laptopul în brațe, deschis, îl ținea ca pe o tavă cu mâncare.

— Hai, c-avem de scris mailuri. Unde preferi să stăm, la tine în cameră sau pe hol?

Am zis că la mine în cameră.

A scris de toate, somații de plată, notificări de remediere a defectelor, vizita lui Moreno în România.

— Așa ce m-am săturat să trag de oameni de nu-ți zic, a spus ea.

Pe colegi mi i-a luat pe toți de la un cap la altul și a zis de fiecare, că ăla e nesimțit că vine târziu, că lu' ălălalt îi zici de șapte ori până se-apucă să facă ceva, că ălălalt consumă prea multă hârtie. După aia că ce deșteaptă e fiică-sa, după aia că-l suspectează pe Moreno că umblă cu bărbați (pentru că vine dintr-o familie destrămată și a fost copilul nimănui), după aia că ce și-ar dori ca fiică-sa să nu mai umble cu toți chinejii pe-acolo prin America.

Fata are un iubit din Hong Kong.

— I-am zis să vină înapoi în România, că-i fac eu firmă și mă angajez la ea.

Și acum la fel, procentele din firmă sunt ale lui bărbat-su și ea lucrează la el și dirijează tot. El cumpără consumabile și se duce la bancă să ia extrase de cont, semnează tot ce-i pui în față fără să-ntrebe ce e (atâta vreme cât „a zis doamna să semnați") și abia așteaptă să plece ea pe șantiere, ca s-o mai șteargă de la birou, lăsându-i pe colegii Paul Dobre și Andrei Popa să facă speculații în bucătărie, la masa de prânz.

Acum, în aeroport, stăm jos la o cafenea, am în față într-un pahar de carton o cafea care de data asta chiar c-o să-mi iasă pe urechi.

Ea e cu nasul în laptop, face tabele cu bani, nu-i ies socotelile, se teme că pe un subcontractant l-a plătit mai mult.

— Ce-i porcăria asta? zice ea. Idiotul ăsta mi-a facturat și sumele reținute.

Încerc să arăt un pic de empatie. Ea se uită la mine fix (în timp ce în creier derulează probabil alte tabele), iar eu fac o față schimonosită, afectată de pierderea ei. Nu zic nimic.

Scoate telefonul și pornește aplicația de calculator. Socotește cu voce tare.

— Patru sute douăș’șase opt sute nouăș’doi virgulă douăș’cinci împărțit la unu virgulă douăș’patru egal. Împărțit la patru virgulă patru doi patru doi egal. Idiotul și cretinul…

Eu mă conectez cu greu la wireless și intru pe net de pe telefon. Curva de Facebook a introdus un element nou pe chat, după ce ne-a lovit pe toți în moalele capului când a început să-ți afișeze la ce oră ți-a fost văzut mesajul. Acum, pe chat, sub numele ăluia pe care-l urmărești îți arată când a fost activ ultima dată.

Deschid conversația cu Mihai, care n-a mai zis nimic de o săptămână și ceva.

Sub numele lui, Facebook mă înștiințează: *Last active 2 hours ago*.

Are cea mai goală pagină de profil din lista mea, fără poză, fără albume, doar câteva articole seminaționaliste pe care le mai distribuie din când în când. Dar acum, cu totul și cu totul atipic pentru el, a dat join la un eveniment, o drumeție prin pădurea Hoia.

Mi se îneacă dintr-odată corăbiile. Că el are o viață și eu nu fac parte din ea.

Cu toate că și eu am o viață, s-ar putea spune, iată-mă în aeroport în Ankara împreună cu șefa mea, am fost într-o deplasare de afaceri, suntem amândouă la cămașă și taior, iar el habar n-are pe unde umblu. Dacă m-ar întreba, i-aș spune.

Sunt aproape convinsă totuși că nu se întâlnește cu alte fete. Că-i este de ajuns să se vadă cu mine o dată la două-trei luni. Să vorbim de câte ori îl sun eu, fiindcă el nu sună.

— Mai sună-mă și tu, i-am zis, nu o dată.

— De ce să te sun?

— Ca să vorbim, cum de ce?

— Îîîîmm, da, știu că fetele vor să le suni, dar eu n-am ce să povestesc, n-am o viață așa interesantă.

Am zile când ies pe ușă la cinci sau la cât reușesc să ies pe ușă și-mi spun hai c-a trecut și ziua asta și n-am murit și poate mâine îmi fac curaj și le spun că plec, mi se umflă pieptul la gândul c-aș putea să plec și după aia cobor la metrou la Dristor și intru la Mega și-mi iau o pungă cu alimente, mă costă 60 sau 70 sau 80 punga cu alimente, îmi amintesc câte mii de semne trebuia să traduc înainte pentru 80 de lei și atunci se pogoară din cer bocancul divin și mă apasă pe cap și mă împinge înapoi în mocirlă, unde mi-e locul.

Vin acasă și-mi pun în frigider punga de la Mega și pe frigider cheia mea și cheia de la birou, cu care o să descui la serviciu și-n ziua următoare.

Mă uit la ea în aeroport și apropierea asta mi se pare extraterestră. Mâna care mă hrănește, chipul pe care-l văd în fiecare zi cinci-șase ore din opt. Cine sunt eu și cine e ea și ce căutăm aici împreună? Mă întreb asta încontinuu la birou, dar când e în afara biroului e încă și mai straniu.

— Aoleu, să vezi că idioții vor să schimbe proiectul la spațiul verde. Și să amâne reuniunea pentru reeșalonare. I-ai trimis rezervarea lui Moreno?

— Da.

— Notează-ți acolo, mâine la prima oră suni la hotel și-i întrebi dacă pot schimba. Și-o fi luat ăsta biletul de avion? Scrie și asta: întrebat Ramírez dacă și-a luat Moreno biletul de avion.

Scot agenda, am nevoie de niște secunde să-mi dau seama în ce dată suntem și ce dată o să fie mâine, mi-a luat ea o agendă cu filă separată pentru fiecare zi, să fiu ordonată și să nu mă

încurc. Scriu mare și lăbărțat, pentru c-așa scriu eu, pentru cele două taskuri am ocupat deja un sfert de pagină.

— Dacă scrii așa, ți se consumă pagina imediat..., zice ea dezamăgită, aproape că și clatină din cap.

Mă simt ca la școală, când mă trăgea învățătoarea de perciune din bancă și până în fața clasei când întindeam cerneala cu mâna pe caiet.

— Așa, altceva: refăcut invitații. Sunat Zapata pentru vizită cu Crăciun. Of, ce mi-e groază să-l sun pe Zapata, tu crezi c-o să fie de acord să vin cu Crăciun acolo?

Mă străduiesc să am o părere.

— Păi, de ce să nu fie? Ce, e la cuțite cu Crăciun?

— Nici nu cred că-l cunoaște, dar Zapata e prostul proștilor și, dacă poate să ne facă rău, ne face.

— Zic totuși să-ncercați, nu cred c-o să refuze să vă primească, spun eu.

— Ba eu cred că da...

— Atunci, dumneavoastră știți mai bine...

Mă întorc la newsfeed, poze, evenimente, cugetări, iepurașul Alan omorât în bătaie în direct la un post de radio danez, apoi jupuit și mâncat, pentru a atrage atenția asupra ipocriziei celor care consumă carne. Oare am înțeles bine? Nu știu, n-am răbdare să citesc până la capăt.

— Du-te și vezi dacă s-a deschis check-in-ul, îmi zice ea.

Bântui pe coridor și mă uit după panouri. Intru la ziare și-mi iau cu ultimele lire un *National Geographic* în turcă, adun *National Geographic*-uri în toate limbile care-mi ies în cale. O colecție care probabil la un moment dat, în timpul unei mutări, o să ajungă la gunoi. Mă duc la baie și nu găsesc unde să las revista în cabină, mi-o lipesc de piept și o țin cu bărbia până fac

pipi, după aia la fel când mă spăl pe mâini. Găsesc într-un târziu monitorul cu plecările și văd că s-a deschis check-in-ul pentru zborul nostru. Turkish Airlines, în care Messi și Kobe Bryant dau pase, cea mai bună companie aeriană din Europa, deși turcii n-au decât un deget de pământ în Europa. În Avrupa. Cred că asta înseamnă.

La controlul de securitate îmi sună sârmele de la sutien. Ofițerul îmi face semn să mă descalț, îmi pun pantofii în tavă, mai trec o dată în șosete și iar țiuie. Îmi face semn să mă duc la o femeie. Femeia mă pune să intru într-o cabină cilindrică, îmi arată cum să stau cu picioarele depărtate și mâinile întinse, ca omul lui Leonardo, și după aia pornește un scanner pe care scrie cancer până-n măduvă. Zâmbește, face un semn vag cu mâna și eu din asta înțeleg că pot să cobor și să mă încalț. Tăvița mea de plastic, în care-mi zace identitatea și toată avuția, a fost împinsă departe, în capătul benzii rulante pentru controlul bagajelor de mână. Mă leg la șireturi, închid cureaua, îmi pun la mână ceasul (de plastic), îmi iau rucsacul și mă duc după șefa, care mă așteaptă mai încolo, pe culoar, butonând telefonul.

În fața porții de îmbarcare se apucă să joace Candy Crush.

Stăm aproape o oră. Își mai pune din când în când jocul pe pauză, când își mai aduce aminte câte ceva, și mă întreabă:

— Știi factura aia de patru sute de mii de la AST?

Nu știu dacă vorbește de euro sau de lei, AST sunt unii cu care are contract în euro, dar, dacă nu e proforma ar trebui să fie în lei.

Mă vede confuză.

— Aia de ți-am dat eu să scanezi confirmarea de plată și să le-o trimiți? Ai băgat-o plătită?

— Îmmm, nu știu, trebuie să mă uit în sistem.

Fața i se umple de scârbă față de incapacitatea mea de a memora facturi.

Își repornește jocul.

Din când în când mai scot agenda și mai mâzgălesc. Să nu uit să verific.

Se face noapte, se face ora de plecare și-ntr-un târziu apare o tânără care ne-anunță că o s-avem întârziere pentru că e furtună și nu putem decola.

Sunt blocată împreună cu șefa mea într-un spațiu de plastic în care apa plată la jumate costă cinci lire. Nu mai am lire. Ar trebui să-i cer ei.

Când aude de furtună, se panichează, deși ea e o femeie neînfricată. Se ridică, îmi lasă geanta cu laptopul în grijă, după două secunde se răzgândește și o ia cu ea. Se duce în duty free și se întoarce cu o sticluță de vin roșu care o să intre pe cheltuieli, întrucât e necesar pentru bunul mers al afacerii.

Mă întreb oare ce-o să facă Mihai sâmbătă prin pădurea Hoia. În eveniment scrie ceva de manifestări ale spiritelor, e și un ghid care explică ce și cum s-a manifestat.

Mi se termină bateria la porcăria de telefon, dacă încing internetul, se duce în mai puțin de-o zi. N-am nici de citit, nici muzică, dacă mă vede fără ocupație, sper că n-o să se simtă datoare să stea de vorbă cu mine.

Și totuși am fost și mai rău, iar acum mă înnebunește gândul că binele arată așa.

N-am motive să fiu nefericită. Chiar nu am.

— Nu te-am întrebat dacă vrei și tu, îmi zice ea și-mi întinde – numai un pic – sticluța.

— Nu, mulțumesc, nu beau alcool.

Ea are loc la culoar și mie mi-a luat la geam, am stat lângă ea când a ales locurile, m-a întrebat: vrei la geam? Eu am zis da, mi-a bifat mie la geam și apoi și-a luat pentru ea la culoar. Dacă aș fi avut o funcție mai înaltă în firmă, m-aș fi simțit jignită. Spera probabil ca între noi să nu se mai pună nimeni, dar avionul a fost full și pe scaunul din mijloc s-a instalat un turcalete mustăcios.

E ploaie și vânt, avionul merge mult până ajunge în poziția de decolare, îmi țiuie urechile înainte să pornească. Mă țin strâns de mânerele scaunului. Cred că și ea se ține.

Cred că așa e cu oamenii, în general, te îndepărtează viața de ei oricât ar fi de aproape. Cum o admiram acum doi ani când o vedeam că urlă la ditamai bărbații. Ce mândră era că le e frică tuturor de ea și eu o înțelegeam. Cum am vrut s-o îmbrățișez când a plâns de ciudă că n-a chemat-o Moreno la reuniunea cu șefii de agenții din Europa. Și după aia te trezești într-o zi că nu mai suporți să ții tu cheia și să descui dimineața și că nu mai suporți să ai păreri și nu mai vrei să te certe că n-ai pus-o în CC și-ți dai seama în același timp că trăiești într-o lume în care ăsta e răul cel mai mic, te trezești că-l mânii pe Dumnezeu dacă zici că nu ți-e bine, și azi așa, mâine așa și ești într-un avion, te întorci de la Ankara, cu un turcalete mustăcios între tine și șefa ta, și te gândești că pe viitor ar fi bine să te țină bateria măcar o zi de Candy Crush, ar trebui să faci un upgrade la telefon.

Ne ține tot într-o turbulență, o stewardesă se dezechilibrează la un moment dat și aproape cade pe culoar. Zborul până la Istanbul ar trebui să țină patruzeci de minute, dar al nostru durează mai mult de-o oră, poate a ocolit nori, poate a orbecăit.

La Istanbul alergăm prin aeroport după celălalt avion, nu mă lasă nici să mă duc la baie. La București, în Otopeni, stau cu ea să-și ia bagajul de cală, deși eu n-am avut decât bagaj de mână. E trecut de unu noaptea, suntem amândouă obosite, cu ultimele puteri îmi spune:

— Mâine-dimineață să-mi aduci aminte să răspundem la adresa aia de la CJ Prahova.

Dau din cap că da, dar probabil c-o să uit. Speram să spună că pot să-ntârzii mâine, dar nu spune nimic.

Își ia valiza, ieșim prin ușa automată și la ieșire se află bărbat-su, proaspăt și vesel, care-i ia bagajul cu o mână și cu cealaltă dă noroc cu mine.

Mă opresc la automatele pentru comenzi de taxi.

— Nu mergi cu noi? întreabă el. Măcar până în oraș, mai aproape.

Dar nu insistă, iar eu deja glisez pe ecranul tactil printre opțiuni și mă grăbesc, fiindcă în spatele meu s-a mai așezat o persoană.

Le-am zis „pe mâine“ sau poate ei mi-au spus mie „pe mâine“, se caută mașină pe frecvența 4, m-așteaptă oceanul meu de blocuri și strada Nicolae Licăreț.

În speranța unui viitor mai bun, m-am înscris la un curs de germană. A patra oară. Sunt la nivelul A2.2, care înseamnă elementar. Săptămâna asta, doamna profesoară a început să ne predea declinarea grupului nominal, ne-a umplut de foi cu tabele și pe mine de angoase existențiale. Văd cuvinte în fața ochilor de sute de ori și tot nu știu ce înseamnă, iar terminațiile pe cazuri, genuri și numere îmi vâjâie în cap ca bilele la loto când pornește instalația să le amestece.

Mă simt tot mai puțin inteligentă, mi se cojește inteligența de pe creier ca vopseaua de pe un lemn vechi. Limba germană la treizeci de ani mă face să mă simt consumată.

Otilia mă asigură că mai e speranță, mai am încă timp să emigrez, s-o iau de la capăt. Oare asta e soluția? Mă mai gândesc după ce trec de B2.

Grupa e plină de studente la Medicină. Vreo două dintre ele zbârnâie. Când avem de alcătuit propoziții, ele fac fraze complexe, când avem de compus mesaje, ele fac scrisori. Aproape ca niște fete de la Litere.

Am și astăzi curs, de la șase, și n-am apucat să-mi fac tema. Avem de completat cuvinte în mici dialoguri, sub imagini cu omuleți la restaurant. Omuleții comandă diverse mâncăruri, au păreri, cer nota, își rămas-bun. Omuleți în creion.

Am un moment mort, după pauza de prânz. Colegii sunt prinși în ale lor, iar sus, la etajul șefilor, e liniște. Mă uit pe net,

mă uit pe pereți, apoi mă gândesc să profit și să fac tema. Scot cartea și caietul, scot foile xeroxate cu omuleții.

Deschid un dicționar online, deschid caietul la pagina unde mi-am notat cuvinte și expresii și m-apuc să confrunt și să completez. Nici nu trec bine de al doilea dialog și o văd pe șefa cum coboară grăbită pe scări, cu niște foi în mână. Îi trebuie scanate color, iar scannerul color e numai jos, la mine.

Strâng repede cartea și caietul, foile cu tema cad pe jos. Mă vede că mă agit și asta o intrigă și se grăbește și mai tare, în doi pași ajunge de la baza scării la biroul meu.

— Ce făceai? mă întreabă rânjind.

Văd pe fața ei furia c-a fost înșelată, dar și un pic din bucuria triumfală că m-a prins.

— Mă uitam pe o carte de germană, îi zic, și deja simt cum m-am încins până în vârful urechilor.

Nu vreau să aibă o părere proastă despre mine, chiar mă străduiesc să fiu o angajată bună, să execut corect tot ce-mi poruncește. Și chiar n-aveam altceva de lucru.

— I-auzi… germană… Ce interesant.

Îmi lasă cele trei foi la scanat, iar ea se duce în bucătărie și pornește cana electrică, să-și facă un ceai. Se întoarce cu cana de ceai să-și recupereze foile, apoi urcă înapoi la ea.

Eu îmi adun tema de pe jos și tremur de rușine, ca atunci, într-a patra, la cunoașterea mediului, când m-a prins doamna Costoleanu că n-am învățat și nu știam dacă mi-a pus 2 sau nu. Și mai era și ședință cu părinții în aceeași zi.

Știu că sunt compromisă câte zile oi mai avea aici și că n-o să rateze nicio ocazie să-mi scoată pe nas că eu îmi fac treburile mele în timpul programului.

După vreo cinci minute sună telefonul din intern și tresar. E șefa. Mi-a dat să traduc o ofertă de douăzeci de pagini din română în franceză și-i trebuie azi, până la sfârșitul programului. E două și jumătate. N-am nicio șansă. O să stau peste ora cinci și peste ora șase și n-o să mai ajung la curs.

După vreo două minute sună iar. Tot ea.

— Cred că nu e nevoie să mai spun că e confidențial, da?

— Da, bineînțeles.

— Oricum prețul nu rămâne ăla de-acolo, zice ea, asigurându-se că-mi zădărnicește toate eventualele planuri de a sifona informații din firmă.

— Bine.

— Spor la treabă! zice în timp ce trântește receptorul.

Derulez cu disperare documentul și după vreo două pagini încep să-l recunosc. Nu după conținut, fiindcă astea îmi intră pe-o ureche și-mi ies pe alta, ci după formatarea neglijentă. Sunt bucăți întregi luate cu copy-paste din alte documente și puse cap la cap, fără osteneala de a uniformiza caracterele. Recunosc un tabel grosolan, o siglă șuie și până și prețul, care tronează în mijlocul penultimei pagini, îngroșat, italic și subliniat. Caut prin folderele mele cu traduceri și găsesc această ofertă, identică, lucrată în urmă cu o lună.

Stau și mă gândesc dacă să-i zic că e făcut.

Îmi ia foarte mult timp să mă gândesc ce să fac.

Cel mai mult și mai mult sunt singură când mă duc la medic. Acolo, când aștept pe hol, când intru în cabinet printre oameni complet străini, când îmi dau jos chiloții și nu mă cunoaște nimeni, când mă răscolește transvaginal la ecografie, cu sonda îmbrăcată într-un prezervativ. Sonda ca un aprinzător electric pentru aragaz.

Am un polip pe colul uterin, mi l-au descoperit la un control de rutină. Am intrat în acel anotimp al vieții în care controlul anual la sâni și celelalte e obligatoriu. După 25 o iei în jos, la vale, și dacă vrei să te agăți cu unghiile nu faci decât să-ți distrugi unghiile. Ultima dată când am fost, polipul ăla nu era acolo. Cât de ciudat să descoperi că pe dinăuntru corpul tău lucrează fără tine.

M-am programat la operație. Doctorița m-a asigurat că e o intervenție de rutină și că n-am de ce să-mi fac griji pentru procedura în sine, mai dur o să fie să așteptăm rezultatul de la laborator. Să sperăm că nu e cancer, a zis, fără niciun fel de inflexiune în voce. N-am cazuri în familie, am o moștenire curată, dar asta nu mi-a potolit spaima.

Mi-a dat o rețetă – o cutie cu patru pastile imense, pe care trebuia să le iau toate deodată, cu un litru de apă. Un litru de apă suna grav, chestiile alea omoară, de-aia le-am și luat, ca să omoare microorganisme.

— Dumneavoastră o cutie și partenerul o cutie.

Gura mea a articulat fără mine, în timp ce mă ridicam de pe scaun și-mi adunam lucrurile ca să ies din cabinet, că nu există partenerul.

A zâmbit ca și când ar fi făcut o gafă, ca și când m-ar fi acuzat de ceva.

— Atunci numai dumneavoastră.

Și când aproape că închideam ușa:

— Un litru de apă, da?

Am luat totuși de la farmacie două cutii, nu erau așa de scumpe. Nu știam când urma să mă mai văd cu Mihai, dar poate o să-i povestesc și poate o să i le dau – n-are decât să le arunce el – și poate o să fie prima chestie scârboasă prin care o să trecem împreună, iar asta o să ne apropie.

M-am gândit inițial să mă duc singură, s-o protejez pe mama și să nu-i zic, sau să-i zic după ce e gata, dar știam că s-ar fi simțit trădată. Că marile evenimente ale vieții mele vor fi bolile și ea va vrea să fie părtașă. Mai mult de-atât n-o să pot să-i ofer.

Când i-am zis, într-o discuție pe Skype, a devenit un leu în cușcă. S-a înroșit la față și și-a înăbușit plânsul. Undeva, sub ecran, unde nu puteam să văd, știam că începuse să-și jupoaie pielea din jurul unghiilor.

Mi-am făcut programare la un spital particular și am făcut-o în funcție de biletul ei de avion, pe care i l-am rezervat eu. I-am trimis mesaj pe telefon cu ambele informații deodată: biletul tău, operația mea.

Și azi am venit la spital amândouă, cuminți, ca niște elevi mici care merg pe stradă ținându-se de mână, căci se știu supravegheați de învățătoare.

O văd copleșită și mă simt datoare să fiu puternică. Forța mea oscilează în funcție de ceilalți.

— O să vezi că nu-i nimic, îi zic pe peron la Basarab, când așteptăm să schimbăm metroul. Sunt prea tânără ca să fiu bolnavă.

Ieșim pe Calea Griviței, iar podul Basarab strălucește departe, în soarele de primăvară. Dintr-odată m-apucă o dorință nebună să mă plimb cu tramvaiul 1 pe podul Basarab.

Intrăm în spital și mama e uimită că arată ca-n filme. Ea e obișnuită cu Spitalul Județean din Brăila, unde curge tencuiala de pe pereți și la toalete sunt bălți de urină pe jos. Asta e imaginea ei despre România, iar acum eu am adus-o într-un balon de săpun, unul în care nu e grav dacă te-mbolnăvești aici.

La intrare trecem printr-o farmacie ca un duty free, de o parte și de alta a culoarului sunt rafturi cu cosmetice, apoi, mai în spate, pastile și fiole. Miroase a produse de curățat. E atât de strălucitor, încât ai impresia că se poate muri OK și în România.

— Uau, zice mama.

— Stai să vezi cât te costă, îi spun.

Pentru că histeroscopia o s-o plătească ea.

Rămâne pe un scaun, iar eu mă duc la recepție să mă înscriu. Băiatul îmi dă să completez un formular cu reguli de conduită în salon. În josul paginii văd tarifele de cazare și intru în panică. Băiatul îmi spune că e doar o formalitate, să semnez că sunt de acord cu regulile. Tarifele nu vă privesc, vă dăm drumul. Și vă însoțește cineva? Dacă nu, vă dăm noi o asistentă.

Îi spun că sunt cu mama.

Dar ne dă o asistentă, care ne conduce pe niște coridoare și apoi ne zice să luăm loc.

În fața noastră se deschid ușile metalice ale liftului și din lift coboară un tătic debusolat, cu un aparat foto la gât și șoșoni din pungi albastre peste pantofi.

Mama are emoții. Îi dau să-mi țină geanta și paltonul și i se adună un morman de lucruri în brațe. A aterizat azi-noapte la două și a avut valiza plină, la limita celor 23 de kilograme. Mi-a făcut niște creveți marinați și mi i-a adus într-un borcan sigilat cu multă bandă adezivă. Turte din smochine și curmale, migdale, fistic și pate de ton. Câtă mâncare, atâta iubire, în sensul ăsta nu s-a schimbat. Și revista mea preferată, de știință pop, pe care o citesc cu dicționarul.

— După-amiază mă duc la piață și iau să-ți fac o ciorbiță, zice.

— Nu știi tu să te duci la piață. E complicat.

— Dar ce fac?

— Te duci la Mega și-mi iei înghețată.

— Ți-e frică? mă întreabă ea după o vreme.

— Nu.

— E, zici așa ca să nu mă superi.

Dar, în mod ciudat, în minutele astea, aici, chiar nu-mi e. Trăiesc spaime mari și ridicole singură în casă, temându-mă că alunec când ies din cadă, mor și mă găsesc vecinii când încep să mă-mput. Trăiesc spaime când sună telefonul la birou din intern. Trăiesc spaime când traversez strada în orașul București, care-mi creează sentimente amestecate și pe care mă văd părăsindu-l. Dar acum chiar nu mi-e frică.

O să-mi fie frică după ce ies, după ce polipul o să-și înceapă călătoria spre laborator.

Tăticul rătăcit mai apare o dată, din același lift, și dispare pe același coridor, în dreapta noastră.

Zâmbim amândouă, fiecare pentru ea. Gândul că un astfel de om ar putea rătăci printr-un spital căutându-mă pe mine, în

timp ce eu urlu de durere, crăcită, pentru a aduce pe lume un copil mi se pare un film din Andromeda.

Asistenta vine din nou, îmi dă șoșoni albaștri de pungă și mă ia cu liftul și mă duce sus. Mama rămâne pe băncuță cu mormanul de lucruri în brațe.

În salonul în care mă conduce mai e o femeie care are nevoie de o intervenție pentru o fertilizare *in vitro*. E extrem de agitată, îi e frică de tot, trebuie să-și țină o mână cu cealaltă mână ca să nu-și jupoaie branula. Doctorița ei vine să discute dosarul.

— N-am emoții, doamna doctor, dar mă-nțeapă asta de-mi vine să-nnebunesc.

În timp ce discută, unde telepatice sau chiar cuvinte articulate care până la mine s-au volatilizat atrag o asistentă care-i bagă ceva în venă.

— De cincizeci sau de-o sută, doamna doctor? întreabă ea.

— De-o sută.

Ne schimbăm în cămăși de noapte care se închid în față cu arici. Stăm spate-n spate, ea cu fața spre fereastră, eu cu fața spre ușa întredeschisă. E din Focșani. Undeva, pe o bancă din marele spital, o așteaptă soțul.

Asistenta ne spune ce să facem cu chiloțeii. Pe femeie o duc la alt etaj, mai păstrați-i, dar eu în încăperea de alături, să-i punem în buzunăraș. La particular vorbesc cu diminutive.

Cu chiloții în buzunar, îmi târăsc picioarele în papucii de unică folosință din spital până în camera de-alături, unde tronează, în centru, masa de ginecolog.

Doctorița mea, cu tunsoarea ei perfectă, bobul geometric tăiat la milimetru, își pregătește ustensilele. Mă urc pe masă, trag fundul mai jos și-mi ridic genunchii. Îi ridic cât îmi permit.

Corpul meu răspunde la comenzi, creierul nu mai filtrează nimic și mă simt în siguranță pentru că mi se spune ce să fac. Inspirați, strângeți, relaxați. Pentru anestezie trebuie să tușesc. Bizară chestie corpul, ce treabă au mușchii vaginului cu tușitul? Repet de câteva ori, până când înțepăturile ei se sincronizează cu tușitul meu, așteptăm să amorțesc, iar asistenta mă ia de mână. Afecțiunea, diminutivele, papucii de unică folosință pe care abia îi târâi ca să nu-i scap din picioare, le contorizez pe toate și mă tem că vor apărea pe factură.

Doctorița bagă în mine o cameră video minusculă – ce minunat să trăiești aceste vremuri – și insistă să mă uit peste cap, în monitor. Îmi explică pas cu pas ce se întâmplă, îmi localizează clar toate durerile. Eu nu văd decât o nebuloasă roșiatică, un abator înăuntru și-mi dau seama că până acum n-am conștientizat înăuntrul de carne. Dacă aș avea acasă o ustensilă ca un ac imens cu o microcameră în vârf, mi-aș introduce-o periodic în orificii ca să-mi reamintesc că sunt un munte de chimie. Când creierul ar lua-o razna, când s-ar apuca el să gândească.

Asistenta nu-mi dă drumul la mână și se uită în monitor ca la o cursă de mașini. Doctorița mă întreabă dacă vreau să văd polipașul. Până să strâmb din nas și să-ntorc capul într-o parte, mi-l flutură deja prin fața ochilor agățat în pensetă și-apoi îl trântește în borcan.

— Ăsta merge la laborator.

Mai scormonește cu camera prin genitale și mai găsește doi, mai mici, pe una dintre trompele uterine.

— Îi vedeți? mă întreabă cu ochii în monitor. Acum apuc de ei și-i scot și p-ăștia, să eliberăm trompa.

E dezamăgită că nu vreau să mă uit.

— Uitați-vă, repetă doctorița și am impresia că, dacă nu mă uit, o să-mi împingă ea bărbia cu mâna ei în mănușa chirurgicală, plină de sânge.

Nu mă doare nimic, dar simt manevrele și mi-e greu să realizez cam pe unde se află exact în corpul meu.

— S-a rezolvat, acum circulă fluidul, vedeți?

Așteaptă să-i confirm.

— Da, văd.

— Gata sunteți.

Până să-mi dau seama că nu mă pot ridica de pe masă, asistenta-șefă îi face deja proces verbal că-n timpul intervenției ei s-a rupt ustensila.

— Știți cât costă? o întreabă dur. Știți cum îmi vine mie să fac cerere de alta?

Cea care m-a ținut de mână strânge cu mopul sângele de pe podea.

Rămânem numai noi două și-mi zice:

— Haideți să mergem în salon.

Îmi e foarte cald și-mi vine să vomit. Îi cer niște apă și nu vrea să-mi dea, zice că probabil de la anestezie și trage în dreptul meu găleata cu zoaiele roșii.

— Sau poate că v-ați uitat peste cap în televizorul ăsta, zice.

Mă ajută să mă dau jos și ajung în salonul care e alături ținându-mă de pereți. Nici nu mi-am mai luat papucii.

Cum e să te ții de pereți. Cum e să nu te asculte picioarele. Mă năpădesc spaimele bătrâneților la un 32 nederanjat până acum de nimic.

În salon, femeia cealaltă e mai euforică decât era înainte să plece. Mă ghemuiesc fetal în pat, iar asistenta trage de sub pat tăvița pentru vomă. Femeia se plimbă de colo colo cu cămașa

descheiată, i se văd toate, se apropie de mine cu sânii ei de zeiță a fertilității, părul rar și decolorat acolo jos. Se apropie de mine și mă mângâie pe cap.

— Citisem pe net că te leagă de pat și te taie și te doare, dar n-am simțit nimic.

Doar branula încă o mai scoate din minți.

— Mă duc, că m-așteaptă soțul.

Asistenta mea mai intră din când în când să vadă ce fac. Îmi e rușine că încă mi-e rău și n-am putere să-i spun s-o cheme pe mama, deși nu știu dacă are voie să urce aici.

— Nu-i nimic, puteți să și adormiți, zice asistenta.

Se apucă să schimbe așternutul în patul celălalt.

— Ne vine acum un chiuretaj.

Oare cât mă costă dacă adorm?

Apare din nou doctorița cu o rețetă și un bilețel pe care mi-a scris clar „repaus sexual 10 zile“. Dau din cap c-am înțeles.

Îmi mai dă hârtii cu care să mă prezint la recepție, iar eu mă gândesc la mama, cum stă și-și face gânduri și-și închipuie că sunt mai rău decât sunt. Mă ridic în capul oaselor, îmi scot chiloții din buzunar, îmi iau hainele de pe scaun și încep să mă îmbrac.

Asistenta mă-nsoțește în lift. Mama țâșnește de pe scaun când se deschid ușile și mă vede. Ies, ușile se închid în urma mea, iar asistenta rămâne în lift și dispare în măruntaiele spitalului.

Mama vrea să mă îmbrățișeze, dar nu știe cum să m-apuce, parcă nu vrea să mă spargă.

Îi spun că sunt bine. Doar că-mi vine să vomit. Și nu prea pot să merg.

— Hai să plătești, îi zic.

Ne ducem la recepție și ea îmi pune în brațe portofelul ei imens, ticsit de bancnote.

Costă mai puțin cu două sute de lei decât socotisem eu pornind de la tarifele de pe site-ul spitalului și decât îi spusesem ei să schimbe din euro.

Iau bonul și teancul de foi, băiatul îmi spune că rezultatul îl ridic din spital peste o săptămână, mă întorc și mă așez pe primul scaun pe care-l văd liber.

Mama nu înțelege cât am economisit, nu mai știe banii românești, îi fac o împărțire aproximativă la patru, iar ea chiuie șoptit și sincer la urechea mea.

— Iu-hu! Ce-ți iau de banii ăștia?

— Nu știu, nu-mi trebuie nimic.

— Ai pantofi?

— Da, mă.

— Geacă de primăvară?

— Mai bine îți iei tu ceva.

— Și ție?

— Eu vreau înghețată de fistic.

Mai stăm un pic pe un scaun să-mi mai revin. O întreb dacă a mai apărut tăticul rătăcit, iar ea râde și zice că nu.

— O fi nimerit la nevastă-sa, zic. Crezi c-a apucat să-i facă poze?

— Nu știu. Dar ce ca lumea e spitalul ăsta, spune mama, care timp de aproape două ore a stat nemișcată cu paltonul și gențile în brațe și a observat.

Îmi lasă mie lucrurile și se duce la toaletă.

Se întoarce zâmbitoare și-mi dă să-i miros mâna.

— Ce mișto e săpunul ăsta, zice.

— Îhî.

— Vrei și tu la pipi?

— Nu, că nici n-am băut nimic.

Pornesc aplicația greoaie pentru taxi. Găsesc unul care vine în șase minute.

O luăm spre ieșire și trecem din nou prin farmacia deschisă, iar mama se oprește în loc și se uită aproape disperată prin rafturi.

— Hai să-ți iau ceva. O cremă!

Îmi aleg ceva scump, cu extracte orientale, deși eu nu folosesc cremă de corp, mă mai dau din când în când cu ulei de măsline.

— Uite și săpun din ăsta natural, cum îți place ție! De care vrei?

Scap mai repede dacă zic că vreau.

— Din ăla mov.

— Levănțică.

— Da.

O las pe ea să plătească și mă duc afară să văd dacă a venit taxiul.

La poarta spitalului, o femeie vinde buchete mari de narcise. Pe Calea Griviței, în stânga mea, podul Basarab e mai puțin strălucitor, iar gândul la zdrăngăneala din tramvaiul 1 mă face să-mi fie rău. Îmi vine iar să vomit.

Taxiul e deja aici, îi fac semn șoferului că mai așteptăm pe cineva, iar mama întârzie să apară. Mereu stau cu grija ei când o las singură în lume prin România, am impresia că e depășită de orice, că se pierde.

Apare într-un târziu veselă, cu punguța cu produsele și un card de fidelitate la farmacia cu pricina.

— Mai vii tu p-aici…, îi zic cu un aer de dojană.

— Mi-a zis că am reducere dacă-mi fac card. I-am dat emailul tău, oricum. Poate mai ai nevoie tu.

Ne urcăm în mașină, pe bancheta din spate, iar ea mă ia de mână și mă strânge tare.

— Tu acuma te bagi în pat și te culci și eu… văd eu pe unde mă duc și iau și-ți fac o ciorbiță. Vrei?

— Vreau.

La primul semafor ne oprim și stăm o clipă în tăcere și ea zice spre nicăieri:

— Ce spital ca lumea…

A venit primăvara pe strada Nicolae Licăreț, e o explozie de verde crud, unii pomi ajung și până la etajul șase. E lumină când vin după-amiaza acasă. Iar dimineața, când plec din nou, în urma camionului de la REBU pârâiașe de zeamă de gunoi se scurg molcom pe asfaltul deformat către canalizările cu zăbrele. Vremea s-a dezmorțit și acum se simte și mirosul.

E vineri și am stat peste program două ore, ca să fac manual facturi.

Aoleu, să vezi că nu terminăm, Traiane, s-a apucat șefa să-i zică lui bărbatu-său pe la cinci fără ceva, când eram și eu în birou. Ca să mă simt, să nu cumva să plec.

Colegii au trecut prin fața mea rând pe rând, doamna Cati a zis „la revedere“, Timea a zis „pe luni“, Florin Ivanciuc n-a zis nimic. Mona a ieșit țopăind. Se ducea la film. Mi-a cântat un „ciaaaoo“. I-am cântat și eu înapoi unul, mai încet, cu ochii în calculator.

Domnul Ursu s-a oprit pe la bucătărie și a zis tare, să se audă în casa aproape goală:

— Astea le iau înapoi…

Venise de dimineață cu o pungă de ouă verzi și albastre, rămase de la Paște, să le dea la câini.

— Câinii mănâncă ouă? m-a întrebat.

— Nu știu, am zis. Eu am avut care mânca și pepene. Întrebați-o și pe Mona.

Tanti Oara i le-a refuzat, a zis că ea n-ar lua decât oase, iar pe stradă nu trecea nimic, m-a pus să mă uit pe geam dacă văd câini, dar am uitat să mă uit. Azi toată ziua m-a sclavagit Liliana, nu mi-a mai stat gândul la altceva.

La masa de prânz, Timea și Mona au pus pariu dacă mă lasă să mănânc.

Telefonul a sunat de două ori în timpul mesei. Din intern.

E vineri și am ajuns acasă, mi-am descuiat garsoniera închisă cu două yale, ușa s-a lovit de niște ghete, care s-au lovit de frigiderul din hol. Am deja vreo lună de când tot amân să le spăl pe talpă, să le pun în cutii, să le urc pe dulap.

Am tot ce-mi trebuie. Delușoare de obiecte prin casă, bucurii nesfârșite când găsesc prin fundul șifonierului sau al bufetului sau al comodei lucruri pe care uitasem că le am.

N-ar mai încăpea nimeni printre delușoarele de obiecte, oricum nu mai are nimeni loc, mă reped să-mi spun de câte ori îmi încolțește gândul că e goală casa.

Otilia a luat salariul și e euforică, mă sună și mă întreabă dacă nu mergem prin Control mai încolo. Vezi că în seara asta e Petru în sala mică, zice, și aproape c-o aud cum îmi face cu ochiul.

— Ce treabă am eu? întreb.

Petru e unul care m-a agățat astă-iarnă pe OK Cupid, în cele patru zile cât am avut cont. Mi-a zis că vrea să fie sclavul meu, mie mi se părea poza cunoscută, i-am pasat-o Otiliei și am întrebat-o de unde-l știm pe-ăsta.

— Din Control, cum de unde? E Petru!!

Pune muzică în Control de când Controlul era în Panic.

După OK Cupid ne-am mutat pe Facebook, am mai lungit conversația vreo două zile, discuția se făcea tot mai puțin

perversă, apoi eu am zis hai să stăm la un suc, el a zis da, eu am zis spune tu când poți, iar el a întârziat cu răspunsul o lună, după care și-a cerut scuze, dar știi sunt într-o perioadă dificilă emoțional, nu te supăra, nu pot.

I-am dat Otiliei cu copy-paste din conversație.

— E, mare pierdere, a spus.

— Păi, nu, ți-am arătat așa, să nu-ți faci iluzii, am zis și am râs amar amândouă de cât de imposibil e orice.

După aia cu Petru am început cumva să ne salutăm, și eu, și Otilia.

Și parcă și Coco, deși i-am zis Otiliei să nu-i tot povestească și lui ce vorbește cu mine.

Sau poate l-o fi agățat Petru și pe Coco.

Îmi place să dansez în sala mare, vineri sau sâmbătă spre patru dimineața, când e tot mai puțină lume, până încep să-mi scârțâie genunchii. Uneori, când sunt ametită de la vinul casei și nu mai contează absolut nimic din ce nu se află în raza mea vizuală, o iau de braț pe Otilia și-i strig în ureche: *Suntem tineri*. Zgomotul din club o scutește mereu de a-mi răspunde la asta.

Am scos frigiderul din priză azi-dimineață, înainte de a pleca la lucru, congelatorul e înghețat și când mi-am dat seama că nu se mai deschide ușa am simțit brusc nevoia să scot de-acolo găina de la mama. O găină bio, luată nu știu de unde, din aia care scurmă liberă în praf cât e în viață. Mi-a lăsat-o s-o pregătesc.

Să nu uit să menționez că n-am cancer.

M-am dus la spital să iau rezultatul și m-am uitat câteva minute lungi în buletinul de analize medicale. E o sută de lei controlul la doctoriță pentru interpretarea rezultatului. Buletinul spunea că epiteliul mucinos unistratificat nu prezintă

atipii și glande endocervicale în stroma. Dar că e un edem la nivelul chorionului citogen. Căsuța de opinii și interpretări era goală. Dacă era cancer, mă gândesc c-ar fi trebuit să scrie acolo. La recepție nu mai era nimeni, așa c-am avut curaj să mă duc s-o întreb pe față:

— E în regulă, nu?

I-am pus sub nas foaia pe care tocmai mi-o dăduse într-un plic cu sigla spitalului.

A avut nevoie de câteva secunde să-și dea seama ce-aștept de la ea, apoi s-a uitat pe foaie și după un timp a zis:

— Dacă nu e nimic încercuit cu linie dublă înseamnă că e în regulă.

După care mi-a zâmbit profesionist, ca la particular.

Nu m-am mai dus la interpretare la doctoriță.

Mi-e groază să deschid ușa frigiderului, știu că toată ziua gheața din congelator s-a scurs strop cu strop în recipientele pe care le-am pus înăuntru. E un frigider vechi, bârâie și consumă mult, dar n-am îndrăznit încă să-i cer lui Ursu să mi-l schimbe. Cel mai mult și mai mult îmi doresc un corp suspendat la bucătărie. O să-i spun mai întâi de ăla.

Spre surprinderea mea, recipientele sunt goale și asta pentru că toată apa s-a scurs în tava de sub congelator. E plină ochi. Încerc să crăcănez cât pot ușa frigiderului, dar nu reușesc chiar de tot, fiindcă spațiul e îngust și se lovește de peretele de la baie. Scot tava cu încetinitorul, o susțin cu o palmă desfăcută de dedesubt, e o mare inginerie ceea ce fac, e o mare precizie, o provocare pentru corpul meu, dar e multă apă și e grea și mâna de dedesubt începe să-mi tremure și apa să se bâltâcâie, se fac valuri în tăviță, îmi încordez bicepșii moi, dar tăvița e prea mare și apa prea multă, vreo cinci litri cel puțin, și văd cu

groază cum pierd controlul, mi-ar fi trebuit vreo patru mâini s-o țin și s-o manevrez până în baie, la vasul de toaletă care e la un pas distanță, apa o ia razna și scap tava și din reflex ridic repede genunchiul drept s-o susțin, dar prea târziu, apa se scurge în tot holișorul, invadează pantofii și ghetele, intră pe sub frigider și pe sub cuier, trece în baie și se ascunde pe după vasul de toaletă, acum e mult mai multă decât era în tăviță și e peste tot, mă reped și nu știu cu ce s-o adun, n-am cârpe moi, n-am prosoape de hârtie, bag mâna în coșul de rufe și scot două bluze de corp și le întind pe jos să absoarbă.

Punga cu găina bio a ieșit la iveală ca o descoperire după topirea unui ghețar. Pe pereții congelatorului încă mai e gheață rotunjită și fragilă, pe care o desprind cu mâna și o arunc în toaletă. Găina – sursa tuturor relelor – o iau și ies cu ea și o duc direct la ghenă, o aud cum cade lovindu-se de pereții de tablă ai burlanului. Sunt sigură că era bună. Dar eu n-am timp să gătesc.

Îmi dau seama c-am ieșit să duc gunoiul cu papucii de casă, ceea ce n-ar fi trebuit să fac, fiindcă pe hol e murdar și dimineața văd gândaci cu picioarele în sus și-n lift pute a pișat de câine, mă descalț de ei la ușă și-i arunc într-un lighean.

Mă pun și fac curățenie în genunchi, spăl și frec prin colțuri, în baie și-n hol, iar frigiderul îl curăț cu oțet.

Pe la nouă mă sună Otilia să ieșim în oraș.

— Deci la zece la Universitate, da? Sună-mă când pleci de-acasă.

Mă gândesc cu ce să mă-mbrac și mă decid pentru o rochie nouă, pe care mi-am luat-o alaltăieri de la o tarabă de la Piața Norilor. Fetele de la birou îi spun „la outlet“. E un nene în fundul pieței, pe latura cu haine, după ce treci de plastice și articole de menaj, care aduce haine de firmă la prețuri mici. Ele

se duc periodic în pauza de prânz să vadă ce mai e pe la outlet. Nenea aduce multe de la Desigual, una dintre mărcile preferate ale Monei, care le-a îmbolnăvit și pe celelalte două de morbul ăsta. Numai că Mona e cam singura care-și permite să-și ia din magazin când nu sunt reduceri. Timea și Ioana au intrat în rândul lumii abia după ce au descoperit outletul în piață. La început erau foarte ieftine, și-au luat o grămadă de bluze și fuste cu 20-30 de lei, dar nu demult nenea și-a dat seama că marfa lui ar putea face mai mult.

Miercuri, în pauza de prânz, au mers la piață toate trei și au stat mult. Ieșiseră și băieții de la parter și jos nu mai era nimeni, așa c-a trebuit să stau să păzesc ușa în loc să ies și eu după mâncare. Ies toți deodată și se duc să-și facă treburile și stau mult și nu numai că nu le pasă că eu nu mai pot ieși până la colț, la cantină, dar mă mai și roagă să-i acopăr dacă întreabă șefa de ei. Mi se lipise stomacul de spate când s-au întors ele, iar Ioana a venit direct la mine și mi-a arătat o poză făcută cu telefonul. Era o rochie exotică de la Desigual, agățată de taraba lui nenea. Le plăcuse foarte mult, dar era prea mare pentru oricare dintre ele, așa că s-au gândit că poate-mi vine mie. Le-am zis că am haine și nu simt nevoia să-mi mai iau. Dar e chiar frumoasă, au zis, și sigur n-ai nimic de la Desigual, că nu te-am văzut până acum. Nu mai pot să mai dau bani pe haine, am zis. Dar nu e decât o sută de lei, în magazin sigur e de patru ori mai scumpă. Am desfăcut portofelul: nu am decât cincizeci, am zis. Lasă că-ți mai dăm noi cincizeci, urmează să luăm salariul.

Au venit cu mine toate trei, mureau de curiozitate și, în timp ce mergeam spre Piața Norilor, încă nu înțelegeam de ce le pasă de mine atât de mult încât mi-au pozat rochia cu telefonul. Eram stresată c-am plecat prea departe de birou și că mergem

prea încet și că lipsim prea mult timp, iar ele au râs de mine că mă stresez. Am ajuns la taraba lui nenea și eram caraghioase toate patru îngrămădite printre vrafurile cu mărfuri, pipăind o rochie. M-am dus într-o cabină improvizată, s-o probez cu blugii lăsați în vine, fără să mă descalț. Nu era oglindă, așa c-am tras draperia și ele s-au uitat toate trei și Mona a fost dezamăgită că-mi vine. Mi-am luat-o. Cei 50 de lei mi i-a împrumutat chiar ea.

În Control mă cocoț pe un scaun înalt, la masă, și rochia se ridică și mă stresez că n-am picioare de fustă scurtă. Otilia se duce direct la coadă la bar și se întoarce cu două beri.

— De ce ți-ai luat două? o întreb și râd.

— Una e pentru tine.

— Voiam vin. Și nu-mi place să-mi faci tu cinste mereu. Mă umilești.

Își dă ochii peste cap și trage sticla mai aproape de ea.

— Du-te și ia-ți vin.

Știu că din când în când spun lucruri care o supără și atunci ea ține supărarea în ea și „se răcește“ de mine o zi sau două sau trei, nu mai dă semne, nu mai răspunde la offline-uri, iar eu nu-mi dau seama dacă din cauză că e hăituită la corporație sau din cauză c-am făcut eu ceva. Îmi mărturisește abia după câteva luni și-mi povestește în amănunt, cu precizie, ce-am zis și cum m-am uitat și pe ce ton am zis și ce-a simțit ea și cât timp exact s-a răcit de mine. S-a întâmplat deja de multe ori. I-am luat frica. Nu vreau s-o supăr, dar nici nu-mi place când mă face să mă simt rea.

— Te-ai supărat? o întreb.

N-aud ce răspunde, așa că mă duc cu urechea la gura ei.

— Mai zi o dată.

Iar ea zice că nu.

Mă ridic să mă duc la bar și, până să mă întorc cu paharul de vin, prima ei bere a fost deja băută și sticla goală debarasată și ea glisează pe Tinder.

Ciocnesc paharul de sticlă.

Petru pune muzică mișto în seara asta, închid ochii și ascult cum vine din tavan, aș putea să stau aici pe scaunul ăsta *forever*, să mă pietrific aici, deși locul e un staul. Fum, transpirație, îngrămădeală.

Acum ne este bine, iar binele arată așa.

Otilia se dă jos de pe scaunul ei și se duce să dea o tură prin cele două săli. Se uită cu atenție la oameni. Eu mă uit după ea, dup-aia închid ochii și ascult.

O mai văd că trece pe margine o dată și încă o dată, a doua bere i-a dispărut din mână, a abandonat sticla goală pe undeva, apoi vine la mine cu o față amară și-mi zice:

— Dragă, eu plec.

— Cum adică? Mă lași singură? Nici n-am terminat vinul.

— Bei prea încet.

— Ești OK? o întreb.

— Da.

— Sigur?

— Da.

— Ești obosită?

— Da.

Nu e în apele ei și nu știu ce să fac s-o anim.

— Eu aș mai rămâne.

— Bine, zice ea și se întinde să mă pupe pe obraji. Vorbim mâine.

Stau pe scaun și dau din picior după muzică.

După un timp vine unul și mă întreabă dacă nu vreau să ies cu ei – nu știu care ei, nu mai văd pe nimeni – să fumăm ceva. Pare student. La Jurnalism. Sau Comunicare. Sau Studii Europene. Îi zic că nu, îmi place muzica și rămân.

— Cum vrei, zice el și ridică din umeri.

E frumos foc. E praf.

După încă un timp un altul vine și-și ciocnește berea de paharul meu gol. Se sprijină cu cotul de masă, se înghesuie aproape de mine. Ăsta sigur m-a urmărit de ceva vreme dacă a venit așa pornit să se înghesuie. A stat să vadă dacă sunt singură.

— Ești singură? mă întreabă.

— Da.

— Cum așa?

— M-am rătăcit de prieteni.

— Ce era aici? mă întreabă el și arată spre pahar.

— Vinul casei. Roșu demisec.

— E bun?

— Nu.

Râde.

— Și atunci de ce bei?

— E cel mai ieftin.

— Mai vrei unul? mă întreabă.

Stau un pic să mă gândesc, deși în secundele astea prin cap nu-mi trece absolut nimic, doar deschid gura la un moment dat și zic la întâmplare:

— Sunt prea bătrână pentru asta…

Nu mai am răbdare să mai cochetez. Nu în baruri. Eu nu sunt niciodată frumoasă de la prima întâlnire. De fapt, nu prea sunt deloc.

— Mă gonești? mă întreabă amuzat.

— E șansa ta să scapi, îi zic.

— Roșu demisec, da?

Face stânga-mprejur și se duce la bar, mă-ntorc după el, el se uită la mine.

Opa, un curajos, îmi zic, și mă trezesc că mai beau un pahar și încă unul și pe-al patrulea mă duc să-l vomit la baie, o, dar am scos mai mult decât un pahar, cred că le-am scos pe toate, ori e chiar prost vinul, ori sunt eu proastă, trag apa și rămân aplecată deasupra vasului de toaletă, mi-e rău și trebuie neapărat să ies la aer. E ora trei și jumătate.

Îl cheamă Dan.

Îi spun că trebuie să plec.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Tocmai ți-am vomitat vinul.

— Ești OK?

— Nu știu, vreau să mă duc acasă.

— Hai că vin cu tine, și deja se pregătește, aparent îngrijorat.

— N-ai de ce, iau un taxi.

— Vin cu taxiul.

— Treaba ta, dar dacă vii, rămâi la ușă.

— Merge și așa, zice el.

Afară, pe trotuar, sun la dispecerat, dar nu găsesc mașină. Aplicația nu se deschide. Dan nu scoate telefonul să mă ajute.

— Hai la Universitate, zic, poate sunt la statui.

La statui e o singură mașină, șoferul mă-ntreabă unde merg înainte să urc, așa că-i trântesc portiera. Până la mine face zece lei o cursă și cine m-a întrebat până acum unde merg nu m-a luat niciodată. Speră toți la Drumul Taberei. La Otopeni. Mi se face silă de acest oraș.

— Poate la Unirii, zice Dan.

Pe bulevarde curg taxiuri. Din clădiri miroase a șaorma. Străzile sunt, cum s-ar spune, pline de viață.

Aerul e rece și mi-am revenit, aș lua-o încetișor pe jos, să mi se limpezească creierul și să-mi iasă mirosul de fum din haine și din cap.

Pe bulevardul Unirii se fac lucrări de reamenajare, din loc în loc sunt grămăjoare de dale roșii, păzite de câte un gardian. Pergole colorate. Multe coșuri de gunoi.

Vorbesc cu Dan verzi și uscate și din când în când mă uit în urmă dacă se vede N104, autobuzul de noapte, pe care-l urmăresc mereu și nu-l văd niciodată.

Are 37 de ani și pare un tip din ce în ce mai mișto. Sigur pe el, cu mâinile în buzunare în paltonul scurt. Am făcut drumul ăsta singură în creierii nopții de multe ori, îmi ia o oră s-ajung acasă din centru și nu mi-a fost niciodată frică. Doar pe lângă Biblioteca Națională e dubios, că sunt boschetari, dar trec mereu pe trotuarul celălalt.

Nu mi-a fost niciodată frică, dar acum, cu el, mă simt cu adevărat în siguranță, iar asta e ceva nou.

— Ce zodie ești? îl întreb.

— Ți-a luat ceva până să-ntrebi, zice el râzând. Sunt pe 12 noiembrie.

— Scorpion, ce perfect.

Deși habar n-am dacă mă potrivesc sau nu.

— Și la ce oră?

Se oprește în loc.

— Asta la ce-ți mai trebuie?

— La ascendent!

De fapt, vreau s-o pun pe Otilia să-i facă astrograma pe net.

— Nu știu la ce oră…

— Ești din București?

— Da.

— Născut aici?

— Da.

— S-o întrebi pe maică-ta de oră…

— Bine, zice el. Dar nu cred că mai știe.

— Tu întreab-o!

— Bine.

Ne apropiem de Piața Alba Iulia și dintr-odată cerul devine electric. Începe să fulgere, de la depărtări cosmice se aude bubuit. În câteva minute începe să plouă mărunt și repede și pornesc și aspersoarele de pe bulevard, care sunt strâmbe și nu stropesc spre straturile de flori, ci către spațiul pietonal.

Mă tem că-mi stric pantofii din piele întoarsă.

Dan mă ia de mână și ne grăbim prin ploaie și prin aspersoare, eu mă întorc să mă uit după N104, nu se vede nimic, el trage de mine să merg mai repede, de parcă ne cunoaștem de-un secol.

O luăm la fugă.

Dintr-odată, prin ploaie și prin aspersoare și sub cerul electric coborât brusc până la acoperișul blocurilor, strânsoarea lui îmi dă senzația că totul e foarte ușor. Că viața cealaltă, mai ușoară și mai bună, e la un click distanță și se poate întâmpla oricând. Mă trage de mână hotărât și mă umple de speranță. Nu că-mi rezolvă el viața, ci că e posibil ca la un moment dat să nu mai fie atât de greu.

— Să ne uităm după un taxi, strigă el.

— Nu ne mai ia nimeni acum, suntem uzi și suntem aproape.

De la Piața Muncii o luăm printre blocuri și-i dau indicații, aici la stânga, aici la dreapta, acum tot înainte, prin gang.

Ajungem în fața scării, mă caut de chei și rămân cu ele în mână. Ne uităm unul la altul. Suntem amândoi fleașcă. Sunt plină de apă în pantofi. Din secunda în care ne-am oprit din mers, m-a luat frigul.

Mi-e milă să-l trimit acasă. Dar nici nu vreau să pară c-am cedat atât de ușor. Plus că nici nu-l cunosc, cum să-l las în casă? N-am mai făcut asta niciodată.

Mă uit la el nehotărâtă.

— Ce vrei să faci? mă întreabă el.

— Dacă nu ploua, te-aș fi trimis acasă. Aș fi sperat să-mi ceri numărul de telefon înainte să dispari.

— Dar așa...?

Ce se poate întâmpla? mă gândesc. În afară de faptul că sunt neepilată pe câte un sfert de picior, pe unde n-ajung cu aparatul, și că n-am dat cu aspiratorul de vreo două-trei săptămâni? Măcar în hol e curat, numai bine să intrăm cu noroi.

— Bine, hai.

Râde victorios, m-apucă cu ambele brațe și mă sărută lung.

— Dar dormi pe canapea, îi zic în timp ce el îmi mușcă buza de jos.

— Sigur.

Ursu coboară pe scări cu pungile de mâncare după el. Lasă în urmă firimituri, ca Hänsel și Gretel. Când apar dâre de firimituri prin firmă, acestea sunt întotdeauna de la biroul lui până la bucătărie.

Stă într-un birou mare, unde în vremurile prospere ale firmei lucrau trei oameni. Acum personalul s-a subțiat de tot și el a rămas singur, are la dispoziție trei mese și trei dulapuri. Una dintre mese e mereu ocupată cu diverse pachete de mâncare. Prin dulapuri își ascunde tacâmuri, solnițe, șervețele, cafea, dar colegii nu se jenează să-l cotrobăie când le trebuie câte ceva, mai ales când el e pe teren, așa că toată lumea știe unde sunt toate, iar rezervele lui de ceai și furculițe de plastic șterpelite din fast-fooduri sunt de fapt rezervele tuturor. Orice-ți trebuie găsești la Ursu.

Își trântește pungile pe masă la bucătărie și vine la mine la birou.

Jos, la parter, suntem cu toții în spațiu deschis, iar bucătăria, situată chiar în fața mea, nu are ușă. Dacă mă străduiesc și mijesc ochii, văd exact ce se întâmplă acolo, ce mănâncă fiecare.

Își pune coatele pe tejgheaua înaltă de la recepție, se apleacă spre mine și zice:

— Ai cumva un chiloțel din ăla de plastic?

Chiloțeii de plastic sunt foarte prețioși. Toate rechizitele sunt prețioase, pentru că se află în cantități mici, mereu la limită, în

biroul șefilor.

Colegii vin mereu și-mi cer de toate, pixuri, bilețele adezive, agrafe. Pentru agrafe îi redirecționez la Timea, care și-a descoperit o pasiune pentru agrafe și ace cu gămălie de când s-a angajat la noi și și-a dat seama că-i e jenă să ceară. Pixurile le-aduc eu de-acasă.

— La ce vă trebuie? îl întreb pe Ursu, ca un duh malefic al rechizitelor ce domină întregul parter.

— Să pun și eu o farfurie.

— N-aveți o pungă? îl întreb scandalizată.

El răspunde spășit că n-are.

— Nici eu n-am, îi zic. Știți ce greu îmi e să scot astea de la șefi?

— Hai, c-am văzut eu că ai, acolo în sertar, zice el.

Când naiba m-a cotrobăit, că doar eu mereu vin prima și plec ultima. Până să-mi dau seama că cel mai probabil a zis-o la plesneală, dacă ține – bine, dacă nu – nu, deja mă aplec, trag sertarul și, într-o poziție incomodă, mă chinui să extrag unul dintre cei doi chiloței pe care am reușit să-i pun deoparte.

Ursu îl înșfacă lacom și după aia se apleacă din nou peste tejghea, și mai aproape. Cred că s-a înălțat pe vârfuri. Mă întreabă în șoaptă:

— Știi ceva, s-au băgat banii?

Mă enervează că mă întreabă mereu pe mine, n-am seismograf pentru detectat mișcări financiare, dar întrebarea asta din partea lui conține întotdeauna o alta, mai ales dacă răspunsul e afirmativ: și chiria când mi-o dai?

— Timea! strig eu pe deasupra lui Ursu, până în capătul celălalt al încăperii, unde biroul Timeei e pitit după un paravan.

Are card la aceeași bancă prin care ne virează șefa salariile și primește imediat un SMS de înștiințare când i se alimentează contul.

Nu răspunde, așa c-o sun pe interiorul ei, 219.

— Da.

— Eu sunt. Ce faci?

— Bine, zice ea cu gura plină.

— Ai primit vreun mesaj deosebit azi?

— Măi, să știi că n-am primit. N-am primit nimic. Îmi țin telefonul aici, lângă tastatură.

— N-au intrat, îi zic lui Ursu, care în timpul scurtei mele convorbiri și-a băgat degetele în gură ca să și le umezească și să-și poată desface chiloțelul.

— Aha. Te mai sun eu mai încolo. Cât ai tu aici?

— Eu am interior zero. Dar mai bine sunați direct la Timea, la 219.

— Aha.

Între timp, pe ușă intră Traian, încărcat cu platouri de carton în pungi de plastic. Se duce direct la bucătărie și începe să le întindă pe masă și e deja evident că se pregătește ceva. De obicei el e cel care se duce la prânz după mâncare, îi cumpără și ei ce găsește și aproape tot timpul mănâncă separat. Dar acum nu e masa de prânz, e altceva.

Ursu așteaptă să i se încălzească în cuptorul cu microunde borcanul cu ciorbă, stă pe scaunul de plastic în capul mesei și aproape că-l aud cum salivează înainte ca Traian să deșarte pungile pe masă.

— E ziua dumneavoastră, șefu'? zice el și râde șmecherește.

— A, nu, Liliana vrea să vă dea de pomană pentru părinții ei, zice el. Am luat niște pateuri, niște fructe…

Scoate dintr-o altă pungă și o caserolă cu mâncare de la împinge-tava de la colț.

— Asta e pentru Colonelul. Să-i dea și lui o farfurie de mâncare…

Colonelul e vecinul nostru de vizavi. E bătrân și cu mintea rătăcită, locuiește singur într-o casă enormă, care cu siguranță aici, în centrul orașului, valorează milioane. Colonelul e un bătrân foarte frumos, cred că a fost un bărbat mișto la viața lui. Are părul foarte des și foarte alb și barba la fel, deasă și albă. Doar privirea e încețoșată, abătută, confuză, de parcă nu mai recunoaște nimic din ce-l înconjoară.

Prima dată l-am auzit pe Ursu că-i spune Colonelul și, știind că lui îi place să pună porecle, am crezut că e un nume pus de el. Dar mi-a explicat mai târziu (și mi-a confirmat și Traian) că a fost cu adevărat colonel, director de închisoare pe vremea lui Ceaușescu, „securist, îți dai seama“, cu acea sclipire în ochi în care citesc nemărginita admirație a lui pentru persoanele care se descurcă.

Se pare că bătrânul are un băiat în State, care nu mai vrea să știe de el.

Câteodată, dimineața când vin la birou, văd o femeie care iese de la el cu pungi de plastic, în care-mi imaginez că sunt vase și caserole goale. Odată, el a ieșit după ea desculț pe ghețuș, iar ea l-a certat și l-a întors în casă.

Casa și curtea sunt extrem de neîngrijite și pline de pisici. În casă, la etaj – ceea ce eu pot vedea cu ușurință de la fereastra mea, peste bolta lui de vie – se văd încăperi pline de vechituri și gunoaie. Curtea la fel, e plină de tot ce aruncă alții.

Traian îmi spune s-o sun pe Liliana și să-i spun c-a venit. Liliana îmi spune să-i sun pe colegi și să-i rog să coboare.

Ne adunăm cu toții la bucătărie, în jurul mesei de plastic, pe care stau întinse foietaje, eclere, felii de pizza, sticle și cutii de suc. Ursu e așezat în capul mesei, își hăpăie ciorba din borcan, transpirat tot. Florin întreabă a cui e ziua, iar șefa așteaptă să ne adunăm toți, apoi ne spune că e pomană pentru părinții ei, că a trecut ziua în care trebuia să facă și n-a apucat, nici colivă, nici nimic, dar luați de-aici, să fie de sufletul lor.

Luăm cu sfială fiecare câte ceva, numai Ursu se repede să încerce din toate, ia bucăți în ambele mâini. La început e OK, suntem ocupați cu mestecatul, dar după aceea rămânem așa, în tăcere, nimeni nu zice nimic, nu avem ce să vorbim între noi.

Șefa ne spune că și-a anunțat Moreno vizita, o să vină împreună cu un anume Enrique Bernabeu, pe care cică ar vrea să-l pună director regional pe Europa de Est, în locul ei. Europa de Est înseamnă doar agenția noastră de la Tineretului. E afectată, dar încearcă s-o ia în râs, face glume, îi urează lui Bernabeu succes cu clienții din România. Când s-o apuca Bernabeu să alerge după autorizații de construire… Lumea râde, pornesc discuții despre șantiere.

Sună telefonul și am scuză să mă extrag. Fug la recepție să răspund, dar e un spam, o femeie ne întreabă dacă vrem automat de cafea la bucătărie. Îi spun că nu, au mai sunat și alții, noi suntem puțini și fiecare e cu pliculețul lui de ce-i place.

— Am înțeles, zice ea. Aș putea totuși să vorbesc cu o persoană cu putere de decizie?

— În cazul ăsta, eu sunt persoana cu putere de decizie. La sortat reclame.

— Totuși, firma dumneavoastră a fost selecționată pentru a beneficia de o reducere…

— Cum anume a fost selecționată?

Șefa aude că se lungește conversația și o intrigă cu cine vorbesc eu atâta la telefon. Cu cine fac schimb de informații. Vine la recepție, se sprijină cu cotul de tejghea și ascultă ce vorbesc. Îi propun femeii să-mi trimită oferta pe adresa de office, e tot ce pot să fac pentru ea.

— Cine era? întreabă șefa zâmbind, cu zâmbetul ăla care-și imaginează c-o face mai umană, mai puțin invazivă și dominatoare.

— O reclamă la cafea, zic.

— Aha… știi ce-aș vrea să te rog? Dacă-l vezi pe vecinul nostru, Colonelul… să mă anunți, că vreau să-i dau și lui ceva de pomană. Te mai uiți tu pe geam și, când îl vezi că iese la poartă, îmi spui. E o caserolă cu mâncare pe masă…

— Vreți să-i dau eu dacă-l văd? întreb, încercând să mă fac utilă și nimic altceva.

— Nu, nu, cobor eu. Tu numai să-mi spui când îl vezi.

Colonelul oricum nu mai știe pe ce lume trăiește, cine ce-i dă, nu mai recunoaște oamenii, nu mai face diferența între ei. El nu mai știe, săracul, decât să bage în gură ca să supraviețuiască. Dar ea dorește să-și asume tot, să i se recunoască toate meritele, inclusiv această milostenie pentru sufletul părinților ei morți.

Caserola cu mâncare rămâne pe masa de la bucătărie, iar eu rămân vigilentă, să nu bage careva furculița în ea. Îmi petrec restul zilei de lucru uitându-mă pe geam, să văd dacă iese Colonelul.

Primesc mesaj de la Dan, dacă vreau să mâncăm diseară la Mahala și după aia să mergem la el, să ne uităm la un film. Și un emoticon care rânjește cu subînțeles. Mă gândesc ce să-i răspund, ceva amuzant și nu foarte entuziasmat, ca să nu-și dea

seama cât de mult mi-l doresc. Dar, până să răspund, vine un alt mesaj de la el: *bineinteles, daca nu ai planuri cu altcineva...*

Oare ce înseamnă asta? Cine altcineva ar putea să fie mai important decât el?

Îi spun că da, ieșim, deși mă înnebunește cu mâncatul în oraș, chestia asta mă stoarce de niște bani pe care nu-i am sau cel puțin nu pentru asta. Omletă pot să-mi fac și eu acasă. Dar nu vreau să creez o impresie proastă, nu vreau să fiu mai puțin mișto decât se așteaptă el să fiu, așa că merg pe propunerile lui.

La cinci fără zece urc la șefa, bat la ușă și bag capul sfioasă, ea vorbește la telefon, dar îmi face semn să intru. După un minut închide și se uită la mine, mă întreabă din priviri ce doresc. Îi spun că nu l-am văzut pe Colonel toată ziua.

— Aaa, păi, ce facem...? zice ea către nicăieri.

— Puteți să mergeți la el, să intrați în curte. Vedeți dacă-i acasă.

— Nu, nu pot să fac asta. Să intru așa la om în curte, nechemată. Poate să băgăm la frigider mâncarea? zice ea.

Traian, care privește concentrat în laptopul său minuscul și nu-și ridică ochii din monitor – probabil urmărește un filmuleț pe mut, spune:

— Se sleiește...

— Păi, deja e rece, spun și eu.

— Da... Hmm... Păi, atunci cum să facem? se întreabă șefa și se uită la ceas. Poți tu să te duci să vezi dacă-i acasă și să-i dai?

Adică eu să intru prin efracție... Sau cum s-o chema dacă-i descuiat.

Dar doresc din nou să mă fac utilă, plus că nu mai pot să stau la ei în birou și nici să mă lungesc peste program negociind pomana pentru Colonelul, așa că zic bine, mă duc eu.

Mă duc la bucătărie și deschid caserola, e un șnițel de pui cu mâncare de mazăre și salată de murături. Mazărea e rece și arată dubios. O bag într-o pungă rătăcită pe-acolo și mă duc vizavi, la casa Colonelului la care visez cu ochii deschiși de câte ori mă uit pe geam. Chiar și așa, neîngrijită, năpădită de buruieni, curtea e minunată. Mă tot întreb cum aș aranja casa dacă ar fi a mea.

Sun la poartă, dar nu se aude nimic, probabil că soneria nu funcționează. Apăs pe clanță și văd că e deschis, intru încet în curte. Pisicile se sperie și fug de pe prispă, fug imediat care încotro. Pare să nu mai fi trecut picior de om pe acolo de secole. Vreau să-l strig, dar nu știu cum îl cheamă.

— Domnu'! Domnu', sunteți acasă?

Nu răspunde nimeni, iar de undeva din stradă aud motorul de la BMW-ul lui Paul Dobre, care pornește spre casă.

— Domnu'!

Pisicile și-au dat seama că nu sunt periculoasă, așa că vin mai aproape, curioase.

Urc treptele de la intrarea în casă și deschid ușa. Înăuntru e întuneric, miros de mucegai, fiare și cutii și resturi de obiecte grămadă. E un depozit, plin probabil de șobolani și gândaci. Fac doar un pas, nu vreau să intru în măruntaiele casei, mai departe de ușa asta chiar că n-am ce căuta. Însă încep să-mi fac calcule. Dacă mă întorc cu mâncarea, trebuie s-o pun la frigider, apoi să urc la ei să le explic ce-am făcut, cine știe dacă nu-și aduce ea aminte că mai aveam ceva de făcut pe ziua de azi. De scanat vreo hârtie, de scris vreun mail. Mi-e frică mereu de ce-și aduce aminte ea la sfârșitul zilei. Știu că de la geamul lateral de la biroul lor se vede în curte la Colonel și că e posibil să mă

urmărească. Poate ea l-a pus pe el să se uite. Așa că mai fac doi pași, apoi chem pisicile și le pun mâncarea pe jos.

Mâine o să mă simt oribil când o s-o mint și o să-i spun că da, l-am găsit și i-am dat și i-am zis din partea cui, iar el s-a repezit pofticios la șnițel. Mâine o să mă simt oribil. Dar acum trag ușa de la casă și las pisicile înăuntru să lipăie, apoi trag poarta, apoi fug la mine și-mi iau jacheta, la parter n-a mai rămas nimeni, încui ușa și o iau la fugă spre bulevardul Tineretului, oare cu ce să mă-mbrac diseară, oare să-mi iau periuța de dinți la mine…

E vineri, 2 mai, și am venit la birou din greșeală mai mulți. Șefa a uitat să ne spună tuturor să ne luăm liberă ziua asta, pentru un weekend prelungit. A uitat să mă pună să dau circulară. Cheia mea i-am dat-o proprietarului la începutul săptămânii, a zis că vrea să vină să-și aducă niște lucruri în pod. Îl cheamă Tavi, are în jur de cincizeci de ani și a construit vila asta prin anii ’90 special ca spațiu de birouri, pe locul unei coșmelii moștenite de la bunică-sa. După care s-a mutat în America, în statul Florida, unde trăiește din chirii. E genul de om care se descurcă. Și care se răstește la alții. I-am semnalat odată, când era în trecere (și e în trecere cam șase luni pe an), că nu se mai închide bine ușa de la intrare, trebuie să tragi sau să împingi bine de ea, până se aude un clanc, altfel după câteva secunde se deschide încet, discret, se lăbărțează tot mai mult, până se dă de perete și eu mă simt și mă ridic de pe scaun și trebuie să închid ușa în urma tuturor. Numai asta nu mai făceam, i-am zis, iar el s-a uitat la clanță și apoi s-a răstit la mine că n-are nimic, că merge, că asta e clanță adusă din America, toate clanțele din casa asta sunt aduse din America, nu se găsește lăcătuș în România pentru așa ceva. Oare cum o fi venit el cu clanțele în valiză din America. De kilogramele alea aș fi adus dulciuri la familie.

Și acum Tavi mi-a luat cheia luni și nu mi-a mai adus-o înapoi, iar lumea se adună ciorchine pe trotuar și, pe măsură ce mai apar colegi, se uită la mine, de ce nu descui.

— N-am cheie, le zic. A luat-o Tavi. N-o avem decât pe cea de la șefi…

Stăm aproape o oră pe trotuar. E o zi frumoasă și pustie, orașul – cel puțin în zona asta – arată a sărbătoare frumoasă și pustie, care-ți arată că lumea e bine, e plecată, își vede de viața ei. Colegii se împrăștie pe la colțuri, fiecare pe la chioșcul preferat, de unde se întorc cu pahare de carton cu cafea. Șefii întârzie să apară și atunci Mona, care e mai curajoasă fiindcă e vecină cu ei în Bălăceanca și au tras sfori la primărie împreună să li se asfalteze strada, recent, pune mâna pe telefon și o sună pe ea.

Șefa răspunde greu și-i spune Monei, care a trezit-o din somn, că ei sunt în Deltă, au plecat de ieri, dar noi ce căutăm la birou? Nu e toată lumea liberă? Ea era convinsă c-o să plecăm cu toții pe undeva…

— Nu, nu ne-ați zis, îi răspunde Mona iritată. Eu nu mă duc acasă, trebuie să termin planul pentru copertină, să i-l predau lui Maliș.

Ea de fapt își face socoteala câți bani ar pierde pe ziua asta dac-ar pleca acum și n-ar ponta-o la salariu.

Din conversația lor îmi dau seama de confuzia care s-a petrecut și mi se înșurubează și mie o urmă de regret. Dacă știam că e liber (mă rog, e un fel de a spune, ar fi fost o zi forțată din concediu), dacă știam deci, poate mă duceam și eu cu Dan la Muscel. Are un prieten cu cabană acolo și s-au adunat mai mulți. Deși n-am aflat decât aseară, după ce l-am sunat de câteva ori în timpul zilei și părea că are telefonul închis. Mi-a trimis un mesaj târziu: *hello, girl, n-am semnal, sunt la Muscel cu Adi și compania*. Am rămas surprinsă și am căutat să înțeleg de ce nu mi-a pomenit nimic despre asta. Am rememorat

conversațiile noastre din ultima săptămână. Vorbiserăm vag despre weekendul de 1 mai, eu i-am spus că nu știu încă ce se întâmplă la birou, dar, dacă stabilim ceva, pot să-mi iau liber. După asta n-am mai deschis subiectul.

Și totuși acum îmi pare rău că sunt aici și am senzația stranie că din cauza neatenției șefei, eu sunt aici și nu acolo, cu el.

Cheia se pare c-au lăsat-o la Ursu miercuri seara, avea de lucru și a stat mai mult și mă întreb ce combinații o fi avut, că el nu stă peste program dacă n-are un interes.

Mona îl sună pe Ursu, dar Ursu e la Buzău, să taie un porc la cineva din familie. Pasiunea lui extracurriculară e să taie porci și miei.

— Ați plecat cu tot cu cheie? se ambalează Mona, care simte tot mai visceral cum trece timpul și ziua ei lucrătoare de pe statul de plată.

Nu, nu, zice Ursu, cheia e acasă, știe băiatul unde să caute, îl sună acum.

— Aoleu, să vezi că ăsta vine cu RATB-ul, spune Mona. Să vezi cât stăm aici.

Îmi vine și mie să plec, dar zilele de concediu sunt prețioase, sunt puține și-mi alunecă printre degete, iar dacă plec, mă duc acasă și-mi plâng de milă, mă duc și-mi chestionez fericirea precară alături de acest bărbat nou din viața mea. Mai bine stau cu ceilalți. Mă așez pe bordură, mă uit la iedera de pe gardul Colonelului, mă gândesc cum ar fi o casă ca asta… Sau măcar parterul…

Ursu ne sună înapoi și ne zice că băiatul a găsit cheia. Mai spune ceva, apoi Mona se uită de jur împrejur și începe: cu Cristina, cu Timea, cu Bogdan… Își pune mâna streașină la ochi

și se uită la noi, iar noi, cei de pe bordură, ne ridicăm și ne mutăm mai încolo, ne-a ajuns soarele…

— Putea să ne spună totuși și nouă, zice Mona, apoi îl expediază. Hai, vă pup.

— Oare o să ne recunoască băiatul? întreb eu, iar ceilalți încep să râdă.

Suntem ciorchine pe trotuar și nu mai trece nimeni.

Dacă tot a fost trezită, șefa începe să ne sune pe fiecare: ai făcut aia, ai trimis ailaltă, l-ai sunat p-ăla? După ce deschid calculatorul, le caut și vi le pun pe mail, zice Bogdan. Ne întreabă pe toți cine a mai venit. Cristina, Timea, Bogdan… După scurt timp se potolește.

Odată pătrunși înăuntru, ei încep să râdă că plecăm la masă și nu ne mai întoarcem și pe mine mă cuprinde spaima, că sigur sună șefa la 5 fără 10 să întrebe cine mai e. Eu trebuie să stau la ușă și să-i acopăr. Știe și ea că-i acopăr. Unde-i X? Doar ce-a ieșit. De ce nu-i în birou Y? O fi la țigară, vreți să ies să mă uit? Lasă, nu mai… Dar să-i transmiți că mă enervează cu țigările lui.

Sunt zgomotoși și aproape c-aleargă prin firmă, ca la școală când nu venea profa, și eu mă gândesc: să mă ferească Dumnezeu să fiu patron, să stau să păzesc turma de iepuri.

Încep să râdă de mine că prea stau pe scaunul meu și urmăresc telefonul. Dar ce-ai de făcut? Vino și tu cu noi să mâncăm la Mec. Mi-e rău numai când miros de la Mec, zic, și: sunt sigură că sună la 5, zic, și ei pufnesc și deja își fac meniul.

Se face ora prânzului și ei pleacă, povara cheii rămâne la mine, asta înseamnă că luni va trebui să fiu prima, să deschid. E liniște și semiobscur cu jaluzelele lăsate la birouri, sunt singură și-aș putea să mă încui aici, să încep să trag la xerox. Să-mi scot

la imprimantă documente. Să dau telefon în altă țară. Să fac pagubă de orice fel.

Mă-ncui și mă trântesc pe scaun.

Stau pe Facebook, mă uit prin pozele lui Dan, are poze de prin 2008, nici nu știam că era Facebook în 2008. Apare fericit în toate, fac click pe toate femeile care i-au comentat sub poze. E una care apare des într-o perioadă nu foarte îndepărtată, îmi imaginez că e fosta, mă uit la ea și la puținul pe care-l are disponibil pentru public și mi se pare extrem de frumoasă și de mișto, mă face să mă strâng în mine, mă face să mă îndrăgostesc un pic de ea.

Dar poate totuși n-or fi avut nicio treabă, mă gândesc. Și ar fi prea penibil să-l întreb.

Intru apoi pe magazinul online al unei reviste străine de știință, unde mă uit de vreo două luni la bijuterii pentru tocilari. Nu mă pot hotărî ce-mi place mai mult: un lanț cu pandantiv în formă de inimă corectă anatomic sau unul cu o moleculă de serotonină. Inima parcă e totuși ușor scârboasă. Și-mi amintește de un film cu disecții la care m-a pus să mă uit un fost prieten din facultate, psihiatru aspirant, și în care film am văzut pentru prima dată cât de înfiorător de mari sunt vena cavă și aorta. Pandantivul păstrează proporțiile. Serotonina, în schimb, are o structură simplă, două hexagoane și jumătate, și dacă aș purta-o mereu la gât ar fi o declarație asumată că undeva, în corpul meu, mașinării minuscule au capacitatea s-o lanseze.

Aș vrea să știu cât costă cu transport cu tot, ei îmi cer mai întâi tot felul de detalii, din click în click le dau tot mai multe informații și mă trezesc la un pas distanță de-a cumpăra lănțișorul. Scot cardul galben al mamei din cotloanele

portofelului și plătesc. E cardul ei de pensie. A ieșit la pensie anul trecut după anii de muncă și cotizații în România, are o pensie mai mică decât salariul minim pe economie, e o glumă, desigur, iar cardul mi l-a lăsat mie din prima lună, să apelez la el când am nevoie. Sunt banii ei de bătrânețe și mi-e rușine, nu e prima dată când bag mâna și iau, tot de-acolo mi-am schimbat și ochelarii, tot de-acolo mi-am luat și salteaua de la IKEA, după ce mi-am dat seama că nu pot dormi pe canapea, fiindcă e prea veche și strâmbă. Îmi doresc foarte mult să-i pun la loc într-o bună zi pe toți, dar nu cred c-apuc. „Am umblat și eu acolo“, îi scriu mesaj de fiecare dată când o comit, iar ea răspunde: „Știi că te iubește mama“.

Aud o bătaie puternică în ușă și mă uit la ceas. E trecut de trei. Poate s-a întors careva de la masă. Mă duc să deschid și, până să ajung, o cheie se răsucește în yală, ușa se deschide fără contribuția mea, iar în prag se arată Tavi, care începe să râdă.

— Ce stai pe întunericul ăsta? zice.

— A, dumneavoastră erați… Mi-a fost lene să trag jaluzelele, îi răspund jenată.

Poartă bermude și șlapi, are o înfățișare de turist pe o insulă tropicală.

— Ce-i cu liniștea asta? Ești numai tu?

Și se uită pe scări, în sus, dar holul de la etaj e și mai crepuscular decât parterul.

— Da, s-au dus să mănânce… Majoritatea.

— Traian e?

— Nu, ei nu sunt azi.

— Deci ești singură? mai întreabă el o dată și împinge ușa cu fundul, până face clanc.

— Tre’ s-apară colegii, zic.

— E, crezi că mai vin ăștia? Vineri? Tu ce mai stai?

Mă întorc spre recepție și-mi iau mobilul. El vine spre mine și râde. Mă duc pe numele lui Bogdan și rămân cu degetul acolo.

— Măi, ce voiam să-ți spun..., începe Tavi. Zi-le și celorlalți. Nu mai lăsați poarta deschisă, că intră tot felul de derbedei și de-aia s-a furat atunci apometrul.

Mi-a spus asta de nenumărate ori, dar avem un gărduț mic, de fier, și cine vrea să intre prin efracție în curte poate să-l sară imediat. Iar când s-a furat apometrul din cămin, ni l-au înlocuit de la Apa Nova, n-a dat el niciun ban, în cel mai rău caz ar fi dat șefa.

— Eu le-am spus, dar nu pot să stau să-nchid și poarta după ei, zic.

Poarta cel mult se lăbărțează 30-40 de centimetri, fiindcă după aceea se proptește în niște pietre.

Prezența lui începe să mă irite foarte tare. Nu cred c-ar fi capabil să-mi facă ceva urât, probabil e doar o paradă de testosteron, dar simt că mi se face rău dacă-l mai văd în fața ochilor.

Pentru o miime de secundă îmi trece prin cap gândul că făceam ceva frumos înainte s-apară el, dar nu mai știu ce, iar el ridică tonul și spune imediat:

— Scoate și tu o foaie din aia A4 la imprimantă și scrie pe ea „vă rugăm închideți poarta“ și lipește-o acolo!

— O s-o rupă imediat cineva! zic. Și dacă plouă? Nu fac nimic fără să-mi spună șeful, trântesc eu.

Se-nroșește tot și începe să tune:

— Extraordinar! Așa faceți și-acasă? Lăsați ușa deschisă în urma voastră, să intre toți vagabonzii?

— Apometrul nici nu l-ați plătit dumneavoastră!

— Nu contează cine l-a plătit! M-apucă toți dracii când trec pe-aici și văd poarta deschisă. Așa o nesimțire…

— Asta e problema dumneavoastră? La câtă chirie luați de-aici? Și ne-ați tăiat și trandafirii din curte!

Îi arăt cu degetul pe geam și apăs pe geam nervoasă:

— Erau trandafirii ăia albi chiar aici. De ce i-ați tăiat? Că noi plătim și pentru curte!

Nu mai spune nimic, nu l-am văzut în flagrant de data asta, dar știu că în fiecare an vine și taie trandafiri cât e vara de lungă, jumulește tot.

— De-asta ați venit? Ca să mă certați pe mine de poartă? întreb.

Îmi aruncă scârbit pe tejghea mănunchiul de chei la care am pus eu un breloc cu un delfin de gumă.

— Luați-vă cheile, zice.

Pleacă și trântește ușa, iar eu fug și încui pe dinăuntru.

Îmi zvâcnesc tâmplele. Mi s-au înfierbântat vârfurile urechilor. Eu, care sunt atât de neconflictuală. Eu, care-mi asum orice vină numai să nu se certe oamenii între ei și nici pe mine. Ce mi-o fi venit? Simt că s-a declanșat în mine ceva primar, ceva care și-a imaginat că aceasta era o situație de supraviețuire.

Poate-mi pierd și eu răbdarea cu vârsta, mă gândesc. Și timp de câteva secunde, cât fac cei doișpe-treișpe pași de la intrare până la locul meu, am o stranie senzație de putere.

Mă trântesc pe scaun și bag cardul în portofel și portofelul în geantă și creierul mi se împăienjenește imediat cu alte gânduri: că e posibil ca luni să vină din nou și mă pârască la șefi c-am fost obraznică și o să le și spună că la ora trei nu mai era nimeni în firmă și o să mă certe și mi se face ciudă că toți se iau de mine. Și tanti Oara s-a luat de mine odată, că de ce-l las pe

Colonelul să răscolească în tomberonul nostru. Că împrăștie gunoiul. Eu nu l-am văzut niciodată să umble în tomberon.

Singurul care nu s-a luat de mine până acum e Colonelul.

Pun capul pe masă și stau așa cu ochii închiși și-l mai ridic din când în când să mă uit cât e ceasul. Stau așa până la cinci.

După care iau cele două rânduri de chei și încui ușa cu ale mele, cu delfinul. Mă duc până în spatele curții și mă uit la tomberon, nu e răvășit. Apometrul nu e furat. Încui poarta și mă duc spre metrou.

Pe peron, până vine trenul, îi scriu mesaj mamei: *Ce faci? Am umblat si eu acolo…*

Simion a descoperit accidental că suntem vecini, de când m-am mutat pe Nicolae Licăreț. Petrece mult timp pe teren și vine la birou rar, dar are nevoie de tot felul de hârtii, rapoarte, corespondență. Și a început să-mi ceară mie să le iau cu mine.

— Ia-le cu tine și te sun eu diseară și vin pe la tine să mi le dai.

Ca să nu mai străbată orașul până la birou, deși n-ar avea de parcurs decât patru sau cinci stații de metrou și le-ar parcurge cu mașina.

La început n-am prostestat, dar a ajuns repede să-și facă un obicei din asta. Iar rapoartele lunare pentru autoritatea contractantă pe proiectul lui cel mai important sunt mari și grele și se fac în patru exemplare.

— Nu mă duc direct acasă, îi mai zic.

— Nu-i nimic, că nu vin după-amiază, vin mai pe seară, spune el lipsit de orice grijă față de spinarea mea.

— Nu, ideea e c-ar trebui să mă trambalez cu ele prin oraș și nu mai pot… Nu mai pot să mai car. Mă rupe spatele. Mi-am stricat spatele în paturile din cămin.

Am încercat să mă plâng la șefa la un moment dat, dar toți, absolut toți de acolo sunt din acea specie de oameni care nu merg pe jos decât de la ușă până la mașină. A râs, iar din râsul ei eu trebuia să-nțeleg ce-oi putea.

— O să-i spun că nu mai car nimic. Numai curier pentru Simion nu eram, i-am zis, dar deja ieșisem din birou când am

zis.

Acum a lăsat-o mai moale cu rapoartele, dar îmi cere în continuare să iau cu mine ștampila firmei. Că are de ștampilat mereu tot felul de hârtii și i-ar trebui permanent o ștampilă, dar nu avem decât două în toată firma, una e la șefi și una jos, la secretariat. De câte ori mi-o cere trebuie să merg sus să raportez, iar șefa emite mici amenințări la adresa mea, să nu falsific cine știe ce cu ștampila, și apoi gândește cu voce tare, ca să-mi intre și mie bine în cap:

— Și așa fără semnătură nu are nicio valoare…

Ieri Simion mi-a zis să iau ștampila la mine, că trece el pe seară să i-o dau, iar luni dimineață la șapte e la mine la scară să mi-o înapoieze.

Însă n-a venit. L-am sunat seara și n-a răspuns, iar azi e sâmbătă și am program cu Dan și o să stau toată ziua cu spectrul acestui telefon, cu teama că lui Simion n-o să-i convină pe unde mă aflu și o să mă cheme să mă duc mai aproape de el.

Dan râde când ne întâlnim și încep cu această poveste. Cu povara pe care o port în geantă și care este această ștampilă fără capac, care pătează, și pe care am împachetat-o strâns în două pungi.

Ne ducem într-un mall aproape de cartierul meu, la un film suedez care se întâmplă într-o stațiune de schi. E despre o familie, despre părinți și reponsabilități și mă trezesc că de la un punct încolo mă tem ca nu cumva morala să fie că familiile n-au cum să reziste. E un film frumos și-mi doresc să se termine cu bine. Să nu se despartă până la final.

Sala de cinema are un singur culoar în lateral, iar eu rămân în margine, cu telefonul în mână, dat pe vibrații, în caz că sună Simion și mă cheamă cu ștampila. Dan vrea mai pe centru, așa

că se mută mai încolo, pe același rând. Sala e aproape goală, dar foșnetul pungilor de chipsuri și floricele e cu atât mai deranjant. Perete în perete cu cinematograful e o sală de popice și se aud periodic înfundat bile grele care dărâmă figurinele de lemn.

În film, decorul e alb, sunt munți acoperiți de zăpadă și din când în când explozii care împiedică stârnirea avalanșelor mari și periculoase, mă întreb dacă așa e în realitate sau e o găselniță a regizorului și apoi mă ridic și mă deplasez cocoșată până la Dan, să-l întreb.

Zice că așa e în realitate.

— Schiezi? îl întreb în șoaptă, dar el ori n-aude, ori se face că n-aude și nu răspunde.

E concentrat la ecran. E prima dată când îl văd cu ochelari de vedere și-i stă bine în lumina ecranului, iar mie îmi place de el de nu mai pot. Rămân acolo și pun brațul pe brațul scaunului, îl ating, iar el își lasă mâna în poală.

Filmul continuă cu bune și rele, așa e viața de familie, îmi doresc doar să nu se destrame, să nu fie acesta mesajul pe care ni-l transmite regizorul scandinav.

Oare cum i-o fi venit ideea? Sigur de la o explozie din aia când era odată la schi.

Bilele dărâmă popice și-n film au loc explozii pe pârtie, tatăl a făcut ceva cumplit, oare cum se simte ea, dar telefonul sună pe vibrații și-n palma mea apare poza lui Simion, care e un om extrem de ocupat și știu că-mi va scoate pe nas dacă nu răspund și dacă amân întâlnirea.

Mă ridic și ies cocoșată în margine, cobor scările și vreau să ies pe unde am intrat, dar la ușă e o fată la costum, care-mi

spune că toaleta e pe-acolo – și-mi arată semnul de Exit – și că pe-aici n-am voie să mai ies.

Mă duc după săgețile verzi și mă pomenesc într-un labirint de culoare, o iau pe unde mă duce holul și-l sun înapoi pe Simion, care între timp a închis. E în zonă, cu mașina, și poate ajunge la mall în 10 minute. Să ies în față, la pungă.

La intrarea în mall e o statuie uriașă cu o pungă de cumpărături.

Văd o ușă și împing de mâner, dar e închis.

Cotesc o dată la stânga și încă o dată la stânga și am impresia că mă învârt pe loc, dar nu am altă soluție. Urmează niște scări și decid să urc, deși există și varianta să cobor, dar nu mă ajută niciun semn, nicio săgeată. Și-ntr-un târziu, când deja sunt un pic ametită și panicată și am senzația că au trecut de zece ori câte zece minute, mai deschid o ușă și mă pomenesc pe acoperiș.

Nu-mi dau seama cum mă pot întoarce. E un lift care duce în parcare și încă o scară metalică de incendiu, pe exteriorul clădirii. Nu mi-ar fi frică să cobor pe ea, dar ar fi caraghios, fiindcă sigur există o cale mai ușoară de a scăpa de acolo.

Se vede pe deasupra blocurilor și urâțenia orașului îmi dă fiori.

Iau liftul până în parcare și mă gândesc că trebuie să fie acolo un gardian sau un șofer care să-mi arate ieșirea. Tavanul e foarte jos și merg aiurea printre mașini și miroase a cauciuc și a benzină și a sfârșitul lumii de la poluare.

Simion mă sună din nou. Îi spun că m-am rătăcit. Îi spun că sunt în parcare, lângă un stâlp pe care scrie D41-60, dar nu știu ce înseamnă asta. Nu știu la ce nivel. Nici măcar dacă sunt mai multe nivele.

Își pierde răbdarea, îmi spune c-a staționat pe avarii și că e foarte grăbit.

— De ce nu-ți faci tu o ștampilă? mi-a zis odată Paul Dobre. Dai o sută de lei și gata, nu te mai complici cu Simion.

Am crezut că n-aud bine. Am sărit.

— *Eu* să-mi fac ștampilă? Adică e în interesul meu să mai fie o ștampilă în firmă? Și: o sută de lei, ești nebun?

Mă apucă stresul ca la birou, când sună telefonul și mă întreabă cât mai am până termin, după ce mi-a dat zece minute ca să termin.

— Îmi pare rău, dar nu știu cum să ies de-aici, îi zic lui Simion. Habar n-am unde sunt. Ori veniți aici, ori… asta e… îmi pare rău…

Mă sună și Dan și mă întreabă unde sunt, s-a terminat filmul.

— Sunt în parcare, lângă un stâlp pe care scrie D41-60.

— Cum naiba ai ajuns acolo?

— Nu știu, m-a direcționat tipa de la ușă când am ieșit și după aia nu mai știu.

— Te-ai întâlnit cu ăla?

— Nu! Și acum mă presează și el să vin la pungă, dar pur și simplu nu știu să ies. O să fac o criză de femeie. Vorbesc serios… Simt că m-apucă panica. Vino după mine, te rog. Te roooog…

— Bine, vin, că doar nu te-oi lăsa acolo, bombăne el.

— Cum a fost? S-au despărțit?

— Cine?

— În film.

— A… păi… vrei să-ți spun? Nu te uiți și tu? Că e mișto.

— Adică să mai intrăm o dată? zic plină de speranță.

— Nu, să ți-l iei de pe net.

— Mi-l iau. Dar zi cum a fost. S-au despărțit?

— Nu, zice el. S-a dus el în furtună și a salvat-o.

— Cum o să mă salvezi tu acum!

— Exact, confirmă el.

— Îmi pare rău, e absurd ce se întâmplă… Stai cu mine la telefon până mă găsești? îl întreb.

— Ei, na, ce să vorbim atâta? Stai acolo până ajung. Nu faci special, nu?

— Nu…

Simion îmi trimite mesaj că nu mai poate sta pe avarii, mă sună mâine.

Sunt cu Dan în mașină, stăm la o barieră de cale ferată. E la volan, are cotul sprijinit pe geamul lăsat, se uită departe. Cu coada ochiului îi văd piciorul, îmi vine să-ntind mâna, să-i mângâi pulpa pe interior, dar mâna stângă rămâne în continuare încleștată la pagina 18, iar cea dreaptă la pagina 19 a unei reviste de știință pop. La mijloc, tăiată în două jumătăți egale, câte una pe fiecare pagină, fotografia unei plante ciudate, cu frunze verzi împăienjenite cu roșu, pe un fond negru.

— O plantă agățătoare din pădurea tropicală cubaneză a dezvoltat frunze concave care creează un ecou pentru semnalele transmise de lilieci. Aceștia le găsesc, astfel, de două ori mai repede.

Îi citesc de parcă i-aș citi horoscopul. Nu se întoarce de la geam. Trenul nu mai apare.

Ce frumos că planta a făcut asta pentru lilieci, le-a oferit repere, puncte de sprijin, o lume mai coerentă, mă gândesc. Însă patru rânduri mai jos, se spune că frunzele de *Marcgravia evenia* emit un ecou puternic și multidirecțional, cu o semnătură acustică stabilă, atrăgând liliecii de care are atâta nevoie pentru polenizare. Desfac revista mai tare de la mijloc, aproape c-o rup. Fotografia devine cu vreo șase milimetri mai lată. Ce păcăleală, nimic nu e gratis în natură. Cum am putut să mă gândesc, chiar și pentru o secundă, că sistemul ăsta face risipă de energie.

Dan își aprinde o țigară.

Mergem pe un câmp de lângă Mizil, de unde o echipă de tineri cercetători de la Facultatea de Geografie, parcă, sau geo-altceva se pregătește să lanseze în stratosferă un balon meteorologic. Coordonatorul a luat de curând un premiu la un salon de inventică, a publicat ici-colo, a apărut într-un top de 30 sub 30, cu români care ne inspiră, iar Dan merge să-i ia un interviu pentru revista de cariere la care lucrează.

— De unde i-or fi scos p-ăștia, frate…, zice el și trage un fum.

Dau o pagină. Un articol cu titlul „Să nu ne grăbim“, numai text, nu-mi dau seama despre ce e. Mai dau o pagină.

— Adică e bine că i-au scos. Zic și eu, completează el.

La geam apare un copil. E foarte mic, se înalță pe vârfuri ca să ajungă, îi văd doar jumătate de față. Bâiguie ceva cu vocea lui pițigăiată și, în timp ce zice, râde, de parcă nici lui nu-i vine să creadă că cerșește de la noi.

— Îmi daaaaaai…?

S-a lipit cu buzele de portieră. Dan scrumează pe lângă el, apoi se întoarce către mine.

— Ce-i dăm lu’ ăsta? Ce-ai pe-acolo?

Suntem aproape o familie, mă gândesc… cum mă întreabă el ce-avem prin punga cu mâncare, pe care am pus-o la un loc pentru amândoi. Scotocesc la picioarele mele, centura mă-mpiedică să mă aplec prea mult, insist, aproape sufăr.

— O banană… Sau un corn.

— Dă corn.

Simt cu o miliardime de secundă înainte cum din cap pleacă impulsul electric care e trimis să-nflorească în colțurile gurii într-un zâmbet mulțumit. Îmi încordez gura și-l blochez, nu vrem ca Dan să-ntrebe ce-i? și să declanșeze o încâlceală de cuvinte din care ar trebui să înțeleagă orice altceva în afară de

faptul că, de când mă văd cu el, cel mai mult investesc în blocarea gesturilor afective. Ca să nu vadă, să nu se sperie, să nu dispară.

Băiatul desface cornul și aruncă imediat ambalajul chiar lângă roata noastră. Își înfige dinții în el și-ntr-o secundă dispare, nu se mai vede nicăieri, nici pe șosea, nici în jur, pe câmp.

— Ce-i?

— Ce-i?

— Aveam impresia că râzi…

— Nu, nimic. Copilul ăsta e îngrozitor de frumos, îi zic.

Îl mângâi pe obraz cu dosul degetelor, are un pic de barbă, vin în jos în sensul firelor de păr. Se întoarce brusc și se face că mă mușcă. Țip și trag mâna, după aia râd, după aia mă întind cu buzele țuguiate să-l pup. Centura mă taie pe burtă, mă oprește la jumătatea drumului.

— Căcat…

Trenul aproape că zboară de pe șine prin fața noastră, două, patru, șase, numărăm împreună vagoanele de marfă, șaișpe, optâșpe, douăzeci, vagoane colorate, încerc să citesc pe ele, abia disting silabe. Treișpatru.

Dan se apucă bine cu mâinile de volan, le încordează, se concentrează să se țină bine de această mașină care stă pe loc și în care mă aflu și eu.

— Cristina?

— Da.

Nu-și întoarce capul către mine, se uită în față și întârzie să pornească. La barieră nu mai e nimeni în afară de noi.

— Nu vreau să creez așteptări.

În prima secundă nu se întâmplă nimic, dar în a doua se deschide hăul.

Îmi vine până în vârful buzelor să-l întreb cum adică, dar nu deschid gura și nu zic nimic pentru că știu cum adică. Înțeleg ce spune el, dar nu înțeleg nimic din povestea asta. Adică nu s-au scurs decât trei săptămâni, dar ne-am văzut aproape zilnic, mă sună seara să-mi spună noapte bună și dimineața să-mi spună bună dimineața, am întins amândoi cearșaful pe canapea, eu de un capăt și el de altul, i-am dat să-mi desfacă borcanul de dulceață când n-am putut. Viața m-a învățat că iubirea nu e în lucruri mai mari decât astea. Îmi place la Dan tot și, străduindu-mă să rămân chiar și numai la gesturile astea mici, tot sunt topită după el. Cum îmi toarnă în pahar. Cum îmi ține haina să mă îmbrac. Cum mă ia mereu peste picior.

Pornește mașina, trecem cu precauție peste șinele de tren, iar eu întorc capul pe fereastră, spre câmpul gol. Îmi vine să plâng și-n mintea mea mă cert pe mine să nu cumva să fac asta, să nu cumva să vadă cât de mult a reușit să se împrăștie pe dinăuntru în trei săptămâni. Nu știu cine e omul ăsta care stă la volan, nu știu unde mă duce. Nu las lacrimile să iasă prin ochi și atunci începe să mă înțepe nasul cu o mie de ace și din el curge apă, fiindcă lacrimile trebuie să iasă pe undeva și ies prin nas. Nu trebuie cu niciun chip să scot șervețel din geantă. Nu trebuie să vadă că mă șterg la nas. Nu voi fi slabă. Nu voi cere explicații. N-o să mi-l doresc.

Apa din nas mi-a ajuns la buza de sus și deja simt gust sărat. Mă șterg cu dosul palmei și mă uit dacă m-am umplut de muci. Nu m-am umplut. Mă șterg pe dosul palmei cu mâna cealaltă. Mă mai uit pe geam, mă mai șterg o dată, apoi bărbia îmi cade în piept și ochii pe revista deschisă în poală. Mai dau din pagini.

Mașina se oprește după un timp pe marginea drumului și Dan începe să explice nervos la telefon că ne-am rătăcit. Ei se aflau la 45°01'16" N și 26°29'09" E, aveam scris și pe hârtiuță unde trebuie s-ajungem, mersi, Dan vrea să știe pe unde o ia de la intersecția cu benzinăria, n-a văzut indicatoare. Ne întoarcem la intersecție și după aia venim pe fix același drum, trecem de locul în care ne-am oprit înainte și mai mergem un pic, după aia vedem pe dreapta, pe o pârloagă, un grup de oameni care umflă deja un balon galben.

— S-au apucat deja! Trebuia să le iau interviurile înainte…, zice Dan și sare din mașină.

De parcă ultimul lucru pe care mi l-a spus n-ar fi fost nicidecum o respingere brutală.

În ultima jumătate de oră am devenit o ființă stranie, lipsită de corp, sunt una cu mirosul toxic al brăduțului de mașină. Când se deschide portiera, aerul tare de-afară mă readuce la viață și sunt din nou conștientă de centură, de poziția mea pe scaun, de butonul pe care trebuie să-l apăs ca să mă eliberez.

Dan se grăbește înspre geografi, se prezintă doar el și se scuză pentru întârziere. Eu rămân în urmă și iau echipamentul foto. Nu știu ce altceva să fac. Ceva care să-mi justifice prezența acolo, ceva care să mă delimiteze fizic, să nu mă împrăștii din nou până-n cosmos. Îmi pun gențile pe mine cum apuc, pe după gât și pe umăr, iar trepiedul, care n-a fost bine strâns și căruia i s-au lungit dintr-odată picioarele când l-am scos din portbagaj, îl târăsc prin pământul uscat. Două camere video, sprijinite de doi tipi cu glugă fiecare, înregistrează deja momentul. Știu că se poate urmări în direct pe internet, pe un site cu nume obscur, de exoplanetă.

Pentru a pregăti balonul, toată echipa și-a pus mănuși chirurgicale. Poate ca să dea un aer mai științific momentului, pentru că e vorba de un banal balon meteorologic de la chinezi și au luat nu unul, ci două, să aibă de rezervă în caz că. E confecționat din latex, cu un diametru la sol de 2,5 metri, poate să crească până la 12 metri în diametru și să atingă altitudinea de spargere la 40 de kilometri. Plus că, spre deosebire de baloanele decorative, care pierd heliul, acesta îl poate reține câteva săptămâni. Coordonatorul se grăbește să explice, de parcă vrea să scape cât mai repede de noi. De parcă ce-are el de făcut acum e o chestiune de viață și de moarte. Au culoar de zbor doar între 9 și 11.

Dan îi ține concentrat reportofonul, nu vrea să piardă nimic, trebuie să scoată patru pagini. Partea cea mai grea în tot demersul – al cărui scop declarat e să pozeze România de foarte sus, pentru prima dată în istorie de atât de sus – e recuperarea nacelei, care ar putea pica în Dunăre, la bulgari sau în curte la cineva.

Ne explică pe monitor cum vom urmări traseul și-n timp ce mă uit la degetul lui strâns în mănușa chirurgicală – se vede pe sub ea perfect arhitectura mâinii, conturul unghiei, în vârful căreia o bășicuță de cauciuc a rămas neumplută – mă gândesc ce deșteaptă și migăloasă e natura și totuși cât de lipsită de imaginație că n-a dezvoltat decât două sexe. Conservare de energie, probabil. Un singur celălalt e suficient, probabil, mai multe definiții ale lui celălalt ar duce la scurtcircuite neuronale. Supraîncărcare.

Dan are dreptate, în fond. N-am vorbit despre viitor, deci se exclude varianta așteptărilor, așteptările fac parte din viitor, de unde atâta viitor în trei săptămâni. Și totuși… câte cocktailuri

emoționale am trăit deja împreună, după cum ar spune Otilia dac-ar ști, dar nu știe nimic, nu i-am spus de Dan, am reușit să tăinuiesc această aventură tocmai pentru că undeva, în adânc, eram probabil și eu curioasă să văd cât mai durează până se sparge balonul de săpun. Am fentat-o cu greu, s-a prins că e ceva cu mine de nu mai răspund la telefon, nici nu-i mai scriu mesaje, am dispărut dintr-odată, m-a întrebat dacă m-am supărat că s-a supărat atunci în Control și eu i-am zis că nu, doar mi-am luat ceva de tradus și am mai mult de lucru acasă acum. Instinctul meu de conservare a știut că nu poate duce atâta umilință.

Încerc să-i găsesc scuze, mă uit înapoi și încerc să mă conving că nu mi-a promis nimic, dar atunci de unde-mi curg atâția muci din creier? Câți muci din creier să mai înghit?

Balonul se înalță, geografii se mai uită un pic cu emoții, apoi se pregătesc să pornească după el, în urmărire.

Dan a făcut poze, a fost extrem de eficient, dar nu știu ce intenții are, dacă și-a terminat treaba sau vrea să meargă cu ei. Deocamdată strânge trepiedul, iar eu mă duc lângă el.

— N-am înțeles ce mi-ai spus.

— Ce ți-am spus? întreabă el.

— Că nu vrei să creezi așteptări. Ce înseamnă asta?

Face o figură sfârșită, știe c-o să urmeze ceva nasol.

— Am pe cineva, zice el și urmează o pauză în care eu sunt uluită, iar el își caută cuvintele. E în State, la un MBA, e plecată de un an. Lucrurile sunt mai ciudate între noi în ultima vreme, am fost confuz. Îmi pare rău dacă tu ți-ai imaginat…

— Eu mi-am imaginat? De unde mi-oi fi imaginat?

Nu pot să-mi adun furia.

— Cum ai putut să fii atât de nesimțit? De ce n-ai crezut că e important să-mi spui?

Își duce sculele la mașină și eu mă duc după el. Nu țipăm niciunul dintre noi. Suntem civilizați.

Cum de-a fost atât de blând și bun trei săptămâni și acum, dintr-odată, e prea grăbit să-și ia sculele ca să-mi răspundă?

— Nu e momentul acum pentru discuția asta, zice el.

— Și atunci de ce pizda mă-tii n-ai așteptat până la București să-mi spui că nu vrei să creezi așteptări? Sau de ce nu mi-ai zis înainte să plecăm? De ce ai mai vorbit cu mine după prima seară? Prima seară aș fi putut s-o înțeleg. Aia aș fi putut să înțeleg, o seară… dar după aia? De ce? Creatură a infernului ce ești! Boule!

Îmi iau revista de pe banchetă și din sacoșa cu mâncare scot o sticlă mică de apă.

— Mă duc cu băieții ăia, nu mai vin cu tine.

— Cristina, stai! Iartă-mă, nu știu ce să zic…

— Ce nașpa poți să fii.

Îi rog pe băieții de la radioul de amatori să mă lase în gară la Mizil. N-ar trebui să fie departe. Ei n-ar vrea să se piardă de cealaltă mașină, eu mă ofer să le dau bani, ei refuză și până la urmă mă invită în spatele furgonetei și-mi spun c-o să mă zgâlțâie.

În gară la Mizil mă uit după trenuri spre București, dar primul care trece, peste jumătate de oră, e un accelerat de Galați, care merge prin Brăila, e sâmbătă dimineață, am tot timpul să mă întorc, așa că mă pocnește dintr-odată un dor de mamaia, de curtea noastră, de casa rece și neîncălzită de ani de zile.

Încă mai miroase a mama, a uniforma mea în pătrățele de când eram în școala primară. Când mă cocoțam în pom după cireșe pârguite și credeam că pârguit înseamnă bolnav de vărsat de vânt, fiindcă cireșele pârguite aveau pistrui.

Sunt singură în compartiment și tot drumul mă țin la pipi, să nu mă duc să fac în tren.

Ajung acasă repede, stăm aproape de gară. Bag cheia în poartă, dar nu se descuie, probabil că e încuiată cu zăvorul pe dinăuntru, cum are obiceiul mamaia. Sun la sonerie. Ea are nevoie de câteva secunde să mă recunoască.

— Bine că m-ai găsit acasă, zice, că tocmai voiam să mă duc la coana Sofica. Da' puteai să intri oricum…

— Dacă mă găseai în casă, te speriai de mine, îi spun.

Mă aplec s-o pup și ni se ciocnesc ochelarii. Vreau să descui la mine și să intru la mine. Stau până mâine.

În curte au înflorit lalelele, sunt șaizeci și trei de lalele, din câte-mi spune ea, mari și roșii, sănătoase, din bulbi rămași de pe vremea când trăia bunicul. Cele cumpărate de mine de la supermarket anul trecut, mici și ciufulite, stau înșirate pe marginea grădinii, încă nedesfăcute.

Cățelul e nebun de fericire în curticica lui din spate și se izbește de gardul din policarbonat. Dar nu zice nimic. Ce ființișoară pe lumea asta s-a mai bucurat în halul ăsta că mă vede?

— Credeam că nu mă mai cunoaște și o să mă latre, îi zic bunicii.

— E prost ăsta, nu latră, zice ea, care, de când o știu eu, cel mai mult pentru casa noastră și-a dorit un câine rău.

N-am mai vorbit cu Dan de aproape o lună și tot n-am reușit să mi-l șterg de pe Facebook. Are o viață a lui și eu nu fac parte din ea și asta mă face să-mi doresc să-mi fac rău. Fizic.

Nu mai pot să mănânc și am slăbit câteva kilograme și-mi dau seama că peste o vreme o să-ncep să mă vindec și-o să le pun la loc. Dacă această pseudorelație ar putea să-mi aducă măcar asta – să slăbesc și să rămân slabă –, și tot o să-mi spun mai încolo c-a ieșit ceva de pe urma ei.

Sunt apatică, simt o durere în piept și o gheară în gât, mi-e frică să mă culc și mi-e frică să mă trezesc, tot tacâmul. Dar undeva, foarte adânc, convingerea că sunt programată să supraviețuiesc. Că acest bărbat ca un râu de toxine care circulă prin mine va fi la un moment dat învins de armele chimiei mele, că va fi dizolvat și eliminat prin urină.

Dar până atunci mai e.

Și-mi vine să-mi fac rău.

— De ce să te supui unui act castrator? mă întreabă Otilia și expiră fumul de țigară, iar eu, pe lângă respirația ei, aud și tot traficul din stradă, al cărui zgomot intră prin geamul deschis lângă care fumează. De ce să te tunzi zero?

— Dar ce să fac?

Nu spune nimic.

— Oricum n-am păr frumos. Și nici eu nu sunt frumoasă.

— Hai, dragă, nu te mai alinta atâta. Bineînțeles că ești… și ai.

Zile la rând ies de la metrou după-amiaza și merg pe trotuar pe Mihai Bravu și mă uit pe geam cum e înăuntru la Igiena. La bărbați încă mai au scaune de modă veche, de Ciufulici. La femei e mai modern. În orice caz, arată ieftin. Nu-mi trebuie decât cineva care să nu comenteze când îi spun ce vreau.

Cel mai tare mi-e groază de Mona și Timea, care au zilnic păreri despre cum mă îmbrac, ce mănânc și prin ce mijloace de transport îmi irosesc viața, ele, care nu au față de RATB și CFR. Care oricum fac glume de rahat și mă insultă gratuit. Cum ar fi să apar în fața lor cheală? Zero?

Oricum vreau de mult să-mi pun în cap uleiuri, să-mi fac măști de păr pentru regenerare, cu gălbenuș sau miere sau iaurt sau avocado, fiindcă de ani de zile, de când m-au pocnit în cap greutățile vieții, mi se întâmplă la rădăcină tot felul de fenomene pe fond nervos. Îmi cade mult. Dacă m-aș tunde perie, mi-aș gestiona mai bine problemele cauzate de stres la nivelul scalpului.

Și, vorbindu-mi așa într-o zi când mă întorceam de la birou și treceam pe trotuar pe Mihai Bravu, pe lângă Plăcinte și magazinul rusesc, împing ușa albă de PVC de la Igiena și fata de la recepție care stă cu spatele și se uită la televizorul cocoțat aproape de tavan se întoarce către mine și așteaptă să-i spun ceva.

— Un tuns?

— Da.

Strigă o colegă, iar aceasta se ridică de pe canapea și mă invită să-mi las geanta pe un scaun. Mă așez, ea îmi leagă la gât – poate un pic prea strâns – pânza portocalie lucioasă, își trece mâinile prin părul meu, apoi privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar ea mă întreabă:

— Ce vă fac?

Îi spun că vreau să mă tundă cheală cu mașina, iar pe fața ei se instalează imediat groaza, de parcă vede venind sfârșitul lumii, provocat de ea.

— Aoleu, dar ce-ați pățit?

Îi explic că vreau să-mi aplic tratamente.

— Dar pentru asta merge și dacă aveți o tunsoare scurtă, nu trebuie să rămâneți cheală! Că doar nu sunteți bolnavă.

— Dar eu vreau să mă tundeți cu mașina. M-am gândit mult la asta și am luat decizia asta…

— Bine, atunci poate un număr mai mare, nu chiar zero. Nu pot să-mi bat joc de dumneavoastră așa.

— Păi, dacă era un bărbat, n-ați fi fost împotrivă, îi zic zâmbind ușor, ca să nu mă urască de tot.

— La bărbați e altceva.

— De ce e altceva?

— Ei… pentru că sunt bărbați.

Reușim să negociem un doi, iar ea bagă mașina la încărcat până mă ia „din foarfecă“.

Stau cu ochii închiși o vreme, simt pieptenul și foarfeca, mă și înțeapă din când în când, dar nu tare. Simt că face la un moment dat o mișcare bruscă și se sprijină de umărul meu, deschid ochii, iar ea îmi spune amuzată c-a alunecat pe păr, stați să dau un pic cu mătura. Mă uit pe jos. Așa cum văd acum șuvițele tăiate și împrăștiate pare mult mai mult decât credeam eu că am. Frizerița vine cu o mătură și-și face loc de jur împrejurul scaunului, cât să mă ocolească. În spatele meu, pe canapea, o cucoană care stă și așteaptă cu vopsea în cap se uită la mine, se mișcă în funcție de frizeriță pentru a urmări mai

bine ce se întâmplă. De parcă această mică dramă ar putea avea și un alt deznodământ.

Îmi taie părul scurt cu foarfeca, apoi trece la mașină. Mă amuză senzația electrică de pe pielea capului, mă întreb dacă impulsurile alea ar putea stimula ceva până hăt, la creier, dacă ar putea ajunge cu așa ceva până la zonele moi în care se formează fericirea. Sau ceea ce numim stimă de sine. Sau ceea ce numim liniște sufletească.

Mă tunde în spate și pe lateral și apoi se oprește. Se uită gânditoare la mine, în oglindă. Arăt ca un cocalar de periferie, ras pe margini și cu capac și breton.

— Vi s-a făcut milă? o întreb zâmbind, dar deja nu mă mai recunosc, nu mai știu cine e persoana asta obosită care mă cercetează mijind ochii, fiindcă în timpul acestui proces de transformare profundă a trebuit să-și lase ochelarii deoparte.

— Da… nu știu ce să zic… aveți curaj! zice.

Apoi își face curaj și ea și continuă cu mașina în insula de păr rămasă în vârful capului.

La final se consolează:

— Nu vă stă chiar rău…

Pe dreapta mi-a rămas cărarea, după ani de zile în care l-am purtat așa, cu cărare pe dreapta. O linie gălbuie și îngustă de chelie, o fâșie subțire și evidentă de piele a capului, care mă face să-mi fie rușine ca de o goliciune completă.

Frizerița a zbughit-o la recepție, unde îmi scrie de mână o chitanță, pe o pagină din chitanțier despărțită de următoarea de o foiță de indigo. Face douăzeci de lei și mi se pare mult, n-a implicat nimic creativ și a terminat în zece minute, dar douăzeci e și un pensat, îi las treizeci, ea se bucură ca un copil mic și, în timp ce eu îmi îndes în buzunar elasticul și cele două

clame negre cu care aveam prins părul când am venit, îmi zice ușurată:

— Vai, ce emoții am avut!

— Da, cred că mai mult decât mine, îi zic și-i zâmbesc larg. A ieșit bine.

— Vă mai așteptăm, spune ea.

Trag de ușa albă din PVC și pășesc pe trotuar pe șoseaua Mihai Bravu, oamenii trec grăbiți în toate părțile, dincolo de parcare și de pomi șoseaua curge în ambele sensuri cu zgomot. Simt rece la cap. Nu se uită nimeni la mine, doar la trecerea de pietoni de la spital mă claxonează unul să mă mișc mai repede.

Acasă, la baie, mă aplec mult în față și-mi apropii capul de oglindă printre periuțele de dinți și numeroasele sticluțe de pe etajera de plastic. Stau așa și mă uit la mine și găsesc alinare în fața asta asexuată care mă privește și care înțeleg că e a mea. Parcă acum îmi văd adevăratul eu, bătrân și nespecial, care-mi spune amar din oglindă: tu să stai unde ți-e locul.

Și totuși, când am împins ușa de la Igiena și am intrat acolo și am știut că nu-voi-ieși-de-aici-decât-cheală-sau-aproape, am avut din nou pentru o secundă senzația aceea că totul poate fi foarte ușor. Că poți găsi din când în când gaura de vierme care să te poarte într-o lume identică, în care totul e ușor. Dacă m-aș pune în genunchi să cer ceva, dacă aș putea să fac asta sincer, să mă pun în genunchi să cer, aș cere atât: să fie ușor.

Mă bag la duș și-mi pun în palmă din obișnuință foarte mult șampon, ceea ce acum e o glumă. Cu degetele desfăcute, pot să-mi cuprind craniul între palme și mă miră cât e de mic. Sunt un rest de hominid într-o peșteră, dezbrăcat până la os.

Încerc să nu mă gândesc cum o să fie mâine la lucru, cum o să aibă ce vorbi toată ziua. Cum o să le explic planul meu

extrem de serios de a-mi pune ulei în cap să mă regenerez, cum o să sper să le inspir milă pentru ca ei să mă lase în pace.

Adevărul e că-mi stă cam rău.

Mă pun pe canapea și-i trimit mesaj Otiliei: *m-am tuns periuta*. Întârzie să răspundă. Îmi torn ceva de băut, mă ghemuiesc cu genunchii la bărbie și-mi trec palma dreaptă peste părul moale și deja uscat. Ce senzație deosebită. Numai de n-ar trebui mâine să mă duc acolo…

Pauza de prânz e de obicei, pentru mai toată lumea, între doișpe și doișpe jumate. A trecut de mult, iar eu sunt în continuare blocată pe scaunul de lângă Liliana, așteptând să compun un mail în limba spaniolă împreună cu ea. Adică să-i conjug verbele.

E împrăștiată și lucrează haotic, se ia cu altele, sună încontinuu telefonul, iar eu stau degeaba lângă ea și simplul fapt că sunt martoră la stresul ei îmi umple și mie carnea de stres. Puterea ei de decizie îmi pârjolește cu suflul său emisfera dreaptă a capului.

Începe să-mi ghiorăie burta și ea aude și zice:

— Hai că scriem ăsta acuma și te las să te duci să mănânci.

Partea bună e că nu va trebui să mai stau la masă cu Mona și Timea. Care încă mai comentează că nu arăt a femeie.

Îmi iau portofelul și mă duc în intersecție la Mega. Mă învârt aiurea prin magazin, nu mă pot decide ce să mănânc, nu am poftă de absolut nimic. Îmi iau o caserolă cu humus, mă pun la coadă, apoi plec de la coadă și mă duc la fructe și rup o banană dintr-un mănunchi.

Mă pun din nou la coadă.

Este extrem de aglomerat și se mișcă greu.

Mă uit în coșurile altora, mă uit la produsele înșirate pe rafturi mici înainte de casă, chestii esențiale fără de care n-ar trebui să părăsești magazinul. Ouă de ciocolată, brichete, lame de ras pentru doamne. Baterii.

Sunt obosită. Dorm prost noaptea, mă foiesc, aud și mă sperie orice zgomot din bloc. Aud încontinuu liftul. Îl aud și când nu merge. Am zile în care mi-e foarte frică de cutremur.

Mă uit la ceas și e unu jumate, până mănânc se face două și vor mai rămâne doar trei ore până ies pe ușă. Trăiesc pentru acel moment.

Stau în picioare și aștept, coada s-a mai mișcat, în fața mea mai sunt doar două persoane. Și dintr-odată, în țiuitul caselor de marcat și foșnetul pungilor, încep să-mi țiuie și mie urechile, mă ia cu căldură și-mi vine să vomit. Îmi vine foarte tare să vomit, deși n-am ce. De dimineață n-am mâncat decât un iaurt.

Gardianul e chiar lângă casa la care aștept, ies din rând și mă duc la el:

— Vă rog frumos, îmi dați voie să merg până la toaletă? Mi-e foarte rău…

Stă cu mâinile la spate și face parte din meseria lui să fie neîndurător.

— Toaleta nu e pentru clienți, zice el.

— Știu, dar eu vă rog frumos. Îmi este foarte rău. Cred că vomit…

Aud pe cineva din dreapta cum spune: *cred că-i e rău* și mă prăbușesc și următorul lucru pe care mi-l amintesc e cum mă târâie gardianul pe ușa magazinului, să mă scoată la aer. Mă eliberează de la subțiori, dar nu pot să stau în picioare, așa că mă scurg pe peretele din geam al magazinului, chiar la intrare. Mă las pe vine și mă rezem de geamul rece, apoi mă las de tot în fund, pe ciment. Incomodez un cerșetor care se mută de partea cealaltă a ușii. Gardianul mai rămâne un pic și mă întreabă:

— Vreți să chem salvarea?

Mă uit în sus la el și capul lui e foarte departe, are pe fundal cerul, vocea lui vine din cer.

N-am telefonul la mine, n-am cum să anunț pe nimeni că m-a luat salvarea.

— Nu, îi zic, o să-mi revin.

O doamnă care a fost în magazin și a văzut vine după mine cu un baton de ciocolată Ciucaș și-mi dă să mănânc. Îl desfac și mușc din el, ciocolata îmi rămâne pe dinți, nu pot să înghit.

Mă caut în portofel să-i decontez ciocolata.

— Asta-i bună, zice ea. Mâncați acolo, sunteți foarte albă. Chemați pe cineva să vă ia.

— Lucrez aici aproape, zic. Mă descurc.

Dar mi-e foarte frică. Mi-e frică să nu pic în mijlocul străzii și toate relele să mi se întâmple printre străini.

Doamna mai stă lângă mine un pic, apoi vine casiera:

— Sunteți mai bine?

Dau din cap că da, dar nu sunt bine, îmi e atât de rău, încât nici nu pot să ridic capul să mă uit cu cine vorbesc.

— V-ați lăsat produsele la casă, le mai vreți?

Dau din cap că da.

— Vi le pun deoparte acolo la casă, când vreți să intrați să le luați.

Pleacă amândouă, doamna cu ciocolata îmi urează sănătate, iar eu mai rămân pe ciment cu genunchii la gură, încă în stare de șoc că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat între dialogul cu gardianul și momentul în care m-a târât pe ușă afară. Că au fost câteva secunde în care am fost absentă din viața mea. Că totul e atât de fragil și de imprevizibil, corpul are o minte a lui și face ce știe el și-ți dă niște semnale pe care le înțelegi sau nu. Și totuși, unde am fost în secundele alea? Oare am murit?

Îmi pare rău că n-am vomitat chiar pe gardian, s-a purtat ca un dobitoc.

Mă ridic cu greu într-un târziu, o menghină îmi strânge fruntea și-mi vâjâie urechile și n-am curaj să mă mai întorc în agitația din magazin. Nici măcar cât să le spun să bage humusul la loc în frigider. Ridicolul simț al datoriei față de bunul mers al lucrurilor.

Merg încet, ca un începător. Cu toate simțurile alerte, mult mai atentă la corpul meu și la ce face el când nu-l bag în seamă.

Stau la semafor alături de alți oameni, mă pun la coadă la covrigi alături de alți oameni. Iau doi covrigi și o sana și mănânc pe drum, înainte să ajung la birou.

În restul zilei, în cele trei ore nu se mai întâmplă mare lucru. Pun capul pe masă și stau așa, ferită de tejgheaua înaltă a biroului de la recepție. Mai tresar când sună telefonul, dar e numai spam.

La un moment dat mă vede Timea și râde și zice că și ei îi este somn de nu mai poate și abia așteaptă să se facă cinci.

— Mie mi-e rău, îi zic, și-mi este.

Îmi simt inima ca un pietroi, îmi simt timpanele și acum a început să mă doară și genunchiul drept, probabil că l-am lovit când am căzut.

— Dar ce-ai pățit?

E prea complicat să-i explic că sunt obosită și tristă și tocmai am lipsit din viața mea câteva secunde, că niște necunoscuți m-au târât afară la aer, c-am stat pe ciment în ușă la Mega și m-am întrebat oare ce înseamnă toate acestea. E prea complicat. Așa că-i zic:

— Mi-a venit ciclul.

— Aaa, face ea. Îhh.

Și după o pauză, răsucindu-se pentru a se întoarce în biroul ei:

— Ai tampon?

— Am, îi zic.

Mă copleșește gena asta generoasă a omenirii. Ciuperca asta care a năpădit pământul și care-și face de cap are în ea resursele de a-și regenera fiecare componentă oferindu-i ciocolată și tampoane. Mă simt în siguranță printre oameni. Mai nasol o să fie acasă, când o să-mi fie frică să mă culc.

O iubesc pe Timea.

Și nici măcar nu-mi place de ea, de fapt, e un om oribil.

O iubesc pe Timea.

Pun capul pe masă și mă rog să nu mai sune telefonul.

Tanti Oara a terminat curățenia pe ziua de azi, duce găleata și aspiratorul în debara și trântește ușa. Își lasă halatul în cuierul din hol, își ia puloverul și parcă tot nu se hotărăște să plece.

Vine lângă mine și-mi zâmbește lung.

Eu stau pe net.

— Ce faceți? zice ea.

— Bine, pe-aici, ce să fac… Gata, ați terminat?

— Uite…, zice și vine după tejghea și vorbește încet. Ai să-mi dai și mie două coli? Din alea albe? Că tre’ să fac o cerere.

Scoate din buzunar o hârtiuță mototolită cu adresa unui bloc.

— Tre’ să fac o cerere aici la administratoră să-mi dea adeverință de vechime. Să-mi fac și eu dosarul de pensie, zice ea ușor vinovată pentru fericirea ei. Dar nu prea știu cum să fac…

— Vreți să v-o scriu eu acum la calculator? zic.

Nu-i vine să creadă.

— Ei, hai… Dacă vrei… Ca să nu mă mai chinui eu.

Iau adresa de pe bilețel, formulez o frază, o așez în pagină, apoi mă uit de la distanță la ea, mijesc ochii și schimb caracterele. Și le fac mai mari.

— Gata, zic. V-o scot la imprimantă.

— Poți să-mi faci două? Ca să am.

— Sigur, îi spun cu cea mai mare amabilitate, dar mă rog în gând să nu coboare șefa fix atunci și să întrebe ce scoatem noi acolo.

Imprimanta e veche, abia se mișcă. Hârâie și prinde hârtia și în timp ce eu scot sertarul și-l bag la loc, tanti Oara zice:

— Am spălat alaltăieri cinci sârme și un gard. Pfuai, de n-am spălat…

Am nevoie de câteva secunde bune să-mi dau seama că e vorba de rufe și de alte câteva secunde bune să-mi dau seama că n-ar fi fost așa o realizare dacă n-ar fi fost spălate de mână.

— Ori n-aveți mașină de spălat? o întreb.

— N-am, spune ea, cu aceeași tânjală imposibilă cu care aș zice eu că nu-mi permit să călătoresc în spațiu. Am vrut să iau când am vândut tractorul, dar bărbatu-meu nu vrea să dea bani decât pe animale. Zice: dacă-ți iau ție, o să vrea și mama, și cumnată-mea, îmi ies discuții…

— Dar cum puteți să stați așa? Să munciți atâta?

Râde stânjenită, dar mândră.

— Și să cărați atâta apă…

— Daa, e mult de cărat. Păi, pun câte patru găleți într-o albie și numai la limpezit folosesc două albii. Cele mai multe haine au fost ale lui, că nu mai avea cu ce să se ducă la grajd.

Femeia e din altă dimensiune, dar, dacă întind mâna, ajung la ea.

Între timp foile au ieșit din imprimantă și i le dau, iar fața i se luminează de o bucurie atât de simplă și de pură cum n-am mai văzut, cred, niciodată. Am scutit-o de a scrie de mână. De a compune o frază. Se bucură ca un copil mic care-l vede pe Moș Crăciun.

— Păi, și ieșiți la pensie și de la noi? întreb eu. Mai veniți?

— Mai vin. Că mi-a zis domnul Traian că-mi face cu convenție.

Se uită la literele înșirate pe foi și zice:

— Ia uite, mă, ce-nseamnă… Am zis hai să-i cer coli, că poate-mi dă…

Se-ntoarce și pleacă, iar eu, însuflețită de această bucurie curată și mândră fiind de mine c-am făcut o faptă bună, intru pe site-uri cu mașini de spălat să mă uit cât costă cea mai ieftină. Poate facem chetă și-i luăm cadou de pensionare.

Ziua trece greu. Îl pândesc pe Traian, poate-l prind singur la bucătărie și-l încolțesc și-i spun de treaba asta cu mașina. Mai ales că tanti Oara le face și lor curat în casă o dată pe săptămână.

Mona îi bârfește că sunt zgârciți c-au luat-o pe-asta, că ea n-ar aduce-o la curățenie ca să-i pută după aia casa a țigan. Deci pe Mona sigur n-aș conta. Și nici pe Timea, care nu știe altceva decât să aprobe tot ce zice Mona, ca să fie și ea *cool*. Ciobanu și Simion sunt mai mult pe teren, Paul Dobre e genul care se face că plouă. Vorbești cu el și zice da, ca să nu zică nu, și după aia se face c-a uitat sau că n-a înțeles despre ce e vorba. Doamna Cati comentează de câte ori dăm bani la ziua cuiva, zice că ei nu-i trebuie prăjituri, comentează, dar totuși dă de jenă și după aia vine și la bucătărie la protocol și stă mai la ușă. Lui Florin Ivanciuc ar fi prea complicat să-i argumentez de ce ar trebui să facem noi ceva pentru tanti Oara, iar Ioana Păun, care are copii mici, se folosește de asta ca să se scoată din orice. *Mai bine iau la copiii mei!* Iar Ursu… Ursu e Ursu, mă rog de el de două luni să-mi repare tavanul la baie și e mort în păpușoi și-mi ia banii în ziua în care-mi intră în cont.

Numai eu sunt singură și fără obligații și mai dau din când în când la Wikipedia câte 50 de lei, pentru tot ce învăț de-acolo în timpul mort de la birou. Datorită cultului meu pentru educație.

Într-un târziu coboară și Traian grăbit și-mi spune că se duce la Lotus să ia mâncare, se întoarce repede, dacă-l caută cineva. De obicei nu-l caută nimeni, cine-l caută îl sună direct pe mobil, eu de la centrală foarte rar mai direcționez spre el câte un telefon cu ofertă de servicii bancare sau de service pentru parcul auto.

Sunt și mașini de spălat second, la jumătate de preț. Dacă fac un efort, aș putea să-i iau una chiar singură, dar cum aș explica asta colegilor, mai ales că trebuie să rog pe cineva să pună la bătaie o mașină s-o transportăm, n-aș vrea să-i dau bani să-și ia ea, că cine știe pe ce dă banii. Dacă fac asta, trebuie chiar să-i cumpăr mașina de spălat și să i-o duc acasă.

Traian se întoarce într-adevăr repede și se pune la masa din bucătărie să hăpăie o ciorbă dintr-o caserolă înaltă de plastic. Îl văd din profil, prin tocul ușii lipsit de ușă. Stă foarte cocoșat, cu gura aproape de buza caserolei, ca să nu dea pe jos. Și se grăbește, de parcă mâncatul ar fi un act intim și rușinos și nu vrea să fie văzut. Ar fi aiurea să-l abordez acum.

Se ridică agitat, își strânge caserola goală și resturile de pâine, tacâmurile de plastic și punga de plastic și duce tot direct la tomberonul din curte. Apoi se întoarce și urcă repede scările, de parcă ar avea ceva urgent de făcut.

Peste vreo jumătate de oră vine poșta cu un plic din Spania și urc să-l duc în biroul șefilor.

Bat la ușă și deschid încet, ea îmi face semn să intru în timp ce țipă la el:

— Ți-am zis să citești unde e mai important, nu tre’ să citești tot. Nu puteai să citești pe calculator? Trebuia să scoți la imprimantă? Sunt treizeci de pagini, stai tu să citești atât? Le-ai mai făcut și numai pe față!

Traian stă spăsit cu foile în mână, văd sigla Vodafone, probabil că e vreo nouă propunere de pachet.

Las plicul pe masă, fac stânga-mprejur și ies cât pot de repede.

— Ia și citește acuma! o aud că strigă.

Cinci sute de lei e cam mult… Și de unde fac rost de transport… E cam mult, nu pot singură, mai ales că trebuie să mai și plătesc o rată la germană săptămâna viitoare. Plus că dacă va continua să vină nu e ca și când chiar iese la pensie…

Ne-am gândit să ajungem cât mai repede la Brașov, să profităm de două zile pline. E opt dimineața și am ajuns prima, Mihai trebuia să fie aici deja de o oră, dar mi-a trimis mesaj din tren că au întârzire mare, e abia prin secuime. A plecat din Cluj la miezul nopții. Ruta Mediaș-Sighișoara e închisă.

Am făcut ceva urât, l-am sunat după faza cu Dan pentru ca respingerea să fie mai puțin universală, dacă pot spune așa. Nu ne-am mai văzut de mult și m-am temut c-o să spună că și-a găsit pe cineva între timp.

Și acum sunt aici, singură în fața gării, e sâmbătă foarte devreme, e aproape pustiu. Singurul lucru pe care îl cunosc despre orașul Brașov e că autobuzul 4 te duce în centru. Stau și mă uit la bulevardul din fața mea și mă întreb ce caut aici și mă mir că el a zis atât de repede da.

Mă gândesc la drumul stupid de lung cu imposibilele trenuri de aici, la plictiseala pe care o îndură înțepenit în câmp, la efortul mult mai mare decât al meu pe care-l face pentru a ajunge aici. De la București sunt șine mai bune.

Încep să mă plimb prin zona searbădă din jurul gării, găsesc nu departe un mall deschis, dar înăuntru toate magazinele sunt închise. Grilajele sunt trase până jos. Dau drumul abia la zece.

Mă așez pe o bancă pe aleea centrală. Din difuzoare se aude deja o muzică veselă, care îți dă poftă să cumperi. Mănânc un sandvici din pachet.

I-am zis Otiliei aseară că plec, i-am lăsat numărul trenului și datele hotelului din Poiană și apoi, după atâta vreme de când îl întoarcem împreună pe toate părțile, numele complet al lui Mihai și numărul de telefon. Otilia nu l-a văzut niciodată și moare de curiozitate, dar am pus-o să jure că n-o să-l sune decât în cazul în care mi se întâmplă mie ceva. Și-n cazul în care nu i s-a întâmplat și lui același lucru.

E curioasă, dar mă dezaprobă. Îmi explică de la o vreme cu argumente solide că nu mai e necesar să trăim în perechi. În haite. Nu mai suntem în preistorie. Planeta e suprapopulată. De ce să-ți pierzi vremea cu un partener așa și așa.

— Asta o zici pentru mine sau pentru tine?

— Pentru tine, dragă, mi-a zis aseară la telefon. Eu m-am resemnat de mult.

Ea urmărește cercetări recente, are lecturi care i-au scos din cap ceea ce tot lecturile ne înșurubează: *să ne iubim, chera mu, să ne iubim tujur...*

— Tu ești puternică, i-am zis și am izbucnit amândouă în râs.

— O să fie nasol, o să te dea peste cap și o să-ți pară rău că te-ai dus. N-ai nevoie de el.

— Lasă, tu fă-ți listă cu consolări și ține-le până luni. Te sun să-ți povestesc.

— Sună-mă duminică! mi-a zis. Oricât de târziu.

— Numai dacă iese caraghios... Dacă iese doar trist, te sun luni.

— Bine.

— Când vin de la birou.

— Bine.

Mă plimb prin mall cu mobilul în mână, să-l aud dacă sună. Mă uit la vitrinele magazinelor închise. Și la un moment dat

vibrează și deschid mesajul și văd: *am ajuns. unde esti?*

Începe să-mi bată inima. Îmi bate ca la îndrăgosteală, dar știu că e frică. Și că s-ar putea să iasă și că s-ar putea să nu iasă. Lupta cu mine să nu fug. Automutilarea emoțională pe *repeat*.

Mă duc înapoi spre gară și-l văd de la distanță, slab și cocârjat și îmbrăcat cu același pulover dintotdeauna. Toată lipsa lui de ambiție și blazarea înainte de vreme le văd în puloverul ăsta ieftin și urât de la tarabă, cu care tot apare și nu se mai tocește și nu-l mai aruncă. Sau poate-l aruncă și-și ia după aia altul la fel.

M-așteaptă cu rucsacul în spate. Stă nemișcat și când mă vede doar zâmbește, așteaptă să spun eu ceva prima. Eu spun:

— Ai ajuns?

Are ochi frumoși, mari și albaștri, mă privește lung. Nu m-ar deranja să fim amândoi derutați, dacă și-ar dori și el să fim derutați împreună.

Mă întind să-l pup pe obraji, dar el mă ia în brațe și-mi zice la ureche salut. E un moment perfect pentru un sărut lung pe gură, dar eu mă smulg și-i zic:

— Știi tu cum ajungem în Poiană?

— Știu că se poate ajunge pe jos din oraș. E un drum prin pădure, nu e greu.

— Să mai stăm prin oraș un pic?

— Vrei?

— Da… Luăm autobuzul până în centru?

În autobuz stăm față în față pe scaunele pentru bătrâni și el se uită la mine lung. Îmi reproșează mereu că sunt critică și-l analizez, dar și el face fix același lucru, numai că nu scoate pe gură nimic în acest sens.

Mâncăm de prânz la o terasă și apoi o luăm încet spre munte. Trecem printr-un cartier cu case și-mi place să mă uit în curțile oamenilor, chiar și pe geam acolo unde se poate, visez cu ochii deschiși la o căsuță a mea. La ce flori mi-aș pune în grădină. Străzile sunt înguste, zona e liniștită. Ne oprim periodic să ne odihnim. Mai mult eu. Ziua se scurge lent, într-o derută obositoare. E clar că ne-am întâlnit ca să ne iubim, dar un amestec de teamă și târșală ne împiedică pe amândoi să facem vreo mișcare. Eu încă mă mir că s-a deplasat. Și încerc să nu fiu furioasă pe el că nu vrea decât sex o dată la trei luni.

Începem să urcăm, iar pe mine începe să mă doară spatele de la bagaj.

Ne oprim pe o bordură înaltă de ciment, bem apă, îi ofer niște biscuiți cu cereale. Se așază lângă mine, foarte aproape.

Mă dezbrac la tricou.

El mă ia pe după spate, își pune capul pe umăr ca un copil mic pe maică-sa.

— Ah, ce mi-ai pune tu o mână pe țâțe acuma! îi zic.

Începe să râdă și o ia ca pe un da convins și atunci cu mâna cealaltă îmi apucă bărbia și-mi trage fața spre a lui și mă sărută avid, închid ochii, îl simt cum îmi mânjește ochelarii cu nasul, sărută atât de bine și, dacă n-am fi pe stradă, în fața casei cuiva, i-aș lua eu mâna să i-o pun pe țâță.

Restul drumului ne ținem de mână și-mi duce el rucsacul. Îmi povestește verzi și uscate despre colegii lui, apoi, într-un luminiș, vedem un planor și el îmi explică cum funcționează planoarele.

Asta ar putea să fie iubire, mă gândesc. Lui să-i placă să-mi explice cum funcționează lucrurile, iar mie să-mi placă să-l

ascult. În lumea mea strâmbă și plină de lipsuri, asta ar fi suficient ca să construiască iubire.

Ajungem sus, în Poiană, trecem șoseaua, iar el scoate GPS-ul și caută hotelul. Camera noastră are fereastra în spate, spre un depozit. Nu se văd munții sau pădurea, dar se simte aerul tare din balconașul minuscul. E limpede că ești la munte.

— Ești obosit? îl întreb. Vrei să te culci un pic?

— Tu vrei?

Râde cu subînțeles, îmi bagă un deget pe sub betelia blugilor și mă trage spre el.

— Stai să fac un duș întâi, îi spun.

Când ies de la duș, el stă țeapăn pe scaunul de lângă fereastră și butonează telefonul. Pare resetat la momentul întâlnirii în gară, de parcă minutele petrecute singur în așteptarea mea l-au întors cu o mie de ani înapoi, la nesiguranța primordială.

— Mi-e foame, nu vrei să căutăm un loc să mâncăm? mă întreabă el și rămâne la distanță.

Eu sunt în prosop.

— Da. Păi… să mă îmbrac.

Dăm o tură prin stațiune, mâncăm mici cu cartofi prăjiți și plecăm repede, fiindcă eu nu suport muzica. El vrea să-mi ia ceva, dar nu prea are ce. Îmi ia un kürtős, iar eu merg cu el în punga aburită tot restul plimbării, îl las acolo să se lipească de celofan. Mergem un pic în sus pe pârtia înverzită. Pământul e moale, a plouat de curând. Ne dăm bătuți repede.

Îmi vine să intru la biserica de lemn, să pun o lumânare pentru bunicul, el stă mai departe, pe trotuar, și m-așteaptă.

În cameră stăm în pat și ronțăim alune. Are o sticlă de vin, dar nu și tirbușon. Știu eu o șmecherie să desfaci sticla, o dai

ușor cu fundul de perete, perpendicular, pe un prosop, până începe să iasă dopul de plută și poți să-l apuci. Dă cu sticla de perete după instrucțiunile mele, dar nu se întâmplă nimic și-și pierde răbdarea.

— S-ar putea să aibă jos tirbușon, dacă întrebăm la recepție…

— Pula mea, eu nu mă duc, zice nervos.

Eu vreau să beau, să-mi amorțesc simțurile. Cobor la recepție și, când mă întorc, el izbește în continuare cu fundul sticlei de perete, iar dopul a început să iasă.

— A, ai reușit…

E bucuros.

— Nu te-am crezut, zice și vine să mă pupe, se lipește tot de mine.

— Da, ca în viață, îi spun. Nu te-ai lua după mine, Doamne ferește.

— Uite că m-am luat.

— Pe la spatele meu.

Mă extrag din îmbrățișare.

— Mă duc înapoi să duc tirbușonul, îi zic.

— Dă-l naibii, îl ducem mâine-dimineață.

Mă ia de mână.

— I-am zis că-l aduc imediat. O să creadă că vreau să-l fur.

— Te-ai supărat? întreabă.

— Nu, de ce să mă supăr?

Dar după ce ies din cameră simt că mi se încing urechile.

Mă așteaptă în cameră așezat pe scaunul de lângă fereastră, picior peste picior, șoseta din piciorul de deasupra mai clăpăugă în vârf. Mănâncă alune. Îl cunosc de atâția ani și mi se pare în continuare fragil, e un echilibru atât de precar între noi, pe care

nu știu să-l gestionez, nu știu ce să fac și ce să zic ca să nu-l supăr, ca să nu-i vină s-o ia la fugă, cum îmi vine mie.

— Nu te înțeleg, îmi zice el dintr-odată.

— I-am promis omului că-i duc tirbușonul înapoi, ce nu-nțelegi?

— Facem sex sau nu? întreabă el.

— A, asta te nedumirește? Mi se pare evident că da. De-asta ne-am bătut capul, nu? Stai liniștit, c-o să faci sex de toți banii, îi zic și deja ridic tonul.

Și după o tăcere lungă:

— Mă întreb de ce nu ți-oi fi găsit pe alta pe-acolo să faci sex. Mă mir c-ai venit până aici pentru atâta lucru.

În secunda asta îi urăsc din suflet pe toți oamenii care mă fac să-i cert. În primul rând pe el.

— Tu ai sunat…, zice el încet, cu capul în jos.

— Da, acum e vina mea că ți-e lene ție să faci orice. Tu n-ai ce să-ți reproșezi.

— Nu pot să-ți promit nimic legat de noi. Nu știu ce-o să fie. Cu noi.

— Când o să știi?

Îmi zice din nou povestea cu jobul lui, cum i-a promis patronul 5% din firmă dacă stă trei ani și el stă, fiindcă speră să ia avânt și să-și vândă *start-up*-ul pe bani mulți. Cei trei ani se împlinesc peste un an.

— Și după aia?

— După aia a zis că-mi mai dă 3% dacă mai stau doi ani.

— Cât ai salariu? îl întreb.

E prima dată în viața mea când sunt atât de brutală cu un bărbat. Când întreb de bani. Parcă aș fi în peșteră. Îl miros pe mascul.

Îmi zice cât îi dă patronul și eu pufnesc.

— În București ai lua dublu fără probleme.

— Știu…

— Și?

— Îmi place de omul ăsta. E primul care mi-a dat o șansă.

— Ți-a dat o șansă să te muncească pe bani puțini.

— Lasă că și el se chinuie. Nu-i ușor s-aduci clienți…

— Asta-ți spune ție, poate. Și mie la fel îmi spune șefa. Să nu cumva să cred că ea o duce bine.

De fapt, lui îi este lene să caute altceva, să facă o schimbare, să se bată un pic pentru mai bine.

Eu nu cred în fericirea picată din cer, în lucrul nemuncit. Dar e mult prea greu s-o scot la capăt cu el, e ceva greșit în povestea asta cu noi doi. Nu se poate să fie atât de greu.

— Vreau să plec de-acolo, îi zic. E un mediu toxic, îmi simt toxinele în mușchi de când intru pe ușă. Ba nu, de când intru pe străduță. Crește groaza în mine cu cât m-apropii mai mult de firmă. Cel mai oribil e când n-am nimic de făcut. Când am timp mort.

— Nu poți să-i ignori?

— Nu, m-am tot gândit, am încercat. Soluția e să rup firul. Să plec.

— Și ce-o să faci?

Ridic din umeri și mă uit la el. Poate-și imaginează că m-aștept să mă cheme la Cluj.

— Mai bine să pleci când îți găsești altceva, zice.

— Hai la București.

Nu știu dacă-l apucă dragul de mine sau doar vrea să pună capăt acestei dureroase discuții, dar vine lângă mine pe marginea patului și începe să mă sărute și să mă mânjească pe

ochelari cu nasul. Mi-i dau jos și mă simt deja dezbrăcată. El prinde curaj și trage hainele de pe mine una câte una. Îl las să facă ce știe. Mă străduiesc să-mi imaginez că suntem împreună și că-l iubesc, numai așa mă pot bucura, numai așa îmi iese și mie ceva din sex. Dacă reușesc să mă păcălesc că e pe bune. Rămân în chiloți, el e în continuare îmbrăcat, mă mângâie și m-apucă și mă sărută. Stau cu ochii închiși, îi cunosc ritualul. Îmi bagă mâna în chiloți. Îi pun mâna pe încheietură.

— Ce-i?

— Te-ai spălat pe mâini?

— Cum adică?

— Ai mâncat alune cu sare…

Se uită la mine exasperat și iar nu mă mai cunoaște.

— Du-te și spală-te, te rog.

— Corect, zice el.

Dar în ușa băii se oprește un pic și-mi zice fără să se întoarcă:

— Ești nebună.

Îl aștept băgată în pled, cu fața la geam și spatele la el. Am tras de noi toată ziua pentru un moment de tandrețe și suntem amândoi epuizați. Oare din vina mea e atât de complicat? Oare sunt proastă că nu pot să fac sex și atât? Oare nu știu să fiu modernă? Nu-mi doresc decât să fiu pe salteaua mea de-acasă, cu fața la perete. Pe salteaua mea de 90 de centimetri, cu lenjeria cu pictură abstractă de la IKEA.

Îl aud cum se dezbracă și se bagă în pat. Afară nici nu s-a întunecat încă. Ne prefacem că ne-am culcat.

Îmi îngheață picioarele și, după mult timp, le lipesc de picioarele lui. Tresare. Sunt sloi.

— Ți-e frig? mă-ntreabă.

— Da.

Mă ia în brațe. E cald. E dezbrăcat complet. Îi iau mâna și-o pun pe o țâță. Am impresia că râde. Îl mușc de-un deget.

— Vezi că mă murdărești, îmi zice.

— O să mi-o scoți pe nas acuma toată viața…

— E, stai s-ajungem acolo…

Nu știu ce-nseamnă, dar el râde, așa că râd și eu și mă întorc spre el și facem ceea ce trebuie făcut.

Ne trezim târziu și ne grăbim să mai prindem micul dejun. Îi mai dau omletă de la mine, el îmi pune zahăr în cafea, face glume despre unii de la o altă masă, eu râd sincer. Are umor. Și e isteț. Am putea fi o familie. Aș putea ajunge să am încredere în el.

În cameră mai facem o dată ce trebuie făcut, apoi strângem bagajul și coborâm să predăm cheia la recepție. Insistă să plătească el.

Pe marginea șoselei o ia înainte și eu după el, pe lângă noi vâjâie mașini și mi-e frică, dar continui să mă țin după el. După aia traversăm și intrăm în pădure și coborâm spre oraș. Ne ținem de mână. Îmi povestește de când era mai tânăr și mergea pe munte. Eu îi povestesc de când am fost cu niște prieteni să urmărim un balon meteorologic.

Pe drum ne oprim să ne tragem sufletul, iar el își dorește să facem o poză cu telefonul.

— Te pomenești că-ți place să ai femeie, îi zic și stau la poză. Să-mi trimiți și mie, spun, după ce verific să văd dac-am ieșit bine.

— Să n-o pui pe internet, zice.

— Stai liniștit.

Oricum nu puneam.

Trecem din nou prin cartierul de case, mai animat acum, fiindcă lumea se întoarce de la biserică. Orașul are ceva patriarhal și festiv. Parcă sunt într-o altă țară, parcă sunt un intrus într-o lume străină, iar asta mă face într-un fel să mă simt specială și-mi place. Îmi trece prin cap razant gândul c-aș putea să plec oriunde. Aș putea să fug, iar fuga asta ar putea trece drept curaj.

Ajungem întâmplător la Muzeul „Prima Școală Românească“ și intrăm la expoziția de manuscrise, ziua se face dintr-odată mai bogată, iar eu mă simt de-a dreptul turistă, mai străină ca niciodată de Mihai și de locul acela și de orice loc. El așteaptă să spun eu când plecăm.

Orașul se umple de oameni pe măsură ce coborâm, iar în Piața Sfatului nimerim într-o manifestație. Mihai se duce curios mai aproape, mă duc și eu. Sunt unii care strigă pentru un partid de extremă dreaptă. „Ținutul secuiesc nu există“ văd pe un cearșaf. „Afară cu dușmanii din țară“, țipă ei la unison, voci puternice din plămâni mari de bărbat, antrenați, mai mult ca sigur, pentru a striga. Nu sunt mulți, vreo 30-40 de persoane, dar agitația e mare, fac hărmălaie și atrag atenția. Ei pornesc pe un bulevard, iar eu îl văd pe Mihai ca vrăjit că se ia după ei, la ceva distanță.

— Ce faci, unde te duci? îl întreb.

— Sunt curios ce fac ăștia, ce mai zic.

— Sunt niște extremiști infecți! Sunt ultrași, de fapt, se vede de la o poștă, cine strigă așa?

— Da, dar sunt curios…

Și pare de-a dreptul interesat, la modul cel mai serios. Asta mă izbește în moalele capului.

— Chiar ești naționalist?

— Încerc, zice el și râde.

Se duce după ceata care strigă, iar eu mă duc după el.

— Auzi, mie nu mi se pare OK chestia asta. Mă duc la librărie și te-aștept acolo. Intru înăuntru.

— Nu, stai că vin și eu.

— Lasă, fă-ți damblaua.

Mă întorc și mă duc spre librărie, iar el mă ajunge din urmă, însă nu foarte repede, ceea ce înseamnă c-a stat un pic pe gânduri.

Nu mai vorbim deloc despre asta, dar pe mine mă roade.

Pot s-o fac, mă gândesc. Pot să trăiesc cu asta.

Are tren mult mai devreme decât mine, așa că stăm pe fugă la o cafea, apoi ne ducem în gară. Îl conduc la vagonul lui, îi spun să-mi trimită mesaj când ajunge. El mă îmbrățișează lung. După fiecare gest și fiecare cuvânt mă întreb oare ce înseamnă și mă lupt cu mine să nu zic asta cu voce tare. Oare ce înseamnă că m-a îmbrățișat lung? Oare ce însemna dacă mă îmbrățișa scurt? Dacă nu mă îmbrățișa deloc?

Rămân pe peron pe o bancă jegoasă și citesc un *National Geographic* din scoarță-n scoarță. Mănânc covrigi și un cârd de porumbei care-mi interpretează corect gesturile se adună la picioarele mele și mă privesc lung și așteaptă.

În tren dorm. Seara, acasă, stau până târziu pe semiîntuneric și mă gândesc la toate. Aștept să trimită mesaj. A doua zi dimineață, când sună ceasul la șase și jumătate, primul lucru la care mă uit e dacă am mesaj. Nu am.

Sunt patru, tineri și frumoși, și pășesc plini de încredere, ca într-o reclamă la costume bărbătești. I-a adus șefa cu mașina de la hotel. Traian a venit cu metroul.

Moreno vine cu alaiul, ca să-l pună șef peste Europa de Est pe Enrique Bernabeu. Europa de Est suntem noi, care eram douăzeci când m-am angajat eu și acum suntem zece. Unii au plecat de bunăvoie, alții siliți. În ultimele luni, șefa n-a mai angajat pe nimeni, de când relația cu grupul a devenit dubioasă, după ce micul nostru lanț de firme a fuzionat cu un lanț mai mare.

Ieri ne-a pregătit pe toți pentru această vizită. A coborât de câteva ori la bucătărie în timpul prânzului, să ne prindă mâncând și se ne someze să nu cumva să sifonăm informații despre clienți sau despre ce se întâmplă în firmă.

— Să vedeți ce-i fac lu' ăsta dacă mă enervează, a zis ea, sigură pe cei 25% din firmă pe care-i deține soțul. Dacă mai zice de Enrique Bernabeu, îl dau afară și-ncui ușa.

Pe mine m-a prins și-n birou, când i-am dus corespondența, și mi-a zis să fiu atentă ce vorbesc.

— Ei, parcă fix la mine o veni el să se informeze, m-am fâstâcit eu.

— O să vină, cum să nu. Că știe că asistenta știe tot ce mișcă.

Toată lumea are impresia că eu sunt una cu pereții și aud tot.

— Dar Moreno ăsta să nu mă mai frece atâta cu ideile lui, că eu n-am timp de ideile lui. Că el habar n-are cum e prin România. Doar nu lucrează el cu clienții și cu subcontractanții. Îl trimit la Baciu de la Dinamic să negocieze, a zis și a început să râdă.

— Știu că sunteți o luptătoare, am răspuns.

După care m-am întors către Traian și am zis:

— Nu mai avem cafea.

— Da, mă duc eu să iau.

— Poate luați și șervețele, am îndrăznit.

Că, dacă nu ia el, o să pun de la mine, am adus eu de-acasă un pachet de șervețele să le pun oaspeților pe tava cu cafea, că-mi era rușine să pun fără.

Unul a vărsat odată pe farfurioară și Traian s-a dus și i-a adus de la baie hârtie igienică să șteargă. Hârtie din aia aspră, care înfundă buda. Odată am găsit într-o rolă un petec cât o unghie de hârtie albă cu litere gotice pe ea, părea o bucățică de manuscris.

Ne-am îmbrăcat toți la patru ace.

Traian a adus flori din grădina de-acasă și le-a pus în vaza din hol.

Mă simt ca un cosmonaut în cămașă, sarafan și pantofi cu toc, deși tocurile astea scot sunete de femeie importantă.

Trag jaluzeaua, îi văd că se apropie și le fac semn colegilor:

— Vin!

Am emoții și nu înțeleg de ce. Dacă vor bubui pe cineva, acea persoană va fi Liliana, cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla mie e să vărs cafeaua. Sau să comit niște greșeli de gramatică în cazul în care voi vorbi.

Ușa se deschide și ea vine direct spre mine cu cei patru bărbați după ea, e prima dată când însoțitorii lui Moreno din noua conducere a grupului vin în România în vizită de lucru la agenția noastră, iar ea ne ia pe rând și ne prezintă.

Despre mine zice „asistenta noastră“, dau mâna pe rând cu toți patru și apoi șefa are rugămintea să pregătesc filtrul pentru cafea.

— A luat Traian? mă întreabă printre dinți.

Îi zic că da.

Șeful a luat, iar eu am ascuns-o la mine, după monitor, fiindcă, dacă aș fi lăsat-o în bucătărie, ar fi dispărut de ieri până azi.

La marketing se stă mai mult, la ingineri și mai mult. Spaniolii pun întrebări. Se miră că ne descurcăm în mai multe limbi.

Apoi urcă în biroul șefilor, iar Traian își ia laptopul mic și părăsește incinta. E instrumentul lui de lucru, primit cadou de la Vodafone când au reînnoit contractul. Uneori, la ședințe, când toată lumea e adunată la masa ovală din biroul lor și e liniște și tremură toți de frica nevesti-sii și el stă la masa lui din colț, laptopul mic – cu o minte a lui – pornește o muzică sau o reclamă sau un trailer și Traian se panichează și nu știe cum să-l închidă mai repede, caută butonul de volum sau trântește capacul.

Stăm toți în liniște și așteptăm să se întâmple ceva. Nu contează dacă avem de lucru sau nu. Aerul e inflamabil. Mă cheamă să le scot niște situații din programul de gestiune, iar imprimanta color scoate spălăcit și se blochează la fiecare pagină. Trebuie să trag sertarul cu hârtia și să-l împing la loc, ca s-o păcălesc să pornească. Fac asta după fiecare foaie.

Cu puțin înainte de pauza de prânz se întâmplă inevitabilul, începem să auzim urlete de sus. Urletele coboară la noi, pe scara deschisă, apoi, ca aerul cald, se ridică spre tavanul parterului și se acumulează și plutesc și sufocă. Se face ora doișpe, iar Paul Dobre își ia niște dosare și pleacă „la masă“.

Trece mai întâi pe la mine, se sprijină cu coatele pe tejghea.

— Deci ne căutăm sau nu ne căutăm?

— Mda, e cam groasă, zic. Dar să ne spună și nouă din timp, dacă e.

Mai rămâne câteva secunde gânditor.

— Auzi…

— Da.

— Tu mai ai abonament la metrou? mă întreabă.

Mă întind la poșetă și caut portofelul, îi dau abonamentul.

— Mă duc numai până la Unirii, zice.

Nu contează, pentru mine e tot un drac, numai să nu întârzie prea mult, că n-am energie să mint pentru el în ziua asta ca o ploaie de cuie. N-ar da cinci lei pe o cartelă de metrou nici să-l tai, nu și-ar printa o foaie acasă, dacă știe că e aici o imprimantă care se ține în balamale suficient cât să i-o scuipe spălăcit.

Alaiul coboară și pleacă la un restaurant din apropiere, iar după pauza de prânz Miguel Angel Monroy, directorul de resurse umane al grupului, intră primul pe ușă și vine la mine și-mi zice că ar vrea să facă interviuri cu fiecare dintre noi, iar eu ar trebui să-i organizez și să-i trimit la el pe toți, unul câte unul.

— Aveți un tabel cu toți angajații? mă întreabă.

— Nu, dar vi-l scriu acum, iar el stă lângă mine până tastez numele noastre, ale celor zece care suntem aici.

Îl simt cum mă privește, mă străduiesc să stau cât mai dreaptă pe scaun, să tastez cât mai profesionist, cu ambele mâini, cu toate degetele pe tastatură, cu ochii în ecran. Standardele mele profesionale. Apoi mă urăsc pentru că mi-e rușine, e un job bun, îmi repet, ai un salariu bun, ai ce mânca, apoi îmi scriu numele pe ultima linie, în josul tabelului, și pe coloana a doua, la interior, scriu 0, iar pe coloana a treia „secretariat“. Salvez. Revin. Secretariat-bară-traduceri.

Mă împing în scaunul de birou, dar nu plutesc lin până la imprimantă, așa cum ar fi frumos în fața lui Miguel Angel Monroy, fiindcă rotilele sunt stricate și nu se învârt, așa că mă ridic, îi înmânez tabelul și mă uit pentru o secundă destul de lungă la el. E un bărbat mișto. Înalt și bine făcut, arată foarte spaniol, brunet, ochi negri și adânci și gropițe în obraji, pe care nu le văd, fiindcă are o barbă scurtă, dar intuiesc că sunt acolo. I le văd în ochi când zâmbește. Un costum scump. O verighetă.

— O să mă instalez în biroul de deasupra dumneavoastră, zice el și arată cu degetul perpendicular pe tavan.

— 216, spun.

— N-aș putea să vă confirm, zice el și nu-și ia ochii de la mine.

Îi urăsc pe toți bogătașii ăștia pe care banii lor îi fac frumoși. Care secretă putere de cumpărare.

Îi direcționez pe colegi unul câte unul la interviuri, iar Florin Ivanciuc tot amână și e îngrozit să intre, fiindcă el nu știe nicio limbă străină.

Intru eu penultima.

Câți ani am. De unde sunt. Ce studii am. De când sunt în firmă. Cum e cu șefii. Cum e atmosfera cu colegii.

Își ia notițe.

Mă privește.

Înspre ce vreau să cresc. Îi spun că spre marketing. Ceea ce e o prostie, fiindcă nu, dar asta e o lume în care nu poți să nu vrei să crești, suntem fiii și fiicele targetului. Targetul meu e să supraviețuiesc fiecărei zile, să ies la ora cinci ca un cățel scăpat din lesă în parc și să alerg să mă tăvălesc în ciori moarte, ca să-mi pierd mirosul. Azi targetul e să ies cât mai repede din biroul ăsta strâmt, în care-l simt pe bărbatul ăsta cum respiră. Frumosul ăsta care-mi chestionează mie viața. N-am înspre ce să cresc în firma asta, n-o să pot fi niciodată nici arhitect, nici inginer, iar fetele de la marketing au studii de economie, deși nu fac ceva imposibil de învățat. Dar nu, asta n-a fost niciodată o opțiune pentru mine.

— Da, are sens, zice el. În doi ani cred că ați învățat destule despre cum funcționează firma. Și ce anume vă atrage cel mai mult la marketing?

— Dosarele de licitații.

Corpul ăsta se descurcă uneori foarte bine și fără mine. Știe să scoată pe gură răspunsuri suficiente.

— Și viața personală? întreabă el fără nicio reținere. Aveți familie?

— Nu, nu sunt căsătorită.

— Dar un partener?

Mă gândesc.

Depinde.

Varianta mea:

— Da, am. O relație la distanță. Mai complicată.

Zâmbesc.

— Unde e? întreabă el.

— La Cluj.

— Asta e în România?

— Da.

— Cât de departe?

— Cinci sute de kilometri. Dar la noi, cu trenul, asta înseamnă o zi de mers.

Nu-l interesează.

— Unde vă vedeți peste cinci ani?

Moreno a trebuit să vină cu directorul de resurse umane după el ca să mă întrebe asta.

Poate ar trebui să spun că la Madrid, să pronunț Madrid cu accent de Madrid și să eman încredere. Acum e șansa mea să cresc.

— Aici.

— Aici unde?

— Aici, în firmă. În București.

— O persoană care știe atâtea limbi străine ca dumneavoastră ar putea avea ușor o carieră internațională.

Pentru mine e tot un drac dacă trag la xerox aici sau la Madrid, numai că acolo aș câștiga mai mult, aș fi *mileuristă*, cum le spun ei amărâștenilor cu salariu minim, ceea ce ar însemna totuși o viață de două ori mai bună decât în România.

Nu mai zic nimic, iar el așteaptă. Mă întreb dacă după discuția asta i-ar spune Lilianei că are o angajată fidelă sau dacă m-ar pârî că aș trăda-o, dacă aș zice Madrid.

— Aveți întrebări? zice el, iar eu mă bucur că s-a terminat și zic:

— Nu.

Pe Florin Ivanciuc aproape că-l aduc de mână, tot încearcă să-mi explice mie pe hol că el nu vrea la interviu și că n-are ce

spune, oricum. Că pe el l-a angajat șefa și numai șefa să-i pună întrebări.

— Cum să procedăm? îl întreb eu pe Monroy din ușă.

— *English*? întreabă el peste umărul meu, către Florin, care a rămas în hol.

Dăm amândoi din cap că nu.

Mă ofer să fac pe interpreta, Florin mai aduce un scaun, ne așezăm la masă, iar acum încăperea e încă și mai mică, aerul e mai greu și mai dens. Aud ca din butoi cum sună telefonul, jos, la mine. Sună din intern.

Prima întrebare a lui Monroy este cum de nu știți limbi străine, iar Florin răspunde că nu a fost nevoie și eu traduc: nu a fost nevoie.

— Dar lucrați cu clienți străini.

— Da, dar suntem în echipă. Dacă va fi vreodată cazul să comunic direct, o să fac un curs intensiv, zice Florin nervos către mine.

Tot interviul se desfășoară pe tema limbilor străine, iar Monroy trece peste situația amoroasă și planul cincinal.

A doua zi de dimineață dau să descui, dar poarta e deja deschisă, la fel și ușa de la intrare, iar Traian așteaptă în bucătărie pe un scaun de plastic, răsfoind o ofertă de la Kaufland.

Dă mâna cu mine, cum face în fiecare zi cu toată lumea, iar mie mi se face – ca în fiecare zi – pielea de găină de la strângerea moale și călduță, de la salutul prietenos ca un pește mort.

— Poți să te duci până la Liliana? zice el, iar eu mă gândesc oare ce-am făcut.

Șefa mă pune să perforez și să-ndosariez oferte și mă ține captivă în birou vreo patruzeci de minute.

— Bine c-au plecat ăștia și am scăpat de ei, zice. I-am dus la aeroport la prima oră.

Eu sunt prea amorțită ca să răspund, e prea devreme, încă simt un ușor tremur în extremități, cafeaua nu s-a așezat încă până în fundul corpului.

— Am văzut că v-a luat la întrebări Monroy, spune ea. S-a luat Moreno de el la masă. I-a zis să facă interviurile imediat.

Trebuie să extragă de la mine cu cleștele, așa că scoate cleștele:

— Ce v-a întrebat?

— Nu mare lucru, zic. Întrebările clasice: studii, de când sunt aici, dacă ne înțelegem…

Se uită la mine cu dezamăgire și silă, ar fi vrut ceva mai suculent. Orice aș răspunde tot nu e bine. Oricât ai fi de isteț, ea te crede prost, oricât ai fi de sincer, ea e convinsă c-o lucrezi pe la spate. Când sunt singură cu ea în birou, încăperea se transformă într-o gură de țestoasă. Îmi doresc cu disperare să intre Traian.

— Ai intrat și cu Florin…

— Da, ca să-i traduc.

— Și pe el ce l-a întrebat?

— La fel… N-a fost cine știe ce, să știți. Nu înțeleg ce rost a avut…

— Să-mi vezi că-mi bagă Moreno acuma *management fee*. Mă aștept să-mi și trimită azi factura. Da’ nu m-am certat ieri cu el pe tema asta? Ce, vine el să-mi spună ce să fac? Eu nu știu? Eu am luat firma asta de la zero, acum doișpe ani. PV-ul nu se băga așa peste mine.

PV-ul e Pedro Valadez, fostul patron al lanțului mic, vândut lanțului mare de firme.

— Cum adică să vină ei să vă ia la întrebări pe voi. Eu lucrez cu oamenii, eu știu ce poate fiecare. Doar eu v-am angajat!

— Dar v-a spus ceva despre interviuri? Vreo concluzie?

— Nu mi-a zis nimic. Și Moreno cică Monroy e om de zece mii de euro pe zi. Păi, el crede că eu îi primesc factura? Mie nu-mi trebuie bani de salarii? Doar n-oi lua din salariile voastre ca să le dau lor…

Eu am rămas blocată pe zece mii de euro. Jumătate de garsonieră în Berceni. Pe zi.

Cu salariile probabil că bate undeva, dar nu înțeleg unde, e dincolo de puterea mea de cuprindere.

— Pregătesc o cutie pentru astea? întreb și stivuiesc frumos dosarele pe marginea mesei. Chemăm curierul?

— Nu, că nu ne trebuie acum. Și oricum se duce Traian cu ele.

La ora trei sună la ușă, mă duc să deschid și am în fața mea o femeie care ține în brațe un buchet enorm de crini. Încearcă să-l dea mai într-o parte, să ne putem vedea la față, și mă întreabă printre frunze:

— Doamna Liliana?

Șefa e jos, la Ciobanu, discută șantierul de la Slobozia, vede mișcare la ușă și vine imediat curioasă.

— E pentru dumneavostră, îi zic eu și o las să se descurce.

— De unde sunteți? o întreabă ea râzând pe femeie.

— De la Florăria Doris, răspunde ea.

— Da, dar florile? De la cine sunt?

— E un bilețel, a fost o comandă pentru dumneavoastră. Îmi semnați și mie aici de primire?

Șefa se panichează când aude de semnat.

— Stați așa, să văd întâi ce-i cu ele și după aia semnez.

Îl pune pe Bogdan să ia florile și să le amplaseze pe măsuța din hol, apoi caută printre frunze biletul. E de la Monroy. Mulțumim pentru vizită, a fost o plăcere să vă cunosc (ieri, la cinci, când am plecat, la etajul unu se urla), sper să avem o colaborare fructuoasă.

Liliana se face lividă. O apucă nervii. Ce pun ăștia la cale de i-au trimis flori? Ce-i cu ei? Femeia insistă să-i semneze. De unde și până unde flori? Ea n-a primit niciodată de la niciun colaborator. Oare au simțit c-au sărit calul și au fost agresivi? Bogdan e împăciuitor. Șefa semnează. Femeia pleacă. Îi zic la revedere, dar nu se uită până la mine. Cretinii pământului, ea n-are nevoie de florile lor. De ce o tratează ca pe o… ca pe o… femeie? Adică ea se bate cu firme mari, se bate și cu justiția și ea duce șantiere de milioane, cum adică să-i trimită flori? Și să vezi că acuma trebuie să le mai și scriu mail să le spun c-am primit. Și către mine: nu pleci până nu scriem.

Monroy e ditai directorul de HR al grupului, efortul lui a fost de fix o secundă, cât i-o fi spus asistentei să se ocupe. Mie mi se pare un gest frumos.

Și: am echipamentul la mine, aș vrea să mă duc la piscină, dar dacă ajung după șase deja e prea târziu, e prea aglomerat, ne dăm cap în cap câte șapte pe un culoar, trebuie să ții ritmul celorlalți, altfel îi încurci, te scufundă cei care sunt foarte apoape de tine, care stropesc și fac valuri. Zilele astea în care car cu mine obiecte pentru activitățile de după program, pe care nu mai apuc să le fac din cauza ei. Pun pariu că n-o să scriem până la cinci.

Mi-e greu să înțeleg de ce o scandalizează buchetul. Crinii îi lasă jos, să mă sufoce pe mine.

— Să te gândești ce să le scriem, îmi zice ea în timp ce urcă scările, iar eu mă uit după picioarele ei frumoase și curate, fără varice și vene proeminente.

La față pare mai bătrână decât e, stresul i s-a depus cel mai mult pe față.

Traian urcă în urma ei, cu cana de cafea opărită pe care i-a pregătit-o. El nu bea cafea, numai cacao sau cicoare.

— Trimite-mi un draft de mail, strigă ea, când deja a ajuns la etaj.

Trag de mail o oră și la cinci fără un pic îl trimit și știu că e prea politicos și siropos pentru nervii pe care i-a avut ea cu florile. Știu c-o să aștept să mă cheme, să stau lângă ea s-o văd cum șterge tot ce-am scris.

E nouă fix și eu încă mai am o stație de metrou până la Păcii, am sunat-o pe Otilia de două ori cu disperare să-l roage pe șofer să m-aștepte, dar mă văd deja în gară, așteptând trenul de unu, fac deja calcule cât aș da pe bilet, cât aș reduce bugetul. Proasto. M-am sculat la șase și jumătate din reflex, am stat și m-am uitat pe pereți și am plecat de-acasă la 8 fix, fiindcă mi-am imaginat că mi-e de ajuns o oră până la autogara Militari. Mergem la Cluj, la festivalul Electric Castle.

Am schimbat frenetic mesaje cu ea: *unde esti? sunt la cutare statie*.

Ies și fug și dau peste oameni, mai dau peste oameni și pe scara rulantă, la semafor îmi vine să mor că trebuie s-aștept, iar când se face verde o iau la fugă în intersecție pe diagonală, nu-mi mai pasă de mașini și de nimic.

N-am mai fugit cu atâta disperare din clasa a treia, când mi-am uitat odată caietul de teme acasă și am fugit în pauză să-l iau, eram sigură că n-o să mă creadă că l-am uitat, eram sigură c-o s-o încasez, era atât de aproape suferința umilinței, am crezut c-o să mor alergând și a fost cea mai cumplită moarte care mi-a fost vreodată atât de aproape.

Otilia tropăie pe trotuar și se uită după mine, autocarul e deja cu botul în poartă.

— M-a trimis după tine! strigă ea și-mi ia pe sus trolerul mic.

Șoferul coboară repede și deschide la bagaje.

— E dulce somnul de dimineață, domnișoară, ai?

— Iertați-mă, îi zic. Vă mulțumesc din suflet.

Urc în autocar și simt privirile furioase ale tuturor. Se uită curioși să vadă ce se întâmplă, cine e asta care nu mai vine. Noroc c-avem loc mai în față.

Până la Pitești nu fac decât să gâfâi, să mă străduiesc să-mi revin. În autogara sinistră, în timp ce lumea face deja coadă la pipi, mă duc la un chioșc și iau o ciocolată Milka pentru șofer.

— Ce faci, domnișoară, fii serioasă!

— Vă rog să primiți, îi zic. M-ați așteptat.

Nu vrea, dar i-o las lângă schimbătorul de viteze și fug la scaunul meu. Otilia râde.

— I-ai luat ciocolată.

— Ca să mai aștepte și pe alții, zic.

— Eram sigură că nu te-așteaptă, spune ea.

— Și eu. Mă și vedeam că ajung la noapte la doișpe și pierd prima zi de festival cu totul.

Drumul durează nouă ore. N-am mai stat lângă Otilia nouă ore niciodată. E o premieră pentru relația noastră. Anul trecut, la festival ne-am dus separat.

Până la Râmnicu Vâlcea îmi vine deja să vomit de la autocar. În autogară intru la un supermarket și-mi cumpăr o lămâie, după care constat că nu am cu ce s-o tai și mai cumpăr și un cuțit. E grosolan și prost și foarte ieftin.

Tai lămâia în patru și încep s-o mănânc, fac cele mai urâte fețe și mă întorc cu capul spre fereastră, ca să nu mă vadă ea. Însă ea se uită la mine și așteaptă să termin.

— Ai mâncat-o..., zice.

— Păi, ce voiai să-i fac?

— Credeam că doar o miroși.

— Când ți-e rău și vrei lămâie, o mănânci, nu?

— N-am mai văzut pe nimeni până acum să mănânce o lămâie, zice ea.

— Ei, n-ai mai văzut…

— Jur!

Ea și-a adus de citit cartea *Creierul nostru muzical*, dar autocarul ne zdruncină prea tare și o pune repede în buzunarul de plasă al scaunului din față. Eu mi-am adus *Jurnalul unui an prost*, dar nici n-am scos-o, îmi vine să vomit numai la gândul de a încerca să citesc în zdrăngăneala asta.

Ne bate în cap un aer rece cu miros de picioare.

Otilia e convinsă că în câțiva ani vom deveni imuni la parizer și n-o să mai facem cancer.

— Cancerul nu e de la parizer, îi zic, e pentru că suntem prea triști.

— Ba e și de la parizer. Și de la tot ce e în supermarket la nivelul mâinii. Cât să iei și să-i dai drumul în coș.

— Cele mai bune sunt alea de pe raftul cel mai de sus, zic eu.

— Da.

— De te înalți pe vârfuri să le iei.

— Și alea de pe raftul cel mai de jos, când te pui în patru labe.

— Da, și bagi mâna până la umăr în raft, să le iei pe cele mai proaspete.

Râdem. Otilia e radioasă. Și are o inteligență care te taie. Îmi place de ea. Uneori aș vrea să fiu ea. Ca să știu exact ce crede despre mine.

— Săptămâna trecută, la Femei pe Mătăsari, Coco a alergat în pantofi cu toc, spune ea după un moment de tăcere.

— Te-ai dus să-l vezi…

— Da.

— Și?

— Și nu știu, s-a rupt ceva.

Strâng din buze.

— Hai, nu te mai chinui. Râzi, spune ea.

— Nu râd de el.

— Avea un maieu mulat și foarte decoltat…

— Știu, l-am văzut pe Facebook.

— Ce faci, acum mă urmărești? zice ea.

— Ei, te urmăresc. Știi cum e pe Facebook, curg toate acolo, n-ai cum să nu vezi.

Și râd.

— Dar nu râd de el, îi zic. Râd de tine. Cum îți alegi cele mai imposibile chestii.

— Și tu la fel! sare ea.

— La mine parcă totuși mai e speranță.

— E pe dracu'!

Autocarul ajunge la fix și ne grăbim să ne lăsăm bagajele la hotel, apoi să mergem la Bonțida. Otilia vrea să-și refacă machiajul și o aștept aproape o oră, trântită pe pat, cu picioarele atârnate în lateral, fiindcă mi-e lene să mă descalț, și încercând să dau de capăt artificiilor formale din romanul *Jurnalul unui an prost*. I-am spus lui Mihai că vin la Cluj și am vorbit să ne vedem. *Hai si tu la festival*, i-am scris de pe drum. Și acum îmi răspunde, după multe ore: *N-am chef, n-ajung. Maine la 12 la Matei Corvin?.*

O zoresc pe Otilia să plecăm, în seara asta cântă Asian Dub Foundation, de care-mi plăcea mie foarte mult în facultate, când începusem să descarc muzică de pe rețea și picasem pe o mină de fișiere audio, puse la comun de un coleg de la Litere. M-am și îndrăgostit un pic de el de la muzica aia, dar nu i-am

spus niciodată, ca să nu profite și să-mi ceară cursuri și fișe de lectură.

În tren stăm în picioare, iar din gară și până la castel mergem jumătate de oră pe jos prin noroi și claxoane de mașini disperate să ajungă și să încapă. După coada la brățări o iau la fugă și o las pe Otilia în urmă, mă duc direct la scena mare și mă pun în mijloc și Asian Dub Foundation începe și e nașpa. Mă gândesc la ei de patru luni, de când i-au anunțat. Cel mai mult pentru ei am venit, nu pentru ăia scriși cu litere foarte mari pe afiș, și acum nu înțeleg de ce nu-mi plac.

Ce se întâmplă cu noi, Cristina? Ce iau cu ele celulele alea care năpârlesc? Straturile alea de piele care cad de pe tine de-a lungul vieții și intră în covor și nu le mai scoți în vecii vecilor nici cu mama aspiratorului? De ce nu mai suport să recitesc *Corecții*? Tot ce vreau să păstrez intact trebuie să îngrop adânc. Trebuie să nu deranjez ce s-a așezat în mintea și-n sufletul meu și probabil că e la fel și cu oamenii. Nu mai zgândări oamenii.

Otilia apare cu două pahare mari de bere.

— Ce e cu fața asta? întreabă ea.

— Ăștia sunt cam nașpa.

Izbucnește în râs.

— Eu am vrut să-ți zic, dar te-am lăsat.

— Ce-ai vrut să-mi zici?

— Că ne grăbim degeaba.

Îmi întinde o bere.

— Voiai bere? zice.

— Nu.

— Hai, ia-o totuși.

Nu înțeleg de ce nu mai pot revizita nimic, sunt la vârsta la care nu mai există vârstă, după cum spunea tatăl înțelept al

prietenei mele Otilia, la o musaca la el acasă, acum un an sau doi.

Iau berea și o beau cu o strângere de inimă, știu că, dacă beau, va trebui să merg imediat la pipi. Dar dacă beau, poate o să-mi placă muzica.

Otilia face poză cu mobilul la fața mea lungă.

— Să nu mă pui pe internet, zic.

— Nu, puiuțo, pe internet te pun când ești fericită.

Până la urmă, cel mai mult ne place la silent disco, nu e lume multă și pământul de pe jos, din cort, e denivelat și, dacă nu ești atent și dansezi prea tare, cazi. Unii chiar cad și e amuzant, dar poate că e amuzant și pentru c-am băut deja multă bere. Mi-e poftă de un cârnat, dar costă trei jetoane.

Toată lumea e îngrozitor de tânără.

Mă duc la o zonă de toalete și aștept la rând în lumina plină de țânțari. Oamenii au ochii împăienjeniți și la fel și eu. Încă nu mi-am decis relația cu alcoolul.

În cabina de plastic mă străduiesc să nu ating prea multe, stau aplecată și încordată și rucsacul mic îmi alunecă pe ceafă. Nu-mi dau seama dacă toaleta se mișcă fiindcă nu e bine așezată pe pământ sau sunt eu ametită și doar am impresia. Îmi consum toate șervețelele. După mine intră imediat altcineva, iar eu mă grăbesc să ies din zona îngrădită și mă duc în sat și-mi iau de la un chioșc apă minerală, îmi torn și mă spăl pe mâini. Beau ce rămâne și apoi arunc sticla, la intrare îmi verifică încă o dată geanta, să nu am băuturi și mâncare, băiatul îmi trage de brățară să vadă dacă a fost desfăcută.

— Mai încet, c-o rupi, îi zic.

Îi trimit mesaj Otiliei s-o întreb unde e, dar mesajul nu se trimite. O sun, dar robotul îmi spune că abonatul nu poate fi

contactat. A picat rețeaua, pur și simplu e prea multă lume în sat. Nu mai am chef de nicio muzică, vreau să mă teleportez în cameră, ba nu, de fapt, vreau să mă teleportez la București sau, mai bine, în casa copilăriei mele de la Brăila, care acum e goală. Și eu sufăr aici în noroi. Nu mă mai interesează nicio scenă. Am un pliant cu programul, poate ratez chiar acum ceva mișto, dar mă duc în fundul curții castelului, unde sunt gheretele cu mâncare, să-mi iau ceva de două jetoane.

Am impresia c-o văd pe Otilia lângă un pom, mănâncă un cârnat de pe o farfurie de plastic și se străduiește să nu ridice ochii de la mâncare. Mă duc mai aproape și mă bag în sufletul ei și chiar e Otilia.

— Te-am sunat.

— Nu m-ai sunat, zice ea și se grăbește să termine cârnatul, jenată c-am prins-o în timp ce făcea ceva lipsit de maniere.

Dar nu se uită în telefon.

— Ba da, te-am sunat, dar universul mi te-a scos în cale sub acest pom.

— Foarte bine, că oricum n-auzeam și dacă sunai.

— Mi-aș lua o clătită, vrei?

— Da.

— Cu ciocolată?

— Da.

— Mă pun la coadă.

— Bine.

— Ai două jetoane?

— Da. Tu pune-te la coadă.

Sunt doi vânzători la standul de clătite și o singură coadă mare, care la un moment dat, în față, se desface în două. Merge foarte greu fiindcă durează mult până le fac și mă enervează

toți oamenii ăștia care în loc să asculte muzică stau la clătite. Sunetul e amestecat, vine de la vreo două scene, plus dintr-o dubă cu Pepsi, care are nu știu ce promoție dacă strângi un număr de capace.

Otilia vine lângă mine și-mi cere șervețel, dar am uitat să cumpăr din sat.

Se bagă în față și ia de pe tejghea.

— Să te pui la ăla cu tricoul somon, zice.

— Somon de crescătorie.

— Da.

— E cam portocaliu.

Tipul e un gras cu piercing în sprânceană, care, spre deosebire de colegul lui, nu se simte dator să fie amuzant cu clienții. Nu spune nimic, doar învârte cu telul montat într-o bormașină electrică în găleata cu aluat de clătite.

Îmi vine rândul și cer două și-i dau patru jetoane.

— Nu pot să cred c-am stat o oră la coada asta, îi zic Otiliei. Hai să ne tirăm după clătite.

Aprobă din cap.

— Mâine tre’ să fiu în oraș la doișpe.

— Serios? Te mai vezi cu ăla?

— Îl cheamă Mihai.

— Treaba ta…

Tipul de la clătite mă întreabă dacă vreau cu biscuiți sfărâmați.

— Cum adică? îl întreb.

— Adică dacă vrei praf de biscuiți în ciocolată.

— Ce tâmpenie, zic și, cu toată hărmălaia, cred că mă aude totuși, pentru că mai zice:

— Nici în cealaltă?

— Nici.

Hăpăim clătitele și apoi ne ducem la autocarele care pleacă spre oraș. Ne urcăm într-unul și ne așezăm pe la mijloc, una lângă alta. Ea se pune la fereastră, dar se pune degeaba, fiindcă e noapte adâncă. De la șofer se aude muzică de petrecere.

Se umple imediat și pornim și cineva din spate strigă:

— Domnu' șofer, nu dați muzica mai încet, vă rog?

Otilia își lasă capul pe umărul meu și adoarme și la fiecare zgâlțâială mă simt datoare s-o protejez, să-i țin capul să nu cadă, să-i țin fața cu palma.

— Auzi, zic încet.

— Nu dorm, spune ea.

— Tre' să-mi dai două jetoane pe clătită.

A doua zi mă trezesc din inerție dimineață și plec din cameră foarte devreme. Îi las bilet că ne vedem cel mai probabil direct la Bonțida.

Bântui prin oraș de una singură, stau pe bănci, mănânc un covrig și ajung la statuia lui Matei Corvin cu mult înainte de ora 12. Stau și mă uit la oameni. Orașul este încremenit, același an de an, același din timpul studenției mele.

Apare Mihai și mă pupă și mă strânge în brațe, de parcă i-ar fi fost foarte dor.

Ia-o așa, îmi zic. I-a fost foarte dor.

Azi și-a luat liber.

— Hai să stăm la o cafea, îi propun. N-am băut cafea.

Mergem la cafeneaua noastră obișnuită, iar el se scotocește prin buzunare, își numără bancnotele mici și șomoiogite și-și comandă o apă.

— Fac eu cinste, îi zic, ia-ți ceva.

Se-ntristează și-mi dau seama și eu imediat că nu trebuia să scot asta pe gură. Mă detest c-am remarcat bancnotele mici și șomoiogite.

— Mi-am luat, zice el. Mi-am luat apă. Nu beau cafea.

Oare să-mi cer scuze? Nu, că devine ciudat și deja e ciudat, e ciudat de când a început, acum mulți ani, pe când eram împreună. Îmi doresc să se facă ora patru și să plec la Bonțida.

— Nu vrei să mergem la tine? zice el după ce dau peste cap cafeaua.

— La mine? La hotel, adică? Ți-am zis că mai sunt cu o prietenă, nu pot s-o dau afară din cameră.

O luăm la pas prin Parcul Central, povestim verzi și uscate.

Are credit și nu-mi spune la ce.

Până în Mănăștur, la el, ne împrietenim din nou, așa suntem noi, ne-ntâlnim dușmani și avem nevoie de câteva ore ca să ne aducem aminte că, în mare, ne împăcăm bine.

Intrăm în apartamentul de la demisol și el îmi prezintă casa. Colegii sunt plecați, doi în vacanță, unul la serviciu. Îmi arată fereastra prin care a intrat un hoț în casă acum două săptămâni, le-a furat un laptop de pe masă, Mihai era la baie, dar și-a dat seama ce se întâmplă, a ieșit pe fereastră și a luat-o la fugă după el, până ăla a aruncat laptopul pe jos. Mihai l-a descris în amănunt la poliție.

Bărbatul ăsta ar putea să aibă grijă de mine, mă gândesc, mi se face drag de el și-l apuc de-o fălcuță osoasă de-a lui și-l pup, iar el mă trage în camera lui, pe canapeaua lui. Cealaltă canapea pare mai confortabilă.

— Bine măcar că nu dormi cu Whisky în pat, îi zic, iar el o ia ca pe o glumă și râde.

Bagă mâna pe sub tricou să-mi desfacă sutienul și întreabă:

— Ți-a fost dor de mine?

Umorul nostru sec.

— Zât! îi zic și râdem amândoi și ne apucăm să facem ce trebuie făcut.

Îl întreb dacă are prezervativ și zice că nu și nu mă mir. Dar am eu. O cutie. O scot și-l invit să se servească.

Facem ce trebuie făcut și la un moment dat el obosește și se trântește lângă mine și zice că nu poate să termine fiindcă eu i-am luat prezervative care-ți amorțesc pula.

— Ce-am făcut?! Cum adică?

— Adică ai luat din alea cu plăcere prelungită, care au un fel de anestezic pe ele și mi-a amorțit. De ce ai luat din alea?

— Dar tu crezi că eu am văzut ce-am luat? Am întins mâna și am luat ce era mai aproape. Că eram la coadă la supermarket și mi-a fost rușine să stau să aleg. Asta-i bună, mă acuzi pe mine acuma. De ce nu ți-ai luat tu ce știi că tolerezi?

Mi s-a întâmplat de mii de ori chestia asta, ba că-i prea mic, ba că-i prea mare, ba că miroase a nu știu ce… Când n-ai chef să-ți cumperi singur și te lași în baza femeii, măcar asumă-ți că ți-a fost târșă să-ți iei.

Mă rog, nu de mii de ori. De vreo două.

— Hai fără, zice el și se pisicește pe lângă mine și și-l scoate.

Nu știu ce e mai groaznic, o boală sau o sarcină. Nici nu mai știu în ce perioadă a ciclului sunt. Mă simt oribil că l-am analizat toată ziua și am făcut mofturi, mă simt vinovată că nu-l accept așa cum e, apoi îl urăsc că stârnește în mine chestia asta. Că n-am fost niciodată liberă cu el, că tot timpul cealaltă voce din capul meu trebuie să intervină și să-mi spună că e un tip OK. Cu el n-am avut niciodată creierul amorțit, ci, dimpotrivă,

hiperactiv, pus pe luat decizii în fiecare secundă. Și cred că iubirea asta trebuie să facă, să-ți amorțească creierul.

Deci nu e iubire.

Boală nu cred că iau, că nu umblă el cu multe. Îi e prea lene s-agațe.

— Haaaai, mai zice încă o dată și mă sărută lung, ca să nu pot să scot pe gură un „nu“.

Și e atât de fericit că m-a păcălit, încât termină foarte repede.

Mai rămâne un pic și-mi bag mâinile în părul lui și-l pup pe cap, fiindcă n-ajung să-l pup altfel.

Fac un duș și mă pregătesc să plec spre Bonțida, în timpul ăsta el pare că doarme. Sau pur și simplu nu mai are chef să vorbească.

— Ne vedem mâine? îl întreb din ușa camerei.

— Vorbim, mormăie el.

Dacă și-a tras-o o dată, acum îi ajunge șase luni.

Otilia zâmbește cu subînțeles toată seara și așteaptă să-i povestesc, dar eu mă fac că nu-nțeleg.

Festivalul e cu suișuri și coborâșuri, ca-n viață. Uneori muzica intră bine, alteori mă zgârie. Uneori nu-mi doresc decât un petic de iarbă uscată, să mă pun pe jos și să nu-mi mai zvâcnească picioarele.

Otilia se uită din când în când pe program și mă mai trage la câte o scenă.

În unele poze suntem fericite, deși arătăm rău.

— Suntem aici de trei zile și n-am dat *check-in*, îi zic, iar ea scoate imediat telefonul și dă *check-in* pentru mine.

— Uite, asta e iubire, îi spun.

— Mm, nu știu ce să zic.

Luni dimineața pleacă înaintea mea, fiindcă are o treabă la Timișoara, și se scoală cu noaptea-n cap.

O aud cum foșnește pungi.

— Tre’ să mă scol să te pup? o întreb și dintr-odată mă inundă durerea de cap, de la somn puțin și de la niște bere de-aseară, tot puțină.

— Ne vedem poimâine, zice ea. Să-ți iei lămâie la tine.

— Mi-am luat Cocculine.

— Ce ți-ai luat?

— Un bulin pentru rău de autocar. Mai dorm o oră, îi zic.

— Dormi, puiuțo, spune ea și trâtește ușa.

E sâmbătă dimineață, ceasul din telefon sună la șapte și jumătate, mă ridic cu greu de pe saltea și mă duc până la priza în care am lăsat telefonul să se încarce peste noapte. De obicei dorm cu el la cap, dar e tot aia, tot trebuie să mă trezesc de-a binelea ca să văd să glisez cu degetul pe „renunțați“, și nu pe „amânați“. M-am împiedicat de stativul de rufe, supraîncărcat, pe care am întins aseară două mașini. Îmi ocupă tot locul liber din mijlocul garsonierei. Miroase a umed și îmbâcsit în loc să miroasă proaspăt.

Azi mă duc într-o excursie cu microbuzul la Jilava și Pitești, să vizitez închisori comuniste. *Ce v-a stârnit interesul pentru represiune în special?* scria în formularul de înscriere. Vă rugăm să răspundeți sincer la următoarele.

Și le-am zis că mă paralizează când mă gândesc că unii oameni pot face rău fizic cu bună știință altor oameni și mă paralizează când mă gândesc cum aș fi reacționat eu. Pe cine aș fi turnat și cum. Dacă aș fi trecut Dunărea înot. Plus că vin dintr-o familie cu nostalgii, vreau să văd și să mi se facă pielea de găină, le-am mai zis în formular, de asemenea sincer.

Otilia e de părere că trăim o istorie plicticoasă. Mi-a scris chiar ieri pe chat:

Abia astept sa inceapa razboiul cu Rusia, e ceva in aer, sigur nu mai e mult. Daca se apuca Rusia sa ne atace, Bucurestiul e ocupat în sase ore. Iti dai seama? Poti sa te culci acuma si sa te trezesti maine ocupat.

Seen by Cristina.

Și după aia tot ea:

Vii duminica la marsul gay?

Nu stiu, sa vad...

Deci e clar, nu vii.

M-a omorât toată săptămâna cu marșul gay, acum, dintr-odată, Luxemburgul e cea mai civilizată țară după ce prim-ministrul s-a însurat cu un bărbat. *Nivel maxim de civilizatie!* mi-a scris pe chat cu semnul exclamării, după ce mi-a dat linkul cu știrea de pe site-ul UNDP.

Nu e chiar genul meu de chestie... sa vedem si cum e vremea.

Parcă spunea c-a rupt-o cu Coco.

Mi-am pregătit de ieri sandvici, mi-am turnat și apă în sticluță. Dau cafeaua peste cap și mă duc pușcă la 104, ajung în parcarea de la Biblioteca Națională cu vreo douăzeci de minute înainte de ora stabilită și ajung ultima. Toți ceilalți sunt deja aici, au venit mult mai repede, stau așezați în semicerc în fața microbuzului, stingheri, fiecare cu băgăjelul mic pe umăr. Aplicațiile au fost solitare, nimeni nu cunoaște pe nimeni.

— Dacă suntem toți, putem să urcăm, zice ghidul după ce ne mai numără o dată. Mai vorbim acolo.

Șoferul nu știe nimic, trebuie să stea lângă el și să-l ghideze. Pe unde iese din parcare, pe unde ocolește Piața Unirii, pe unde iese spre sud.

Stau mai în spate, pe latura cu câte un singur scaun a mașinii. Zdruncinăturile, cartierele de blocuri, boxa cu Kiss FM de deasupra mea îmi dau sentimente amestecate despre orașul București.

Mama mi-a povestit pe Skype c-a fost ieri la restaurant cu moșulicii ei din camping și a văzut cum o româncă i-a furat

geanta uneia dintre babe. Femeia a început să plângă. Mama s-a dus la chelner să-i spună să cheme poliția, ăla a zis c-a văzut pe cineva intrând la baie, mama – dar chemați poliția, ăla nu și nu, s-a dus la baie și a venit cu geanta. Sigur sunt mână în mână, mi-a zis mama. O să aflu eu dacă și chelnerul e român. După ce a consolat-o pe tanti, i-a zis că sigur aia era rusoaică, la cum arăta. Prea avea pielea albă. Și mie pe Skype mi-a zis furioasă: din cauza lor nu pot eu să zic de unde vin!

Nu știam de ce aveam ieri atâtea apeluri pierdute pe telefon, erau semne să intru pe Skype, voia să-și verse năduful.

— În rest, tu ești bine? m-a întrebat.

— N-am noutăți.

— Nu te duce la aia cu închisoarea, că tu ești prea sensibilă și o să suferi.

— Nu-i așa, mami, trebuie să văd. Cine știe când mai am eu ocazie s-ajung la Jilava.

Hurducăim pe șosea, hurducăim pe un pod, apoi ghidul ne spune să strângem telefoanele mobile într-o pungă, să le lăsăm la poartă. După aia ne cere buletinele. Probabil că suntem aproape.

În capătul străduței care se face din șosea spre închisoare se construiește o biserică. Apoi vine un magazinaș îngropat printre mormane de băuturi la pet, apoi, înainte de poartă, mașini cu femei care așteaptă să intre la vizită.

Ne oprim și urcă și la noi în microbuz încă patru persoane: o doamnă fostă deținută, însoțită de o tânără, un nene de la ziar și fotograful său, tot nene. Rămân în picioare în microbuz și noi intrăm în incintă compact, căci aprobarea e pentru un singur vehicul.

Mașina se poticnește cu roțile din spate în pragul porții, mai încearcă o dată și încă o dată și-ntr-un final reușește, ne bușește pe toți și se oprește și radioul două secunde.

Cineva cercetează mașina cu oglinda pe dedesubt, altcineva cercetează fețe și acte de identitate. Șoferul e cu pașaportul.

— N-aveți voie să faceți poze decât la Fortul 13, pe care-l vizitați. Nu la penitenciarul modern, nici la curte, nici la vreo persoană pe care ați putea-o întâlni pe drum, ne zice PR-ul închisorii. N-a mai rămas niciun telefon, nu?

Mașina pornește încet, curioasă și precaută. Toți ne lipim de geamuri și ne uităm.

— Fără poze la curte! strigă din nou și ghidul. Să n-avem probleme.

Omul de la ziar își sprijină carnețelul pe un scaun și deja scrijelește ceva, probabil că i-a și venit în cap textul pentru intrare.

Curtea arată surprinzător de îngrijită și aerisită, ca la mănăstire. Straturi de flori, pământ proaspăt săpat, s-or închina săracii cu două mâini când mai ies să dea la lopată. Zidul care separă curtea de penitenciarul modern (văruit în portocaliu, cum erau odinioară blocurile de la bulevard prin Sectorul 5) e desenat cu graffiti-uri naive de deținuți. E desenat cu multe case și pomi, pe un albastru strident.

Șoferul trage mașina la umbră și coborâm. E liniște și miroase a soc. Aleea care coboară spre Fort are de o parte și de alta grădini înguste pline de irișii perfecți. Lumea scoate aparatele foto, iar ghidul devine agitat. Cineva vrea un cadru mai larg, întoarce aparatul pe portret, dar deasupra intrării în Fort e un post de santinelă, iar soldatul se uită în jos spre noi încruntat.

— Atenție, nu și pe domnul! sare ghidul și-i pune mâna pe aparat femeii, trăgându-l mai jos.

Unul dintre gardienii care ne însoțesc deschide lacătul de la gratiile fortului și ne spune că e inundat din noiembrie, c-au avut două pompe care au mers încontinuu, dar chiar ieri și-au dat duhul.

— Din păcate n-o să puteți intra, că e plin de apă.

— De unde e apă? întreabă cineva.

— Iese din pământ.

Trecem de poarta Fortului și intrăm în curte, pe sub postul de santinelă. Soldatul se întoarce și se uită la noi de pe partea cealaltă, acum ne vede din spate.

Ne strângem cerc în curte în jurul ghidului, care ne face o introducere istorică, solemnă. Când și de ce a fost construit Fortul, cine a trecut pe-aici de-a lungul vremii, de ce arată în halul ăsta în ziua de azi. Spune ceva de turci și de Carol I și-mi dau seama că toată povestea asta cu turcii nu e totuși chiar atât de veche, iar turcii nu sunt chiar atât de departe. Iar eu calc pe istorie chiar acum.

— Pentru că e monument istoric. De-asta e așa, zice PR-ul. N-a intervenit nimeni cu nimic și nici eu n-am voie să intervin, că, dacă iau zece deținuți, într-o lună terminăm. Dar ca să refac zidul ăsta de aici – și arată cu mâna undeva în dreapta noastră – îmi trebuie o mie de avize, inclusiv de la Apa Nova.

Are un copil de trei săptămâni și vrea să plece acasă.

— Mariuse, te descurci? îl întreabă pe ghid.

Dau mâna și se îmbrățișează, ne lasă în grija a doi gardieni, iar doamna Irina îi zice lui Marius:

— Ce-a slăbit…

— De când are copil, râde ghidul, apoi ne invită să venim mai aproape, căci începe să ne spună și doamna câte ceva și noi putem să-i punem câte întrebări dorim.

A făcut detenție la începutul anilor ’60, timp de patru ani. Jilava era închisoare de tranzit, drept pentru care n-a stat aici decât vreo trei luni și, din fericire, pe timpul verii. Apoi a fost trimisă la Oradea, la muncă, într-o fabrică de mase plastice.

Se uită în stânga și-n dreapta un pic dezorientată, e a patra oară când vine la Jilava după revoluție, prin programul acestei instituții, „mă plimbă Maria ca pe moaște“, zice ea râzând despre tânăra care o însoțește și care lucrează la Fundația Sfinții Închisorilor. A patra oară și tot nu-și dă seama exact cam pe unde era intrarea de la femei. Nu-și dă seama pentru că fortul e inundat și noi rămânem cumva în spatele lui, nu putem trece.

E medic psihiatru, tocmai ce terminase facultatea când au arestat-o și spune că cei patru ani în închisoare au fost adevărata școală pentru ea. Câte povești aveau toți și cât de profunde și cum îi plăcea ei să asculte.

— Dumneavoastră credeți că, dacă vă puteți urca mâine în avion, sunteți liberi! face ea către noi ca o profesoară dezamăgită.

Eu chiar nu mă pot urca. Dacă vreau să mă urc, trebuie să-i cer mamei, ea e îngerul vacanțelor mele.

Sărăcia în sine nu e o virtute, zice Otilia.

— Adică nu zic exact de dumneavoastră, revine doamna Irina, zic de lumea din ziua de azi.

Începe să-mi lipsească telefonul, mă întreb dacă mi-a răspuns Mihai la mesaj, dacă răspunsul lui a vibrat acolo în pungă, la poartă, printre celelalte telefoane.

Ar trebui să fie la o nuntă la Jibou. L-am sunat ieri. Era acasă, s-a dus aproape de geam ca să aibă semnal, s-a urcat cu picioarele pe canapea și s-a pus cu fundul pe spătar. A stat așa acolo, sub fereastra care dă în trotuar și prin fața căreia tropăie pietoni și mi-a spus un pic vinovat c-o să meargă la această nuntă.

— E un fost coleg de cameră din cămin și… să zicem că te-aș fi întrebat, ai fi venit? Eu zic că n-ai fi venit.

— Păi, dacă-mi zici azi, normal că nu vin! i-am răspuns.

— Că ne-a întrebat ăla dacă mai venim cu cineva și eu am zis până la urmă că nu.

— Dar puteai să mă întrebi totuși. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să zic nu.

— Păi, oricum ai zis nu.

— Păi, dacă-mi zici și tu acum!

Așa făcea și când eram împreună în Cluj.

— Fiindcă nu te înțeleg, zicea. Nu vorbesc cu tine fiindcă nu te înțeleg…

Se însoară lumea în draci în jurul nostru. În fiecare vară câte cinșpe nunți și eu trebuie să mă scot de la toate, fiindcă nu cred în atâta fericire și nici n-am bani să le bag în plic. De banii ăia eu trăiesc o lună.

La Jibou s-au dus îngrămădiți cinci într-o mașină până la urmă, numai băieți, amicii lui de drumeții și terasă. Și au închiriat acolo camere la pensiune, numai p-asta nu mai dădeam banii.

Tipul de la ziar o ascultă pe doamna Irina, își ia notițe, ea zice că a scris și o carte, a trimis manuscrisul clandestin în Franța prin anii ’70, l-a recuperat după revoluție și l-a publicat.

— Și cum se numea cartea? întreabă ziaristul cu ochii în carnețel, concentrat să strângă bine vârful pixului.

— Încă se mai numește, îl corectează ea.

Fotograful îl iscodește în spatele meu pe unul dintre gardieni.

— Mitică Popescu și mai cine? Gică Popescu? Gică e aici?

Gardianul nu vrea să răspundă.

— Hai că știu, că mi-a zis Petruț că Mitică se mai distrează cu tâmplăria.

Gardianul râde.

— Se zice că Antonescu e îngropat pe-aici, e adevărat?

Ghidul îl aude și-i confirmă. Mai încet, căci doamna Irina continuă să-și spună povestea.

— Mai mult ca sigur e pe-aici, vă dați seama că nu se plimba nimeni cu cadavre de colo colo pe vremea aia, era prea riscant.

— Dar unde l-au împușcat?

— O să mergem imediat și la locul de execuție, o să vedeți.

— Și cine mai e îngropat pe-aici? mai întreabă fotograful, pentru propria lui curiozitate.

— Cred că toți. Tre' să fie vreo hartă cu mormintele, dar noi n-am avut până acum acces la ea. Poate chiar o să călcăm pe ei.

Intrăm în fosta curte a Fortului, unde erau scoși deținuții la plimbare. Apoi mergem de-a lungul zidului închisorii, iar unii care au talpă mai groasă la încălțăminte chiar intră în băltoacele de pe coridor și țopăie pe pietre până în capătul holului cu celule.

Fotograful o urmărește cu aparatul pe doamna Irina. O pune să stea în poartă printre gratii, apoi în cadrul lipsit de ușă al închisorii, apoi o roagă să intre și să stea cu picioarele în apă, căci lumina intră frumos prin ferestrele fără geamuri și dă

reflexii interesante. Pe noi ne dă la o parte din cadru. Femeia se execută. Nu-mi dau seama după fața ei dacă îi face plăcere sau e doar politicoasă.

Gardianul mai deschide o poartă cu „Accesul interzis“ și pătrundem într-un alt corp al Fortului, în curtea căruia se află frumos îngrijite straturi de ceapă verde și răsaduri de roșii. Câinii maidanezi se ridică neliniștiți din colțurile însorite pe unde stăteau tolăniți. Santinelele sunt cu ochii pe noi.

Am nevoie la pipi. Întreb încet femeile din grup dacă mai vrea cineva la baie.

Și-mi lipsește telefonul. Momente goale, stânjenitoare, într-un context social în care nu știi ce să faci cu mâinile.

— Vă e greu când veniți aici? o întreabă ziaristul pe doamna Irina.

— Locurile arată altfel, nu mă emoționez când le văd. Dar mi se umezesc ochii când încep să vorbesc despre oameni.

Ne strângem toți la un loc și așteptăm să fim escortați către locul de execuție, pe o altă latură a Fortului. Nu putem să trecem prin Fort din cauza inundației, așa că trebuie să ocolim, să ieșim din nou la aleea centrală, care merge de-a lungul penitenciarului modern.

Suntem camuflați de pomi înalți, foșnește vântul printre ei, e liniște și curat și verde și aproape că-mi vine să zic ce drăguț e aici, dar după aia îmi dau seama că nu e.

Și la un moment dat, când primii din șirul nostru ajung în raza unei deschizături printre pomi, dinspre penitenciarul modern se aud urlete răgușite și puternice:

— Ne ține aici ca pe animale! Bogații la pușcărie! E plin de SIDA!

Geamurile cu gratii sunt extrem de departe, mă mir că cineva are vedere atât de bună încât să ne remarce. De la geamuri atârnă haine. Se stârnesc și alte voci.

— Haideți mai repede, zice Marius, iar unul dintre gardieni ne deschide poarta de tablă spre cealaltă aripă a Fortului, în care se află mici clădiri decrepite și locul de execuție – un zid dărăpănat și tot terenul din fața lui, năpădit de buruieni.

— Acolo a fost împușcat Antonescu? îl întreabă fotograful pe gardian.

— Da, acolo.

— Putem să mergem?

— Da.

— Dar oare unde o fi îngropat?

Locul nu e deloc spectaculos, un maidan plin de bălării și multă paragină. Marius caută din priviri o cruce. Nu știe exact cine și cum a ridicat-o, dar e în memoria tuturor celor executați acolo. Urcăm un delușor și se vede crucea, se vede podul pe care hurducăie mașini către sud și se văd unul câte unul și posturile de santinelă. Soldații sunt cu ochii pe noi.

— Mai stăm mult? îl întreb pe ghid. Aș vrea și eu la pipi.

— Aici mai stăm maxim un sfert de oră. Dacă nu e urgent, vă recomand să vă mai țineți până ajungem la benzinărie, toaleta de aici de la ieșire nu e prea curată… Plus că trebuie să vă lăsați toate lucrurile la poartă…

Cobor înapoi în vale și mă așez pe o piatră. Colegii s-au împrăștiat, iar ghidul aleargă disperat să-i adune. Soldații din posturile de santinelă sunt vigilenți. Foarte bine, mă gândesc, au și ei parte de o zi animată. Apoi îmi fug gândurile în toate părțile. Oare în ce clasă am făcut războaiele. Să nu uit să mă uit pe Wikipedia la Antonescu. Domnul Oltean, de istorie. Femeile

care așteptau la poartă, să intre la vizită. Încerc să calculez câți ani are doamna Irina și nu-mi iese. Ce oribil trebuie să fie să treci printr-un război. Să treci printr-o închisoare. Lasă că într-un fel sunt și eu acum într-o închisoare. Ba nu, ce prostie, nu sunt, cum să fiu. Eu sunt bine. Nu e o închisoare, e un loc de muncă. Nu e o închisoare, e un iubit. Bine că-i departe și nu-mi ține socoteala. Ce mi-e dor de el. Oare ce face acum pe la Jibou. Îmi îngheață fundul și mi se face frig la burtă și-mi vine și mai rău să fac pipi. Începe să mă termine psihic. Dacă n-ajung mai repede la toaletă, singura amintire cu care o să plec de aici o să fie asta, c-a fost oribil să nu pot să fac pipi.

A doua zi le scriu pe pagina evenimentului că le mulțumesc pentru această lecție deosebită de istorie. Uit complet de Antonescu. Dau like-uri politicoase la poze cu marșul gay, pentru ca Otilia să nu-mi reproșeze că sunt complet indiferentă. Spre seară îl sun pe Mihai:

— Ce faci, șoricelule?

— Uite, dormeam…

— La ora asta? Dormi de prânz sau de noapte?

— Mmm… nu știu, am dormitat toată ziua.

— Cum a fost la nuntă?

— Aiurea. S-a-mbătat Dragoș și a făcut scandal pe-acolo, mi-a fost jenă.

— Cine-i Dragoș?

— Unu’… nu-l știi…

— Prietenii tăi.

— Da.

— Și locul pe-acolo cum e?

— E o stațiune, mirosea a sulf peste tot.

— Ți s-au umflat picioarele? zic eu și încep să râd.

— De ce râzi? Cum adică să mi se umfle?

— De la sulf te ia așa, cu căldură, de la picioare și simți că ți se umflă și-ți pocnesc venele. Am fost eu odată într-o peșteră și m-am speriat că n-apuc să mai ies.

— Nu mi s-a umflat nimic, doar mirosea.

Tăcem amândoi câteva secunde.

— Ți-a fost dor de mine? îl întreb și după aia mi se face imediat rușine.

— Așa și așa, zice el și începe să râdă și apoi râd și eu.

Ce frumos ar fi să mă trezesc cu el la ușă într-o dimineață pur și simplu și să văd c-a făcut efortul să vină. Orice efort, oricât de mic, m-ar topi și m-ar cuceri într-o clipă. Mă lupt cu mine să nu mă atașez de el.

— Când ne mai vedem și noi? îl întreb.

— Nu știu… Acuma, dacă am fost la nuntă, nu mai am bani o lună.

— Îți dau eu bani să vii la București.

— Nu, nici vorbă. Nu vreau să iau de la tine. Lasă că vedem… Tu ce-ai făcut ieri, cum a fost?

— A fost mișto. E așa, ca la mănăstire.

— Te-ai lămurit?

— Cu ce să mă lămuresc?

— Cu istoria. Nu ziceai tu că nu știi istorie? întreabă el.

— Păi, nu știu. Nu m-am lămurit. M-am mai gândit așa… Cred c-aș fi turnat pe oricine.

— N-ai de unde să știi, zice el după o pauză lungă.

— Hai că te las. Ai grijă.

— Stai așa, zice el. Dar pe mine?

— Pe tine ce?

— M-ai fi turnat?

— Păi, ce, crezi că ești special? Pe tine primul!

Râde și o ia ca pe un compliment. Îi zic că-l pup, ceea ce mă face din nou să mă simt vulnerabilă.

— Închide tu prima, zice el.

Închid.

Azi se deschide oficial magazinul de la marginea Bucureștiului.

Moreno a venit de dimineață la firmă și a fost incredibil de liniște. Au stat cu nasul în tabele toată ziua. Liliana a primit de la client pe mail invitație la deschidere și m-a pus să printez trei exemplare color, pentru ea, bărbat-su și Moreno, iar pentru noi patru exemplare alb-negru, să venim câte doi pe-o invitație.

Cele color au ieșit extrem de spălăcite.

— Mai bine vă fac tot alb-negru? întreb timidă din ușă, când urc să i le duc.

— Lasă-le așa, poate nici nu se cere, zice ea, dar se uită lung la foi, evident dezamăgită.

Grafica invitației este jalnică, seamănă cu felicitările noastre de Crăciun pe care le face ea singură în Power Point, ca să nu dea bani la grafician.

Deschiderea începea oficial la ora trei după-amiază. Ea pleacă cu Moreno pe la unu jumate, iar pe Traian îl lasă cu noi, să ne grupeze în mașini, și-i dă instrucțiuni să nu venim imediat după ei, ci să mai stăm juma de oră.

Ea și Moreno sunt tot un rânjet, cei mai buni prieteni, dar e fals. Cunoaștem cu toții tensiunea, ne-a ajuns și nouă până la măduvă. Moreno probabil că face pe amabilul până se termină contractul ăsta mare, ca să-și încaseze ultimele tranșe. După aia, Dumnezeu cu mila.

După ce pleacă ei, Timea vine și se instalează la fereastra din spatele meu, chipurile să se uite pe geam, dar de fapt se uită la mine în calculator, ce am deschis pe ecran. Am deschise multe pagini de internet, cu edituri și librării online, visez că-mi comand cărți despre fantomele evoluției și tainele creierului uman. Visez că învăț ceva nou pe Coursera, visez la niște diplome.

Azi m-am îmbrăcat cu o rochie nouă pe care mi-a luat-o mama din Alicante și mi-a trimis-o într-un pachet anul trecut, împreună cu cafea, măsline și conserve de caracatiță, din care îi spun mereu să nu-mi mai trimită că nu-mi plac și ea tot uită. Rochia e frumoasă, dar mi-e un pic mare. Mama zice că era la reduceri și era singura rămasă. Îmi place imprimeul, dar materialul e ciudat și nu știu cum se curăță, ori trebuie s-o spăl cu grijă de mână, în apă rece, ori s-o duc la curățătorie, ceea ce ar anula avantajul de-a fi fost găsită la reduceri. În picioare am niște balerini de pânză decupați destul de mult și pe sub ei se vede tălpicul de dres, care iese ușor din pantoful drept. Timea nu ratează acest detaliu, semn că m-a cotrobăit cu privirea și a pătruns până sub birou, la picioare.

— Ți-ai luat și tu șosete din astea decupate? zice ea, ca să-mi atragă atenția că sunt țărancă și mi se vede șoseta.

— Da, îi zic, și nu mă întorc să mă uit la ea, nici nu mă aplec să ajustez șoseta, fă-o, Doamne, să plece, te rog, Doamne.

Coboară și domnul Ursu cu un rucsac pe umăr și se duce la bucătărie. Se aude ușa de la frigider, zgomot de borcane trântite pe masă, ceva hăpăie, ceva bagă în geantă.

Apoi vine la mine la recepție și se sprijină de tejghea.

— Știi ceva, au plătit ăștia tranșa aia mare, la finalizarea lucrărilor?

Pe șefa a mâncat-o în fund și a zis în gura mare după ce a plecat delegația din Spania luna trecută că ne dă prime de final de proiect și că s-a certat cu Moreno pe tema asta, care Moreno nu se gândește la oameni și vrea să încaseze numai el. Adică el e rău și ea e bună, să ne intre în cap, Timea tot așteaptă să-și mobileze bucătăria de banii de primă, s-a programat la IKEA să discute o amenajare, ar costa-o cam patru mii.

— Tu crezi că atât o să ne dea? am întrebat-o.

— Păi, o primă înseamnă un salariu, nu?

Și după aia și-a dat seama că s-a dat de gol, aici totul e la mare secret, dar ne mai scăpăm, iar eu mai văd una-alta. De exemplu, cum își scria șefa de mână în carnețel salariile, pe măsură ce le plătea, și am văzut că Traian are avans peste zece mii. Sau cum am văzut săptămâna asta în inboxul ei un mail de la avocat care începea *Doamna Liliana, mă bucur să aflu că au plătit…*

Ridic din umeri la Ursu.

— Mergeți cu Ciobanu sau cu șeful? întreabă el.

— Eu vreau cu Bogdan! zic eu repede.

— Și eu! sare și Timea.

— Bine, să ia Bogdan femeile… Văd că se-ntunecă. Vine ploaia. Ah, ce-aș vrea să trăsnească, să văd și eu dacă merge paratrăsnetul… spune el.

— Da’ de ce s-a certat șefa cu Victorița? întreabă Timea.

Victorița e patroana de la firma de paratrăsnete.

— Când, săptămâna trecută?

— Parcă am auzit și ieri că țipa.

— Aa, ieri a țipat – o lămurește Ursu – fiindcă au lucrat ăia pe acoperiș și au lăsat pe-acolo mucuri de țigară și gunoaie. Și șefa le-a spus să se ducă să strângă, că azi e deschiderea…

Tot ieri a mai țipat și la Baciu de la Dinamic că n-a răsărit gazonul și ea nu-l crede că a plantat, plus c-a lăsat pietriș în spate, pe spațiul verde, și mâine vin toți directorii, îmi vine și mie directorul mare din Spania, trimiți oameni *azi* să curețe, să nu te prind mâine cu țiganii dumitale cu lopețile acolo, ai auzit? Să nu văd picior de țigan mâine! Și dacă nu răsare gazonul până săptămâna viitoare, nu mai vezi niciun ban!

Bogdan Ciobanu, care fusese plecat până la colț, intră pe ușă cu o pungă de pufuleți în mână, iar eu mă bucur de parcă ar fi intrat Dumnezeu din cer, să ne ia și să ne ducă și să treacă și asta, să se termine odată ziua.

Se întunecă rapid. Cerul e indigo.

Unii n-au mâncat la prânz pe bază că e bufet la eveniment.

— Oare o ceafă de porc găsim pe-acolo, un vin, ceva? zice Ursu și râde și înghite în sec.

La magazin găsim parcare cu greu, fiindcă e aglomerat. La intrare ne întâmpină două fotomodele care ne oferă spumant în cupe de plastic. La câte mașini sunt afară, mă așteptam ca înăuntru să fie mai multă lume.

Traian o caută din priviri pe Liliana, o vede și se duce spre ea, iar noi ne ținem după el. Numai Ursu a dispărut, caută probabil zona cu bufetul. Liliana e cu Moreno și cu încă vreo doi la costum, râd și se simt bine și gesticulează cu cupele goale de plastic în mâini. Ne apropiem în cârd, iar ea se face că nu ne cunoaște. Bărbat-su ezită, nu știe dacă să se bage în seamă, după câteva secunde decide să se întoarcă spre noi și spune:

— Aș da o tură prin magazin…

— Eu sunt curioasă de meniu, zice Mona, care chiar a vorbit toată ziua numai despre asta.

Eu mă uit la doamna Cati, iar ea ridică din umeri.

— Dacă tot n-are chef de noi, de ce ne-a mai chemat aici în curul pământului? îi zic printre dinți.

— Eu am venit ca să mă vadă c-am venit, iau un fursec și am plecat.

— Dar cu ce plecați?

— Tre' fie vreun microbuz care să mă scoată la tramvai…

— Vin și eu, nu plecați fără mine.

Râde și o ia înainte prin magazin, n-are chef de conversație.

Mă plimb printre rafturile cu materiale de construcții, apoi ajung într-o zonă cu gresie și faianță și mă uit cu interes exagerat la niște plăci maro.

După aia ies absolut întâmplător într-un culoar mai mare, ce duce spre casele de marcat, unde sunt mesele cu bufetul. Trec să văd ce e și o văd pe Mona, care ține scârbită o felioară minusculă de pâine cu o pastă roz pe ea și zice:

— Astea în niciun caz nu sunt icre!

Vorbește tare și lumea întoarce capul spre ea.

— Ăștia n-au un coș pe-aici?

Se uită de jur împrejur.

— Scuzați-mă, n-aveți un coș? Nu pot să mănânc așa ceva! zice ea către un băiat îmbrăcat în chelner, care tocmai a adus un bax de Fanta.

— Dați la mine, zice băiatul după ce lasă baxul jos și-i ia felioara mușcată într-un șervețel.

Masa e sărăcăcioasă, e puțină mâncare și e ieftină. De băut au numai Fanta și Cola, nu există apă.

Mă îndrept către o ieșire laterală care duce spre un spațiu deschis unde se vând articole pentru grădină.

Domnul Ursu privește gânditor cerul înnegrit.

— Ah, ce-aș vrea să trăsnească, zice el.

Stăm printre ghivece de mușcate și primule și, după câteva secunde de tăcere, se întoarce către mine și spune:

— Oare ne bagă banii săptămâna asta?

Încerc s-o iau ca pe un efort de a face conversație, o încercare de apropiere, așa că-i răspund și eu cu aceeași bunăvoință:

— Ați văzut, nu era niciun grătar…

— Dă-i în mă-sa de zgârciți.

Din interior se aude microfonul, semn că vor lua cuvântul cei invitați să vorbească la deschidere.

Primul e primarul, care spune de investitori, apoi un delegat de la grupul spaniol, apoi cel mai mult vorbește șeful de magazin, care a fost invitat la petrecerea noastră de Crăciun și a venit cu familia, îmbrăcați toți în vampiri, au dansat și s-au mușcat de gât unii pe alții și și-au făcut poze până le-au adormit copiii în brațe, dar între timp s-a împuțit relația, s-a certat cu Liliana de mii de ori, de când a început să remarce defecte și să solicite remedieri. Vorbește acest Paco Zapata și le mulțumește tuturor, de la patronii grupului lor și până la familiile angajaților magazinului și inimoșilor locuitori ai satului în care s-a construit, dar de firma noastră nu zice nicio vorbă. Liliana și Moreno s-au pus în primul rând și continuă să rânjească cu rânjetul de dimineață, Liliana așteaptă laudele publice, pentru ca apoi să se lase mângâiată pe cap de Moreno, dar Paco Zapata de-al dracului nu zice nimic, de parcă ar ști că fix aici o doare cel mai rău, la orgoliu.

Mă întoc nedumerită către doamna Cati:

— De noi nu zice nimic?

Ea ridică din umeri și zâmbește răzbunată.

— Eu am plecat, zice.

E nasol să fii patron.

Dacă aș putea să trăiesc pe fundul oceanului, în beznă eternă, ca un animal din ăla oribil de care și-a bătut joc evoluția… Să n-aud păreri de le nimeni.

Traian stă într-o margine și filmează, e fericit că are mâinile ocupate. Doamna Cati o șterge prin spatele lui și apoi îl văd și pe Bogdan că se fofilează și mă apucă panica, nu vreau să rămân aici fără Bogdan, legătura mea ca un fir de păr cu o dimensiune pe care o înțeleg, fiindcă el e cel mai normal. Adică mai râdem și pare că nu pune la suflet cât pun eu.

Mă rog, e bărbat.

Fug după el.

— Mă duci și pe mine la tramvai?

Iar el ezită o secundă și decide că e prea complicat să refuze.

Între timp se rup norii și-i toarnă, picăturile cad violent în spațiul verde proaspăt săpat și împroașcă bordurile curate cu noroi. Dacă există acolo semnințe de gazon, semințele alea zboară acum în toate părțile. Dar de trăsnit nu trăsnește.

Fugim la mașină și eu mă rog să i se facă milă și să mă ducă până acasă, dar el zice:

— Trebuie s-ajung urgent, că la 4 îmi pleacă bona. Te las în stație.

Refugiul pentru pietoni e plin, iar acoperișul minuscul nu ne ajută, stăm înghesuiți unii într-alții ca pinguinii, iar ploaia bate din toate părțile.

Tramvaiul întârzie să apară, traficul e blocat.

Rochia e udă fleașcă și se lipește de mine, ba chiar dungile roșii se scurg în cele albastre și asta îmi dă de înțeles cumva că Dumnezeu mă pedepsește.

Acum cel mai important e să vină tramvaiul și s-ajung acasă, să arunc pantofii, să-ncerc să salvez rochia.

E sfârșit de iulie în orașul București și noi n-avem aer la serviciu. Sunt instalații peste tot, dar nu funcționează decât cea din biroul șefilor și cea de la mansardă, motiv de ură între doamna Cati și Florin Ivanciuc, care a început în ultima lună să vină mai devreme la lucru numai ca să apuce el primul telecomanda și să deschidă clima. Doamna Cati stă exact pe direcția în care bate aerul și, când nu mai are energie să se certe, își ia lucrurile și se mută într-unul din birourile goale, unde nu funcționează nimic.

Vila e prost izolată termic, iarna murim de frig, vara de cald. Stau cu geamurile deschise la parter, flutură perdele și se trântesc uși, muștele mari intră cu capul în geam, altele intră înăuntru și după aia nu mai ies, nu le mai scoți cu nimic, doar Traian mai dă uneori cu spray de muște la plecare.

Toropeala mă face să funcționez pe avarii. Fără mișcări bruște și fără grabă, mă bucur că nu e o zi încărcată cu muncă. Simt cum curg picături de transpirație pe șira spinării, cum intră în țesătura tricoului. Spatele meu e o hartă cu teritorii de sare. Spatele meu este Uyuni.

Mai scot limba ca o cămilă și-mi adun transpirația din mustață, îmi dau seama după cât e de sărată dacă am băut suficientă apă.

Mă duc la pipi des, deși îmi imaginez că tot ce beau ar trebui să scot prin piele.

Bogdan a lipsit două ore de la birou în pauza de prânz și acum intră agitat și zice:

— A întrebat careva de mine?

Îi fac semn că nu și el îmi trimite o bezea și eu mă simt bine că nu l-a căutat nimeni, de parcă ăsta ar fi cumva un merit al meu.

Timea și-a adus din nou ventilatorul de-acasă și-i dă drumul din când în când. Când simte că vin jos Liliana sau Traian îl închide și toată lumea se poartă de parcă el n-ar fi acolo, dar știm cu toții că la un moment dat șefa va izbucni, cum a izbucnit și astă iarnă când a venit cu aeroterma și i-a zis că ne închide de tot centrala dacă ne mai prinde că mai băgăm și altceva în priză.

Timea trăiește cu sabia ventilatorului deasupra capului, dar nu poate altfel.

— Ce vrea, să mor aici? mi-a spus mie în șoaptă în dimineața în care l-a băgat pe ușă.

— Eu te-nțeleg…, i-am zis.

Traduc borderouri când pe ușă intră un domn pe care l-am mai văzut, dar nu pot să spun pe loc de unde e. Vine la recepție și-mi zice că e de la ASSET Constructores, îmi lasă o scrisoare într-un plic și mă roagă să semnez de primire.

ASSET e un partener al nostru într-un consorțiu cu care lucrăm pe un proiect internațional, în Republica Moldova. Șefa vorbește des despre ei în discuțiile la telefon, dar n-am înțeles de ce numele lor e atât de prezent în ultima vreme, nouă nu ne spune nimic, totul e la mare secret.

Mai am pe birou corespondența primită în cursul zilei, așa că iau toate plicurile și urc să i le duc. Scările mi se par mai multe și mai înalte, trebuie să ridic piciorul mai sus, la fiecare

mișcare arhitectura corpului mustește de saramură. Mă țin de balustradă.

Bat la ușă încet și intru, ea vorbește la telefon, îmi face semn să-i las plicurile pe birou. Traian e concentrat în laptopul minuscul. Își plimbă arătătorul pe touchpad absorbit.

Cobor și mă trântesc pe scaunul ciuruit de la biroul meu, mă bag din nou cu nasul în borderouri. În documentul tradus nu reușesc să fac tabele identice.

Și după vreo douăzeci de minute o aud că iese și trântește ușa și mă strigă nervoasă de sus:

— Cristinaaaa!

Mă înființez la baza scării, iar ea rămâne la etaj și se uită în jos la mine.

În mână are o hârtie și un plic.

— Cine a adus ăsta?

— Un curier de la ASSET, îi zic.

— Și tu ai semnat de primire?

Nu spun nimic fiindcă nu înțeleg de ce mă întreabă.

— Vreau să știu dacă ai semnat de primire! urlă ea dintr-odată și eu tresar și simt că toți ceilalți au lăsat mouse-ul jos și ascultă.

— Da, am semnat.

— De ce ai semnat, vreau să știu? De ce semnezi fără să mă întrebi?

Urletele articulate perfect, fără să răgușească, ADN-ul programat pentru plămâni puternici.

Încep să tremur, e prima dată când țipă la mine în halul ăsta. Nemulțumită a fost și de certat mă ceartă constant, dar nu așa. Nu până acum.

— DE CE-AI SEMNAT??!

— Păi… n-am știut ce e… e o scrisoare, putea să vină în poștă.

— Cum îți permiți să semnezi fără să te uiți ce faci? Tu știi ce e asta? E o notificare că ies din consorțiu. Și acum o să înștiințeze clientul că noi știam c-au ieșit. O s-ajungem la tribunal din cauza ta!

Nu ripostez fiindcă am observat în certurile celorlalți că urlă cu atât mai tare cu cât încerci să te aperi. Dacă nu zici nimic, într-un final se potolește.

— Am adus toți proștii aici în firmă!

Se învârte ca un leu în cușcă în capul scărilor. În spatele ei o văd pe Mona cum deschide ușa de la birou timp de două secunde și apoi o închide la loc. A vrut probabil să inspire o dată aerul de victorie de pe hol, s-a simțit răzbunată văzând că nu scapă nimeni, că Liliana ne spurcă pe toți, fără excepții.

— Ce-ai avut în căpățâna aia când ai semnat? Tu n-ai văzut pe plic de la cine e?

— Nu mi-ați zis să nu primesc nimic de la ASSET…, îndrăznesc.

— Tu știi ce se întâmplă în firma asta sau nu știi? rage ea. C-ar trebui să știi! Dacă ai picat din Lună, du-te înapoi în Lună, fetițo! Acuma o să stau să umblu prin avocați din cauza ta. Mi-am adus aici toți handicapații!

Mi se pune o gheară în gât și nu mai pot să respir, vreau să mă duc la baie să mă spăl cu apă rece, fiindcă altfel cad pe jos.

Ea nu mai termină de urlat, mă uit în sus și o văd cum gesticulează nervoasă, dar aud doar un țiuit. Picioarele curate și suple, fusta scurtă, ținuta business, corpul impecabil și fața cu zece ani mai bătrână decât este, care dă din gură înspre mine.

Când se termină țiuitul din urechi, ea nu mai e în capul scării, probabil c-a și trântit ușa de la birou între timp, iar eu

mă duc la baie și m-aplec deasupra toaletei, fiindcă îmi vine să vomit. Nu vomit. Îmi bag degetul pe gât, ca să iasă odată de-acolo, dar tot nu vomit. Mă spăl pe față.

Mi-e rușine să ies din baie.

Mi-e rușine c-am greșit.

Deși problemele ei cu ASSET nu le-am creat eu, desigur. Și nici nu mi-a zis să nu primesc nimic de la ei.

Mă lipesc cu fruntea de faianța rece de pe perete. Trebuie neapărat să plec. Unii pot așa, dar eu nu pot.

Până mă întorc la biroul meu, ASSET a trimis prin fax aceeași notificare și la fel și prin e-mail pe adresa de office, cu șefa în CC, fiindcă au vrut să se asigure pe toate căile că retragerea lor a fost luată la cunoștință. Și se retrag pentru că șefa nu i-a plătit de șase luni, după cum îmi va explica mai târziu Patricia Robu.

Colegii nu vorbesc cu mine tot restul zilei, poate pentru că nu știu cum să mă abordeze după incident.

Mă uit în calendar și-mi aleg o dată la care să plec.

Poate 1 septembrie și apoi să mă duc să stau o lună la Brăila și să dorm, să fie răcoare dimineața și să miroasă a prima zi de școală.

Da, 1 septembrie e o zi bună să plec.

Ies pe ușă la cinci și un pic și nu-l mai strig pe Traian, ca de obicei, să-l anunț că nu mai e nimeni jos, ci doar încui și mă duc.

Doar ce-am făcut pipi și acum îmi vine iar, sper să mă țină până ajung acasă. Mi-e rău de la mirosul de asfalt încins, în aglomerația din metrou mă ia din nou cu leșin.

La Dristor ies la suprafață și mă învârt ca o curcă beată pe trotuarele intersecției, încercând să mă decid în care farmacie

să intru, dintre zecile care sunt acolo. La Catena nu, pentru că Stela și Arșinel, la Sensiblu nu, pentru că offshore în Cipru, mai erau și altele care-mi repugnau, dar nu mai știu și acum vreau doar s-ajung acasă să fac pipi.

Aerul condiționat din farmacie mă trezește un pic și-mi dă speranță într-o viață mai ușoară. Mă duc la una dintre cele două femei și ei i se activează zâmbetul.

— Cu ce v-ajutăm?

— Aș vrea un test de sarcină, vă rog.

— De care?

— Nu știu.

— Pentru dumneavostră?

— Da.

Îmi recomandă să fac două, de la două mărci diferite, ca să fiu sigură de rezultat, și eu zic:

— Da, dar dați-mi-le pe cele mai ieftine.

Apoi încearcă să-mi vândă un recipient în care să fac pipi, apoi îmi propune un card de fidelitate și-mi zice că reducerea se aplică începând chiar de-acum și că am promoții la loțiuni de plajă.

— Aveți o toaletă aici? o întreb și ea se uită nedumerită.

— Mai bine faceți testul acasă, e mai anevoios, trebuie mai întâi…

— Dacă n-aveți toaletă, trebuie să plec urgent, îi zic, iar ea încasează și lăsăm cardul de fidelitate pe altă dată.

Cealaltă voce din capul meu e gata să preia controlul când vocea din capul meu se strică. Ia borcanul, mai spală o dată borcanul, șterge borcanul, fă pipi în borcan, ia cu pipeta cinci picături, toarnă pe test. Apoi: desfă al doilea test, scoate bețigașul, înmoaie-l în borcan până la linia albastră. Așteaptă

cinci minute. Stai pe marginea căzii, să nu pici. Stai jos, să nu te lovești la cap. Stai. Jos.

Marginea căzii e rece. Mă sprijin cu mâinile și mă concentrez pe senzația de rece.

Cronometrul de bucătărie e deja setat pe cinci minute, de ultima dată când mi-am făcut spaghete. Când sună, întorc capul și mă uit și ambele teste sunt pozitive.

Și primul gând care-mi vine în minte e că nu mai pot să plec de la birou. Decizia cealaltă a fost luată dinainte s-o formulez. Gămălia de ac care s-a implantat în pereții uterului meu și care hăpăie tot ce-i trimite corpul pentru a crește și mai mare, și mai mare nu va fi eliminată. Gămălia de ac știe deja ce simt față de ea și nu voi simți ură. Gămălia de ac va fi iubită.

Să nu-mi fie frică, pentru c-o să transmit frica.

Să am grijă ce mănânc, fiindcă asta o să-i placă și ei toată viața.

Dacă nu sunt programată pentru asta, atunci nu sunt programată pentru nimic.

Și atunci mă las pe pilot automat și cealaltă voce din capul meu începe iar: varsă urina din borcan și aruncă borcanul. Strânge testele și ambalajele și aruncă-le la gunoi. Și colțul ăla de pe jos! Du-te să bei apă fiindcă ți-e sete.

Gămălia a pus stăpânire pe corp și de-acum înainte muntele acesta de chimie împreună cu coloniile de bacterii și microorganisme vor lucra în slujba gămăliei.

Se cheamă că ai un scop, îmi spune cealaltă voce din capul meu.

Ai băut apă? mă întreabă vocea.

Și ce-aștepți?

Uneori am grijă ce mănânc și ce beau și ce muzică ascult, uneori ezit și-l întreb:

— Îți place asta, copil, sau schimbăm?

Alteori uit că e acolo, el își vede de treaba lui și eu de a mea și când îmi dau seama c-am uitat că el se lățește pe zi ce trece în peretele uterului mă opresc și-mi zic: ce bine că natura are grijă să ne descurcăm cu toate, dar mai ales cu asta.

Mihai n-a contestat nimic, doar a zis la telefon când i-am spus:

— Eu nu pot să fiu tată. N-am ce să-l învăț.

Nu l-am întrebat ce înseamnă, concret, adică se bagă sau nu în povestea asta. El a avut nevoie de două săptămâni ca să aibă o părere și părerea a fost c-ar putea face efortul să mă sune mai des. Să ne întrebe ce facem.

Se conturează o apropiere.

Uneori am emoții când mă sună și-i spun lui copil:

— S-ar putea să fim trei!

Am început să mă uit din nou după apartamente și credite, să-mi iau un loc mai mare, să fiu proprietar. Am reînnodat prietenia cu femeia de la bancă. Mă sună acum din nou regulat să mă întrebe dacă am întrebări, dacă am nevoie de consiliere.

Când am timp mort la birou, mă uit pe anunțuri și dau telefoane, azi mă duc să văd un apartament pe Câmpia Libertății, aproape de unde stau eu.

Ne dăm întâlnire la șase fără un sfert la colțul de la Bulevardul Basarabia. Agenta poartă pantaloni trei sferturi și cămașă înflorată, are mâna în ghips și e însoțită de un băiat, care probabil e un fel de stagiar.

Facem prezentările, iar ea îmi bagă sub nas o foaie s-o semnez, în care scrie, în pagini multe, că ori cumpăr, ori mor. Nu, de fapt, că n-am voie să abordez vânzătorul în afara agenției și altele extrem de amenințătoare și absurde și numai într-un exemplar.

— Păi, ăsta e un contract în toată regula! zic eu jignită, în timp ce ea îmi copiază datele din buletin. Exemplarul meu unde e?

Femeia o dă cotită și spune că nu mai aveau hârtie la birou, dar că nu-i nicio problemă, tragem la xerox când ieșim.

— Unde tragem, că aici nu-i niciun xerox, spun.

Suntem într-un ocean de blocuri. Mai încolo, la o sută de metri, pe dreapta, începe strada Nicolae Licăreț.

Ei nu răspund nimic, doar mă țin după ei pe trotuar în direcția apartamentului.

— Dacă tot ați venit pregătită să-mi luați CNP-ul, măcar trebuia să veniți pregătită ca lumea, cu două exemplare. Nici n-am apucat să citesc, nici n-am reținut de la ce firmă sunteți…

— Uitați ce e, dacă nu vreți să vedeți, nu-i nicio problemă, zice ea. Că de la și jumate am altă vizionare. Să știți că eu am clienți, dacă nu vreți, nu vreți.

— De ce nu procedați corect? o întreb, dar deja am ajuns în fața scării și proprietara ne așteaptă acolo.

Dușmanii mei de zi cu zi și acum, dintr-odată, persoana nouă din fața mea li se adaugă.

Dau mâna cu ea.

Urcăm în lift și ne îngrămădim toți patru în cabina nouă, de un kitsch dureros, cu panouri din imitație de lemn și oglinzi în rame aurii. Se mai aude și muzică în surdină. Gypsy Kings ambiental. Bineînțeles că agenta îmi prezintă liftul ca pe un mare plus al blocului din ’82, altfel destul de infect. Proprietara nu zice nimic, probabil c-a avut grijă s-o amenințe bine înainte. Tot dialogul e între mine și agentă.

Apartamentul e la etajul șapte și are vedere peste niște acoperișuri de clădiri care nu mi-e clar în ce scopuri funcționează. E nerenovat, muced în baia fără fereastră, din balconul deschis curge tencuiala. Dar sufrageria e plină de rafturi de cărți și deduc de aici că a aparținut unor oameni mișto. Fac ochii roată și am o viziune a acestor încăperi ca niște cuști de beton în care viermuiesc meșteri, în care meșteri stau pe jos în genunchi și, în loc să pună gresie, fac bancuri și râd și eu trebuie să stau în picioare, să-mi proiectez umbra peste ei și să-i bat la cap să muncească. Aici de ce-ați pus strâmb? Geamul ăla cine l-a crăpat? Păi, nu ne-am înțeles la cinci sute?

Îmi aduc aminte că am copil în burtă și n-aș vrea să iasă gata nebun, cu nervii făcuți cu mixerul cum zice mama, așa că pozez ce se poate poza cu privirea și-mi spun că discut diseară cu Mihai.

Bineînțeles că la coborâre nu mai mergem la niciun xerox, dar la a doua cursă cu liftul îmi e destul de clar că locul are o karmă proastă și nu-l vreau, așa că nu-mi pasă să am un exemplar din ce-am semnat, orice oi fi semnat acolo. Totuși, îi spun femeii că-mi place, ca să fie o despărțire ușoară, și că-i dau eu un semn, dacă e.

Mihai nu răspunde la telefon, îmi trimite foarte târziu un mesaj cu „vorbim mâine“, mă trezesc când aud tonul de mesaj

și mă întreb oare ce face la ora asta. Mie mi-e somn încontinuu. Și uneori mai plâng din senin, dar mai plângeam și înainte din senin.

A doua zi mai sun la un număr dintr-un anunț și stabilesc să mă duc la cinci jumate să văd. Apartamentul e pe la Armenească și e dubios de ieftin. Mă entuziasmează gândul de a sta în centru, dar mi-e frică de cutremur. Vreau să mai meargă cineva cu mine și o sun pe Otilia, dar nu răspunde. Îi las mesaj.

Ajung și vorbesc din nou cu agenta la telefon, care m-așeaptă în colțul celălalt al intersecției. Mă uit după ea cu telefonul la ureche și ea îmi face semn cu o mână în ghips.

Dacă nu era mâna în ghips, cred că nu mi-aș fi dat seama că e aceeași persoană de ieri, chiar dacă e îmbrăcată fix la fel.

Verdele pentru pietoni începe să pâlpâie pe la jumătatea străzii (oare unde se poate face o reclamație pentru toate semafoarele astea, mă întreb în gând a mia oară, și la mine la Baba Novac e unul la care oamenii aleargă să nu vină roșul peste ei, vezi bătrâni care încearcă să grăbească pasul în baston, mămici care împing cărucioare alergând, care trag după ele copii mici, când îi vezi pe oameni că încep să alerge de când se face verde îți dai seama că sunt de prin partea locului și cunosc semaforul și știu că nu-i va aștepta până ajung dincolo, oare cum o s-alerg eu cu burta, când o să am burtă?).

Îi zic bună ziua și ea, în mod surprinzător, își aduce aminte cum mă cheamă:

— Păi, ce facem, doamna Cristina? N-am vorbit ieri că vă place ăla de pe Câmpia Libertății?

— Haideți, dacă tot am venit… Poate-mi place ăsta mai mult…

Dar mă pleoștesc dintr-odată, fiindcă femeia e o piază rea.

Mergem pe jos o bucată fără să mai spunem nimic, apoi ajungem, ea sună la interfon și pătrundem în clădirea veche și rece și aproape pustie. Pare că acolo nu locuiește nimeni, că e plină de apartamente abandonate. Holul e imens, cu arcade superbe.

— Ăsta are bulină? o întreb pe agentă până să coboare liftul.

— Nu există în evidențele primăriei strada asta, îmi spune ea. N-are bulină pe el, ați văzut…

Ajungem la ultimul etaj și ne întâmpină o bătrânică bonomă, care se scuză că e deranj. Televizorul e deschis pe o emisiune de mondenități, e dat foarte tare. Agenta îi poruncește să-l închidă.

— Ce mai face Cuchi? întreabă ea, încercând să fie prietenoasă.

Bătrânicii i se umezesc ochii.

— Ce să facă, sărăcuțul. A murit acum trei zile.

— Îmi pare rău, zice agenta, apoi se întoarce către mine: Doamna avea un pechinez.

— Era bătrân, spune proprietara. Se chinuia de mult.

Agenta îmi prezintă apartamentul, deschide uși, îmi spune că e liniște, în stânga locuiește un bătrân singur, în dreapta nimeni. Are o terasă enormă, plină de ghivece de flori, cu o canapea cu o pătură colorată pe care am impresia că mai este încă păr de Cuchi.

— Ce frumos e aici! exclam sincer. De ce plecați?

Bătrâna se uită la agentă.

— Ei, problemele bătrâneții…

— Vă duceți la copii? întreb și apoi îmi dau seama că poate i-am provocat aceeași jenă pe care mi-o provoacă mie oricine mă întreabă de ce nu sunt măritată.

Nu răspunde, doar zâmbește și se uită după agentă, care se îndreaptă către baie.

Mă duc după ea.

Deschide ușa și-mi prezintă încăperea mică, de ciment.

Intră înăuntru și zice:

— Merg și eu la toaletă.

Și-mi închide ușa în nas.

Bătrâna mă apucă repede de mână și mă strânge și-mi zice la ureche:

— Vino mai târziu, că sunt acasă. Vino să vorbim! Și ne înțelegem noi. De ce să-i mai dai și ei două mii?

Și apoi îmi dă drumul rapid și se întoarce unde era, ca și când nu s-ar fi mișcat niciun milimetru cât timp agenta a făcut pipi.

Îmi dau seama că de data asta n-a mai apărut nici cu contract, nici cu stagiar după ea și mă întreb oare ce-am semnat ieri mai exact. N-ar fi stricat să am o copie.

Ne luăm la revedere, agenta mai rămâne un pic în hol și vorbește ceva în șoaptă cu bătrâna, apoi coborâm amândouă în liftul care se clatină ca și când cabina ar fi mult mai mică decât galeria. Ne hâțânăm ca într-o telecabină bătută de vânt și asta mă face să mă gândesc la cutremur.

Ce mi-ar plăcea apartamentul ăsta, două camere decente și terasa aia superbă unde să stau vara să citesc. Ce bine mi-ar sta acolo. Mie singură.

Mă mai uit o dată cum se cheamă strada, apoi îi spun agentei că mi-a plăcut, pentru o despărțire ușoară, și-i zic c-o sun eu, dacă e.

Acasă, chiar când să intru pe ușă, mă sună Otilia.

— Ai fost?

— Da, acuma intru pe ușă.

— Și?

— Miroase a bulină. Dar e mișto.

— N-ai întrebat-o pe-aia dacă are bulină?

— Cică nu se știe.

— E, pe dracu'. Uită-te pe listele primăriei. Stai așa, îți dau link.

Deschid laptopul.

— Dar tu unde ai dispărut de trei zile? o întreb.

— Eeee…, zice ea pe un ton pervers jucăuș.

— Ai fost cu bărbați?

Izbucnește în râs.

Acest univers paralel al bărbaților pe care îi înțelegem.

Poate a găsit gaura de vierme.

— Zi, fată! Unde ai fost? Nu mă mai fierbe.

Se fâstâcește și-mi dau seama că e serios.

— Ai fost cu un tip.

— Stai că-ți dau link, zice ea.

Și imediat sub lista primăriei cu clădirile cu risc seismic îmi trimite profilul unui tip. E frumușel foc. Și șmecher, așa, cum îi plac ei. Cum mi-ar plăcea și mie.

— Ce specie e ăsta? E cam negricios…

— E peruan. Dar locuiește în Budapesta.

— Doamne, iartă-mă! Ce face în Budapesta?

— Un doctorat pe antropologie. Dar de fapt e din Berlin. Adică înainte să vină la Budapesta locuia în Berlin. Nu știu, poate chiar e cetățean…

Cetățenii lumii și vieților lor sclipitoare.

— Ce trebuie să zic acum, că mă bucur pentru tine? o întreb derutată.

— Nu zice dacă nu te bucuri.

— Îți place de el?

— Îhî. De fapt, e chiar foarte mișto.

— Păi, și unde l-ai pescuit?

— În Control, marți seara.

— Ai fost în Control?

— Da, am fost cu Coco, aproape că m-a luat pe sus. A, vezi că i-am spus că-ți cauți apartament și a zis că cele mai bune sunt alea ceaușiste. Că la astea vechi mai sunt probleme și cu instalațiile, că-s mâncate și poți să ai surprize. Și să-ți iei între etajele doi și cinci. Nu la unu. Că, dacă e cutremur, la unu se rupe blocul.

Coco e arhitect.

— Nu știu ce s-aleg… Să plătesc toată viața la el după aia, spun.

— Poți să vinzi dacă nu-ți place.

— Nu-i așa ușor. Și o să am copil… Mie de ce nu mi-ai zis că ieși marți?

— Păi, oricum nu veneai. Nu ți-am mai zis și sâmbătă și n-ai venit?

— Dar puteai să mă întrebi.

— Și ziceai nu…

— Poate nu ziceam nu.

— Oricum, ți-am zis că m-a luat Coco pe sus, că fuseserăm să mâncăm în oraș și i s-a făcut de club după aia.

Am impresia că între noi sunt acum o sută de ani. Că ea e cu o sută de ani mai tânără.

Cealaltă voce din capul meu îmi spune că a procedat corect, că nu e datoare să mă informeze ce face și că e dreptul ei să danseze cu peruani și cu alți cetățeni ai lumii.

Deschid lista primăriei și caut adresa, stăm cu telefonul la ureche și nu zicem nimic un minut sau două.

— Mda, are risc seismic clasa doi. Eram sigură.

— Pe din astea nici nu-ți dau credit, zice ea.

— Da.

Mai stăm un minut fără să zicem nimic.

— Mă bucur pentru tine, îi zic, pentru că asta trebuie zis. Dar să nu dispari. Adică poți să dispari acum un pic, cât e caldă, dar după aia să apari la loc.

Tace.

Cealaltă voce din capul meu zice: nu-ți este datoare cu nimic.

— Scuză-mă, e de la hormoni, îi zic și-mi tremură un pic barba.

— Stai liniștită, spune.

— N-aș fi venit marți, am început să mă culc de la opt. Mă culc odată cu găinile.

— Știu, mi-ai zis…

— Vii pe la mine în weekend? o întreb.

— Ăăă, ne gândeam să mergem la mare de vineri. Vreo trei zile.

— A. OK. Păi, îmi zici tu… Îmi zici tu când ai timp…

Inima îi bate normal. Mi-au dat o dată a nașterii, 28 aprilie.

Duminică după-amiază m-am întâlnit cu Otilia, am dat o tură pe la un festival stradal, ne-am luat hamburgeri cu ceapă și ea mi-a cumpărat o pereche de șalvari pentru bebeluși, șaptezeci de lei, i-am zis c-a înnebunit. Plus că mi s-a spus că sarcina e oficială abia după ce trec de primele trei luni.

Sunt OK. Unele lucruri se așază încet-încet la locul lor.

Pe Otilia o văd tot mai greu, trag de ea să se întâlnească cu mine, mă uit pe Facebook ce mai postează ca să mai am vești, dar nu mai postează nimic. Peruanul ei e perfect. Am întrebat-o dacă o să se mute la București și ea mi-a zis, aproape fericită, că el n-are ce face aici, orașul acesta nu-i poate oferi nimic. N-am îndrăznit să întreb mai departe, să intru în intimitatea planurilor lor de viitor.

— Și Coco?

— Coco se bucură pentru mine. Vii la seara filmului queer la Mandarine?

— Ce e Mandarine? o întreb.

— Un bar nou, pe Moșilor.

— Așa se citește?

— Ăăă, habar n-am. Dar sigur așa se scrie.

Râdem.

— Vii?

— Nu.

Șalvarii sunt verzi cu galben și cred c-o să-i vină pe la doi ani.

— O să fie super șmecher sau șmecheră, zice ea, atentă să nu-l discrimineze pe copil înainte de a avea un sex. Deși la început sunt toți fete, parcă.

Am fost la ecograf o singură dată, singură.

Mama e în delir, ar fi venit și ea cu mine, dacă n-ar fi fost vreo șase sute de euro biletul de avion în săptămâna aia.

— Mai bine ți-i trimit ție, a spus și chiar mi i-a trimis. C-o să ai nevoie.

Când îi bate prima dată inima.

I-a bătut și când m-am ridicat de pe masă, când mi-a dat doctorița hârtie să mă șterg pe burtă de gel, tot restul zilei inima lui a bătut în urechile mele.

Și a mea în toată ființa lui. El știe tot și va ști toată viața.

Mihai sună mai des, dar vorbesc mai mult eu. Și-a făcut cerere să lucreze la distanță săptămâna viitoare și vine la București să stea cu mine. Poate mai vedem și niște apartamente. Lucratul la distanță a fost ideea mea. Adică a Otiliei, cu care l-am tocat în timp ce mâncam hamburgerul cu ceapă.

Mi-e dor de ea de înnebunesc. Mi-e așa de dor, că-mi vine să-mi caut psiholog.

La birou n-am spus încă nimic și nici n-o să spun până nu începe să se vadă burta. Deși ar fi un motiv bun să mă fac constant că am hormoni ciudați și trebuie să fiu lăsată în pace.

Ursu mi-a spus azi la birou că trece după-amiază să aducă niște bidoane cu murături la mine în balcon, că el n-are unde să le țină.

— Oricum nu mi-ați luat nici acum sacoșele alea cu afișe electorale, unde mai aduceți și murăturile? Și mai sunt și alea două scaune vechi, oricum balconul ăla e blocat, eu nu pot să mă folosesc de el. Murăturile mai lipseau…

El începe să râdă.

— Eee, eu n-am vrut murături, am vrut bani. Am avut o lucrare la cineva acasă și a tot întârziat să mă plătească și acum mi-a zis dacă nu vreau murături, că are legume la câmp…

— Nu mă interesează, domnu' Ursu, dar nu mai cărați acolo chestii care nu mă privesc.

Nu-și șterge rânjetul de pe față și eu rămân țeapănă în scaun și-i zic:

— O să vi le mănânc!

— Hai că vin cu ăsta cu mașina pe la șase jumate așa, ești acasă, da?

Nu zic nimic.

— Nu te mai sun înainte. Pe la șase jumate.

Stau ca pe ghimpi toată după-amiaza și pe la șapte jumate mă trezesc cu Ursu la ușă, însoțit de doi indivizi care cară în total nouă butoiașe albastre de plastic, pline cu gogonele, castraveți și varză murată. Într-unul parcă am văzut chiar și pepeni. Ursu merge în balcon, teritoriul lui neumblat, și face ordine printre sacoșele cu pliante electorale.

A vrut să mă ia și pe mine în partidul nou al lui Tăriceanu anul trecut, înainte de prezidențiale, îmi oferea 260 de lei în schimbul CNP-ului și încă 100 de lei dacă mai conving un prieten. Și, în plus: „Te-mbrac, te-ncalț, îți dau geacă, tricou, șepci, pixuri, tot ce vrei“. Nu numai pe mine, ci pe toți din firmă, dar ceilalți, care-l cunoșteau de mai multă vreme, nu l-au băgat în seamă. Eu am fost amuzată și am încercat s-o conving pe

Otilia să ne băgăm împreună și să mergem la ședințe de partid și la conferințe la Sinaia, numai așa, să ne distrăm. Să vedem ce inepții se discută pe la mesele astea. Ea a zis c-o să murim de nervi și oricum nu i se pare distractiv și îi e rușine și o sută de lei nu e așa o sumă și mai bine nu. Dar pe mine m-a frământat ideea mai mult, am cerut detalii la Ursu, am întrebat unde e sediul noului partid și altele, el mi-a zis că vine cu hârtia la birou și eu numai să semnez, eu îi trăgeam cu sediul, până când s-a scârbit de mine și a lăsat-o baltă. Otilia a fost convinsă că ne urmărește un securist conversațiile la telefon și sigur i-a spus lui Ursu să nu mă mai bage în partid, că am potențial să-i fac probleme.

Eu nu cred că am securistul meu, eu cred numai în robotul de la Facebook, care-mi urmărește conversațiile ca să mă alimenteze cu reclame și să-mi facă sugestii de pagini, mai mult de-atât nu merit la viața mea.

Ursu nu pierde nicio campanie electorală. Pe lângă implicarea în mișmașuri cu găleți și sticle de tot felul, se mai și laudă că votează de mai multe ori, având mai multe buletine.

— Cum adică mai multe? am întrebat într-un hohot de râs când am auzit asta pentru prima dată.

Și mi-a explicat foarte serios că e foarte simplu, ți-l declari pierdut, apoi te duci la un prieten să te ia în spațiu. Sistemul, așa cum arată el acum, n-are cum să te prindă. La europarlamentare a votat de cinci ori, câte o dată în sectoare diferite, pe 50 de lei votul, iar la referendum de trei ori. A mers și fi-su cu el.

Am râs la toate poveștile astea, dar într-o zi, când Traian mânca singur la bucătărie o ciorbă uleioasă dintr-o caserolă de

plastic, m-am dus și m-am așezat la masă în fața lui, mi-am luat inimia în dinți și am zis:

— Credeți că e pe bune? Chiar votează de cinci ori?

El stătea aplecat, ca de obicei, foarte aproape de caserolă, ca să nu dea pe el, s-a oprit fără să se îndrepte și a spus:

— Ce știu eu? Poate doar se laudă.

Altă dată i-am zis și eu lui Ursu:

— Nu vă cred, dacă ar fi adevărat, n-ați vorbi despre asta așa deschis. E ilegal!

— Și ce-o să faci? a zis el zeflemitor. M-ai înregistrat?

Viața lui electorală e ambiguă, dar un lucru e sigur: e un oportunist și un ciubucar și are o admirație fără margini pentru șpăgarii care „se descurcă“.

Când m-am mutat, mi-a zis că pot să bag mâna în sacoșele cu pixuri pe care trebuia să le distrugă fi-su și să iau, dacă-mi trebuie. Aș fi putut să iau pentru la birou, pentru toți care-mi cer, dar mi-a fost jenă. Mi-a mai zis că pot să iau afișe să pun pe jos în hol când intru cu noroi pe ghete.

Acum, la murături, n-a mai zis nimic.

Cei doi tipi care-l însoțesc fac mai multe drumuri la mașină să aducă butoaiele, iar în timpul acesta Ursu face ochii roată prin casă, să vadă ce-a mai apărut nou sau ce-am mai murdărit.

— Ce mai e pe-aici? întreabă el, ca un proprietar de treabă ce este.

Deschid ușa la baie și-l poftesc să vadă.

— Aici, pe tavan. Se întinde pata de igrasie și a început să cadă varul. Și mă deranjează mirosul.

— Nu miroase a nimic, zice el și-și trage nasul de două ori.

— Ba eu simt că miroase. Și nu vreau să inhalez mirosul ăsta. Nu putem rezolva?

— A, păi asta se rezolvă cu un spray imediat. Poți să iei și tu și să dai.

Băieții îl anunță c-au adus toate butoaiele, iar el se mai duce o dată în balcon să le numere. Al zecelea a rămas în mașină și i-l vor duce acum acasă.

— Hai că fug, zice el.

Zic mersi c-am scăpat de ei și pun la loc covorașele mici de iută din cameră, pe care le dădusem la o parte fiindcă știam că vor intra încălțați.

Încui ușa și sus, și jos.

În hol mai rămâne suspendat o vreme mirosul de bărbat român între două vârste. Din ăla care e pe drumuri toată ziua și se descurcă.

Deschid ușa frigiderului și mă uit ce am și nu-mi place nimic.

Mihai mi-a trimis mesaj că peste o oră pornește spre gară, și-a luat bilet la cușetă. Ajunge pe la șapte dimineața.

Încep să mă stresez că nu e suficient de curat, că nu mai am timp să gătesc, că nu m-am epilat bine. Începe să mă enerveze că trebuie să-i organizez o sosire, când de fapt el trebuia să fie aici tot timpul. Îl urăsc. Plâng un pic, după aia îmi iau două sacoșe de cârpă și mă duc la Mega.

În supermarket mă întreb oare ce să iau să-i placă și lui, el niciodată nu are preferințe, ce vreau eu vrea și el. Iau salam și cașcaval. Banane. Lapte pentru cafea. Chifteluțe de legume. Oare la astea o să râdă?

Mi-e dor de el.

Mi-ar fi dor și de coiotul din *Road Runner*, dacă el ar fi coiotul din *Road Runner*.

I-am zis mamei să nu mă mai sune o săptămână, că n-o să pot vorbi, nu mai sunt singură în casă.

La Mega îmi vine să vomit de la toată mâncarea de pe toate rafturile. Și de la covrigei îmi vine să vomit.

La coadă încep să mă apuce niște dureri abdominale oribile. Ies din magazin și aproape că-mi vine să mă pun pe jos. Simt că mi-a venit ciclul brusc și trebuie s-ajung urgent acasă, să văd ce se întâmplă.

Noroc că universul și oamenii s-au învrednicit să-mi pună patru Mega Image pe o rază de trei sute de metri în jurul casei, așa că ajung repede și deja sunt mânjită de sânge pe pantaloni, am o pată mare între picioare.

Încep să tremur. Nu mai găsesc mobilul în sacoșele de cârpă cu care am fost la supermarket, nu e nici în buzunare. Mă învârt prin casă o veșnicie până îl găsesc pe frigider, în hol, acoperit de niște pliante.

O sun pe doctorița de familie, care nu răspunde din prima, și-i explic ce se întâmplă. Îmi zice să chem urgent salvarea.

— Probabil că pierzi sarcina. Stai calmă. Cu cât ajungi mai repede la urgențe, cu atât mai bine. Tu n-o să pățești nimic.

Chem salvarea și las ușa descuiată, dacă se întâmplă între timp ceva foarte oribil și nu mai pot să mă mișc și cad pe jos, să poată intra ei.

Îmi pun chiloții și pantalonii într-un sac de gunoi, să-i arunc. Fac duș, mă schimb, încerc să nu mă gândesc la cât de tare mă doare burta, la cum îmi plesnește capul.

— Nu-mi face asta, copil, îi zic. M-am învățat cu tine.

Pun la întâmplare în geantă un prosop, o pijama, periuța de dinți, mai trântesc niște lucruri. Aștept în hol salvarea, chircită pe cuier. Durează un secol. Dacă nu mă mișc, mor acolo.

Salvarea întârzie foarte mult.

Spitalul Victor Babeș e foarte aproape de mine și au urgențe.

Încui ușa încet, cu energia unui om foarte bătrân, și cu nesiguranța aceluiași om cobor două etaje și o iau la pas pe străduță.

Salvarea se apropie ezitant, șoferul se chinuie să deslușească adrese pe scările de bloc.

Când pornește girofarul sunt într-un film și tot ce-a fost până acum a fost un film și nici vocea din capul meu, nici cealaltă voce din capul meu nu mai zic nimic, s-au dat la fund. Dar măcar am ajuns între oameni, am ieșit în întâmpinarea oamenilor, vor ști ei ce trebuie să-mi facă.

Acvariile cu peștișori sunt sub scara rulantă din mall. Acolo și-au instalat mica afacere Amparo și Luis, care din mai până în septembrie aduc băncuțe moi și cutii de sticlă cu peștișori *Garra rufa*, care mănâncă bătături. Mama i-a văzut în treacăt anul trecut și mi-a povestit și de-atunci am tot visat cum o să vin în Alicante să stau cu picioarele în peștișori. 10 euro jumătate de oră. Te bagi cu picioarele acolo, iar ei se adună ciorchine pe la bătături și-ți mănâncă pielea moartă. Eu am bătături atât de groase, încât probabil n-o să le simt dinții. Teoretic simți înțepături multe și fine, dar eu acum nu mai simt nimic. Nici fizic, nici altfel. După întâmplările recente sunt o legumă degerată, un gogoșar uitat pe vrej toamna târziu, pe câmpul gol.

I-am povestit mamei pe Skype, iar ea, ca un leu în cușcă, mi-a spus să vin la ea, să stea cu mine.

— Nu știu să-ți cumpăr eu bilet de avion, dar îți trimit bani să-ți iei. Ia-ți, oricât ar costa. Ia-ți concediu și vino mâine!

— Mă duci la peștișori? am întrebat-o.

— Te duc.

Scara rulantă face zgomot și mi-e frică să stau sub ea. Mi-e frică să nu se prăbușească, am ajuns să-mi imaginez la tot pasul catastrofe. Și nu din alea care te omoară, ci care doar te lasă schilodit.

Nu vorbim despre ce s-a întâmplat. Mama ar vorbi, dar nu știe cum să-nceapă. În schimb, îmi oferă tot ce-i stă în putință, obiecte și servicii.

Amparo, fata de la casă, ne-a dat șervețele dezinfectante să ne ștergem pe picioare. Sunt doar umede, nu miros a nimic, și mă întreb dacă soluția din ele nu-i deranjează pe peștișori. Îmi ridic poalele fustei și mă așez pe băncuța albastră. Acvariile cu pești sunt și ele luminate de neoane albastre, un mic colț futurist sub scara rulantă din mallul Plaza Mar, la etajul întâi.

Bag întâi degetele de la piciorul drept și apa mi se pare rece. Dar nu protestez. Las piciorul în jos, încet, iar peștișorii simt mișcare și se adună imediat și încep să mă ciugulească. E ciudat să-i văd cum mănâncă celule moarte din corpul meu, dar într-un alt moment al vieții treaba asta ar fi fost mult mai spectaculoasă.

— Oare ei se hrănesc numai cu asta? îi zic mamei. Mănâncă bătături toată ziua?

Mama, care e și ea băgată cu picioarele într-un acvariu, lângă mine, îi face semn lui Amparo și fata vine lângă noi. O întreabă dacă peștișorii mănâncă numai bătături și ea râde și zice nuuu, au mâncarea lor specială, iar ăsta e doar un fel de desert. E vorbăreață și zâmbitoare, ne povestește cum a pornit această afacere împreună cu fratele ei în urmă cu trei ani. Cum comandă peștișori pe internet cu doi euro jumate bucata și-i înlocuiește pe măsură ce mor. Sunt originari din Turcia. Acum au înăsprit legile pentru export, în Vest e nebunie pe la spa-uri.

— Ce chestie, îi spun eu mamei și mă uit la labele mele în apa albastră.

Peștișorii sunt grupați la călcâie și la degetele mici. Alții, care n-au chef să se înghesuie, stau răzleți pe la glezne.

Ne expiră jumătatea de oră și ne ștergem pe picioare. Îmi pipăi bătăturile, să văd dacă s-au mai înmuiat, dar mi se pare că sunt la fel.

— Extraordinar! zice mama. Ia pune mâna, și-mi întinde un picior, mi-l trântește în poală. Pune mâna, că e curat.

Are pielea încrețită de la apă. O pipăi pe călcâi și pe degete.

— Uite ce moale, zice ea.

— Nu știu cum era înainte, dar, dacă zici tu…

Amparo ne explică foarte profesionist cu ce cremă să ne dăm. Și zice că ne mai așteaptă.

Mama mă trage într-un magazin de eșarfe și apoi în altul, cu lenjerie. Să-mi ia un sutien frumos. Are ea obsesia asta cu sutienul, că sutienul e totul, altfel arăți cu pieptul ridicat și altfel stau și hainele pe tine.

— Tu niciodată n-ai dat importanță, nu vrei să m-asculți.

Mă duce la sutiene cu dantelă și-mi alege vreo trei, să le probez. Sunt foarte scumpe toate. Sunt de plastic și au sârme și e drept că e altceva cu sutien *bun*, dar prețul plătit în disconfort e prea mare.

Stau în cabină dezbrăcată, în lumina rece a neonului, înconjurată de oglinzi din toate părțile. De sus vine muzică de club, dată un pic prea tare. Mă uit la corpul meu, la sânii pe care mi i-am detestat de când au început să-mi crească, fiindcă mi s-au părut scârboși, la burta albă, nevăzută de soare pe anul ăsta. Mama mă strigă de pe culoar, vrea să vadă cum îmi vine.

— Mai stai un pic, îi spun. Încă nu mi l-am pus pe-al doilea.

Caut în geantă și scot penseta să-mi iau un fir de păr de pe sânul stâng. Firul e abia ieșit și nu pot să-l apuc bine din prima, mă ciupesc, pielea e subțire și sensibilă și imediat îmi dă sângele. Firul de păr rezistă viteaz la toate încercările mele. Nu fac decât să adâncesc gropița înecată în sânge. M-apuc și bag și unghia.

— Ce faci? strigă mama.

Mă pun pe băncuță și încep să plâng.

Ea dă îngrijorată perdeaua la o parte și mă vede și intră imediat peste mine cu toate sacoșele. Trage la loc draperia.

Se așază lângă mine și mă ia în brațe. E mică și uscățivă, un țâr de femeie, eu sunt mai mare, mai înaltă și mai spătoasă și mă strâng ghem și mă bag în ea, iar ei nu-i mai ajung mâinile să mă cuprindă.

Papi, devórame, se aude de sus. *Mami, shake your body*, răspunde el.

Tricoul mamei miroase frumos, a ceva citric. Întotdeauna i-au mirosit hainele frumos.

— Să-mi dai și mie săculeți din ăia de rufe, îi zic. Cum ai în șifonier.

— Îți dă mama, zice ea. Ți-i dau pe toți.

De ce m-ai făcut? îmi vine s-o întreb, dar nu pot să scot pe gură așa ceva. Cum să-i fac asta?

— Ce să-ți facă mama să nu mai plângi? zice.

— Îmi dai săculeții.

— Bine. Și mai ce?

— Și cerceii…

— Ăștia? mă-întreabă și mă dezlipește de ea.

Are ochii roșii.

— Da, ți i-am văzut de la aeroport.

— Ia-i acum! zice și se-apucă să și-i scoată. Mai am acasă un kil de cercei, ți-i dau pe toți.

Sunt bobițe străvezii de cuarț. Scapă pe jos opritorul de la un cercel și se apleacă și se uită pe jos prin cabină.

— Nu văd nimic. Ai tu ochii mai buni?

Îi zic că da, mă uit, că vreau sutienul pe care l-am probat și că pe celelalte două nu mi le mai pun.

Mâncăm *paella* cu fructe de mare la Paco, un restaurant pe faleză, aproape de campingul în care lucrează la recepție. Intră în tură la două și i-am zis că merg să stau cu ea un pic, după aia mă duc pe plajă.

Îmi curăță creveții și mi-i pune în farfurie, iar eu îi iau cu mâna și-i mănânc mai repede decât curăță ea.

Lăsăm pungile la birou, iar eu mă chinui să prind semnal la internet, mă conectez pe telefon și caut peștișorii *Garra rufa*. Se pare că în unele țări sunt interziși. Fiindcă ustensilele pentru tratamente cosmetice trebuie dezinfectate și pe ei n-ai cum să-i dezinfectezi. Ce desert e ăsta, bătături…?

Iau rogojina și mă duc pe plajă, o las pe mama să negocieze cu doi moșulici care vor să schimbe parcela unde și-au tras rulota.

Se pornește dintr-odată vânt și marea se aude cu mult înainte să se vadă.

Nisipul e umed și extrem de curat. Rochia largă și lungă îmi zboară până-n cap, trebuie s-o țin cu o mână pe lângă corp. O iau la pas spre El Campello.

Trec pe lângă un post de salvamar. Cocoțat sus, la datorie, salvamarul își trage un hanorac pe el, apoi se uită cu binoclul pe mare.

În vreo cinșpe sau douăzeci de minute de când a început vântul, s-a deschis deja toneta de închiriat echipament pentru kiteboarding. Două zmeie sunt deja în apă.

De când am venit prima dată în Spania și am mers prima dată pe vânt pe o plajă, asta mi-am dorit să fac. Într-o viață viitoare. Să fiu undeva la malul mării și să am un corp care să ceară și să poată duce genul ăsta de aventură. Genul de popor care „știe să trăiască“, după cum spune mama. Unui astfel de

popor mi-am dorit să-i aparțin. Dar să-i fi aparținut din prima. Acum e prea târziu pentru orice.

Pun rogojina pe jos nu departe de toneta de închirieri, ca să mă uit cine mai vine și ce face. Să mă uit la oamenii ăștia cum își văd de viața lor atât de aproape de mine, oamenii ăștia care nu sunt decât niște persoane din galaxie.

Încă mai simt locul gol în burtă, îl văd.

Cu problemele medicale pe care le am, mă scufundă gândul că e foarte posibil să nu mai pot face copii niciodată. Ceea ce ar putea să mă facă indezirabilă nu atât pentru un partener, cât pentru mine însămi. Viitorul strălucit, cu copii scoși din burtă, încă era locul luminos în care-mi puneam speranțele.

Vântul s-a potolit, iar cele două zmeie au dispărut din apă.

Dar nisipul umed e rece și simt rece la fund prin rogojină. Până acum mă gândeam la ovare, acum nu mă mai gândesc la nimic, e pur și simplu neplăcut, mă ridic și plec.

Merg pe trotuarul de la marginea nisipului. Mă depășește tramvaiul 3. Mă depășește autobuzul 81. Din sens invers vin oameni cu câini.

E aproape opt, mama mai are puțin și iese din tură. Se chinuie să înțeleagă ce vrea de la ea un domn de naționalitate incertă, care vrea, din câte intuiesc, o fisă pentru mașina de spălat.

După ce pleacă el, mă ia de mână și mă așază pe un scaun lângă ea.

— Cum ești?

— Bine.

— M-am gândit…

— Așa.

— Poți să vii aici. Îți caut ceva de lucru. Ceva de început. Tu ești deșteaptă și sigur îți găsești locul repede. Prea am fost despărțite atâta vreme.

— Ne înțelegem așa de bine și ne iubim tocmai pentru că suntem despărțite, răspund.

— Gândește-te, nu-mi spune acum. Ce faci acolo? În noroaiele alea? zice ea.

— Nu e numai noroi…

— Prea ai fost departe de mine, zice și se ridică de pe scaun, vine lângă mine și mă strânge la piept.

Îi simt pe obraz sutienul din burete gros. Mă pupă pe creștet.

— Nu mai sta la nebunii ăia.

— Ce facem mâine? zic.

— Vrei să te duci la Guardamar, la Maite? O sun?

— Nu știu… Tre' să vorbesc în spaniolă. Mai degrabă stau în pat. Sau mai merg pe nisip.

— Vezi tu mâine, zice ea.

Și-mi dă drumul brusc când vede o rulotă care intră încet pe poartă.

— Le fac intrarea la ăștia și după aia cred că mergem, spune mama.

Ies în curte și mă duc la voliera cu zebre, păsări exotice mici și vioaie, care chițăie ca niște jucării de gumă. În spaniolă le zice *diamantes*. După ele mi-am pus parola la mail.

Mama e singura care se îngrijește să le schimbe apa și să le pună semințe, colegilor nu le pasă de ele. Sunt multe și se înmulțesc repede. Mai sunt clienți din camping care vin și cer să ia și ei câteva înainte de plecare. Mama nu le dă niciodată. S-a întâmplat ca unii la un moment dat să bage mâna pur și simplu și să fure.

Mama iese de la recepție cu toate sacoșele și încuie cu cheia ușa căsuței de lemn.

— Am vorbit cu Miguel să facă în locul meu mâine, ca să fiu liberă.

Oare eu o să pot vreodată s-o răsplătesc?

O luăm la pas către stația de tramvai. Vântul îmi saltă punga de hârtie cu sutienul. Și punga de plastic cu eșarfele. Și-mi înfoaie din nou rochia.

— Ne oprim la Mercadona și luăm somon și-ți fac cu portocale și cu *almendras*, vrei? zice mama vioaie ca diamantele din volieră.

— Nu mai risipi atâția bani, îi spun.

— Ei, na, asta ți-e grija ție acum. Și așa ne vedem prea rar. Suntem prea departe.

În tramvai ne așezăm pe două locuri față în față. Avem pungile în brațe.

Eu mă uit la ea și ea se uită la mine și când vocea din difuzor anunță stația Sangueta, mama îmi zice:

— Gândește-te dacă vrei să vii.

Sunt un om la care furia izbucnește târziu. După rușine, vinovăție și resemnare, în această ordine. Și izbucnește ca un vulcan noroios. Nu scuipă lavă încinsă, ci bolborosește rece în mâlul ei.

Acum aștept furia.

Otilia mi-a scris de la Budapesta să mai ies cu Zoe. De ce nu te-ai împrietenit cu ea? îmi spune și eu o urăsc o zi sau două fiindcă-și imaginează despre mine c-o pot înlocui așa ușor. Zoe e o prietenă a ei.

M-am trezit ieri cu un mesaj de la Zoe, dacă nu vreau să merg azi la un *queer warm up party*. O să fie și o grămadă de straighți, zice ea.

Mă întreb cum i-o fi venit ideea să mă cheme.

Zoe e o fată foarte mișto. Ea n-are nicio vină.

Urmează weekendul și n-am mai ieșit de mult, îmi fac datoria față de mine și zic da.

De dimineață mă scol târziu și apoi la metrou constat că mi-a expirat abonamentul și automatul din stație nu merge și trebuie să ies și să traversez intersecția și să cobor pe la capătul celălalt al liniei, unde e casă de bilete. Asta mă mai întârzie cu vreo doispe minute, iar când ajung la birou, tanti Oara tropăie neliniștită în fața porții și mă ceartă c-am întârziat. Îi spun în gând să se ducă dracului.

Nici măcar nu e zi de curățenie, o întreb ce caută la birou.

Îmi zice c-a sunat-o șeful aseară și i-a zis să vină la prima oră, că au o întâlnire importantă de la nouă.

Și acum, din cauza mea, nu mai are timp să termine.

— Haideți că vă ajut, îi zic. Ce să fac?

Îmi zice să-i duc aspiratorul sus și să deschid geamurile în biroul șefilor.

Ușa e dată de perete, intru și văd pe masa de conferință sticle goale de bere și firimituri și mac.

Deschid geamurile.

Adun sticlele în pungi de gunoi.

Apare șefa în spatele meu, cu o cană termică în care-și aduce de obicei cafea și cu laptopul în spate. Are ochii lipiți de somn și pare panicată.

Ia aspiratorul și-l bagă în priză și se apucă să dea pe mochetă, pe scaune, prin colțurile în care i se pare că atârnă plase de păianjeni.

Cobor cu gunoiul și jos e Traian, care scoate dintr-o sacoșă de Cora pahare de plastic, hârtie igienică și un pachet de cafea.

— Trebuie să vină cineva? întreb.

— Da, niște avocați, răspunde el, dar nu zice mai mult, are impresia că deja a zis destul. Am pus și niște apă minerală la frigider.

Avocații vin la nouă fix, sunt două fețe noi, nu cred că sunt de la firma cu care colaborăm. Sunt între două vârste, eleganți și extrem de frumoși.

În firmă am rămas cinci.

Șefa mă pune să fac cafea, iar eu la bucătărie mă împiedic de tanti Oara, care a terminat așa-zisa curățenie, dar tot nu pleacă. Probabil îl pândește pe Traian să-i ceară ceva.

Torn cafeaua în patru ceșcuțe, care, așezate pe farfurioarele lor, încap cu greu pe tava mică și oxidată. La una dintre ele dau pe alături și tanti Oara se repede cu o bucată de hârtie igienică să șteargă farfurioara.

— Le-ai pus prea pline, spune ea.

— Lăsați-mă în pace.

După ce duc cafeaua, Mona îmi face semn să iau aspiratorul, că i l-a băgat șefa în birou când au venit ăia. Se uită la el cu mare scârbă, de parcă ar fi un animal hăcuit de care nu se poate atinge.

Mona e înconjurată și ea numai de dușmani, totul îi provoacă o silă imensă.

Și totuși rezistă aici și oriunde, e un ciulin prins în blană.

Discuția de sus se lungește și Traian nu mai coboară, tanti Oara vine la mine și-mi lasă chitanța de la RATB pentru abonamentul ei lunar, pe care i-l decontează firma. Îmi zice să i-o dau lu' domnu' Traian, că ea nu mai stă, scapă microbuzul. Dar să am mare grijă de ea.

— Da, o pun aici, uitați.

Și netezesc bilețelul șomoiogit și-l întind frumos lângă telefon.

— Și mai am o rugăminte la tine, zice.

— Spuneți.

— Dacă ai scotch din ăla lat… Să aduc și eu data viitoare Biblia, că mi s-a rupt la cotor și să mi-o lipești…

— Sigur că da, aduceți și ne descurcăm.

Nu mai am scotch lat, n-au mai trimis colete cu documente de săptămâni, poate chiar luni și, dacă-i cer lui Traian să cumpere, o să mă întrebe de ce. O s-aduc eu de-acasă. Îmi pun *reminder* în telefon.

Mai târziu, Bogdan îmi prezintă niște documente de la firma nevesti-sii, traduse în engleză, și mă roagă să le pun ștampila de traducător autorizat. Zice că le-a făcut el, că n-au fost grele.

Îi pun ștampila și el zice săru-mâna.

Altă dată îmi dădea mie să traduc și-i făceam factură.

La ora cinci las treburi nefăcute pentru luni și închid și plec.

Zoe se asigură că nu mă trag pe cur de la party și-mi trimite mesaj: *Ne vedem direct acolo, da? Vezi ca vine si Tudor, care mi-a montat mie filmul. Nu mai e cu aia!! Eu atat am de zis!* După care urmează trei fețișoare galbene, una râde, una face cu ochiul, una scoate limba.

Mă apuc și fac ordine prin casă, pentru orice eventualitate.

Mă epilez la subraț, deși nu prea mi-a crescut părul, dar nu se știe ce se ivește.

Îl știu pe Tudor ăsta, e urât, dar cumva haios. Ar putea să-mi placă de el, am mai vorbit despre asta cu fetele acum multă vreme.

În baie miroase a câine ud, plafonul s-a cojit aproape pe jumătate. Acum mi se pare că miroase și-n hol și că se întinde mirosul și-n casă. Aprind un bețișor parfumat, să acopere. Că nu se știe cine mai intră.

Uneori, cel mai mult și mai mult pe lume îmi doresc să dispar și să-i las facturi neplătite lui Ursu.

Dar mi-a luat garanție.

În Control plătesc biletul de intrare și întind mâna să mi se pună brățara.

Zoe e într-o gașcă mare și deja e aghesmuită bine, îmi zice că a început de pe la prânz. Desface pungi cu cadouri.

— Ce se petrece? întreb pe cineva.

— E ziua ei.

Eu nu i-am adus nimic. Habar n-aveam și mă simt prost, putea și ea să zică.

Mă uit după Tudor și-l văd afară la terasă, e în picioare, lângă o sobă electrică, și fumează cu mai mulți.

Mă duc la bar să-mi iau o votcă cu suc de portocale, beau paharul dintr-o înghițitură și stau pe margine până mi se urcă votca la creier. Cocktailul a fost cam slab. Șaișpe lei. Mă duc și mai iau unul și-l beau la fel de repede.

Vreau să intru în vorbă cu Tudor.

Îi mai știu vag pe vreo doi care sunt acolo la fumat. Mă duc lângă ei și zâmbesc larg și-i salut pe toți cu o singură mișcare amplă a mâinii. Votca a ajuns unde trebuie, dar nu mă face curajoasă, mă face indiferentă. Nu-mi prea pasă ce se întâmplă. Totuși, mă străduiesc. Inventez întrebări. Gen ce mai faceți. Ce mai e nou. Cineva, mai politicos și mai treaz, îmi răspunde. Sunteți și voi la ziua lui Zoe? Oarecum, răspunde persoana politicoasă.

Tudor nu mă bagă în seamă. Poate nu-și aduce aminte cine sunt, dar nici nu face efortul de a se întoarce către mine, de a zâmbi, de a întinde mâna să se prezinte. Dar sunt aproape sigură că-și aduce aminte.

Whatever, și așa e urât.

Mai stau cu ei un pic, fără țigară și fără pahar, zâmbitoare și plutitoare după muzică, apoi intru înapoi și o caut pe Zoe.

Dansează frenetic, are bretonul transpirat și lipit de frunte.

— L-ai văzut pe Tudor? îmi strigă ea la ureche. E afară!

— Mulțumesc! îi zic. Am dat treișdoi de lei să-mi fac curaj să mă duc până acolo și nu m-a băgat în seamă!

— Du-te și cere-i banii! zice ea și mai trage cu paiul dintr-un pahar.

După aia își dă capul pe spate și râde.

— Mamă, dacă era și Otilia aici…, spune.

— Mă duc să-mi iau o apă! îi strig.

— Bine!

Dau opt lei pe o apă mică și mult prea rece ca să poată fi băută altfel decât cu înghițituri mici. Beau apa și plec.

La Universitate, la statui, vreau să iau un taxi, dar șoferul mă întreabă unde merg, așa că-i trântesc portiera și plec. La Rosetti nu e niciun taxi. Merg mai departe spre Armenească. La Moșilor e o singură mașină în fața unui bar de manele, dar n-am curaj să mă urc, nu recunosc firma.

O iau înainte pe Pache și renunț să mă mai uit după taxiuri, nu mă mai ia nimeni, sunt la șase lei distanță.

Ca de obicei, la Muncii sunt fete la produs și, ca de obicei, trec printre ele fără probleme fiindcă mă străduiesc să mă fac că nu le văd. Nu mă uit înspre ele, nu scanez pe nimeni. La început mi se părea ciudat să traversez zona asta când mai veneam noaptea pe jos, dar acum nu mi se mai pare nicicum.

Stau la semafor să se facă verde și la câțiva pași de mine oprește o mașină în dreptul unei fete. Mai apar încă două de nicăieri, cu viteza luminii. Se ceartă între ele în ușa mașinii. Cineva dinăuntru le smulge portiera din mâini și o închide, iar mașina pornește și dispare pe Decebal.

Pe strada Rodul Pământului văd oameni adunați grămadă și mașini de poliție cu luminile girofarelor pornite. Strada e blocată, la fel și trotuarul din drepta mea, singurul, de altfel. O mașină boțită și pe jos două pete imense de sânge gros. O echipă de televiziune. E destul de evident ce s-a întâmplat, dar nu pot să-mi explic cum. De unde un impact atât de puternic pe o stradă mică, unde n-aveai cum să ai viteză. Mă uit derutată pe

unde aș putea să ocolesc, iar cineva îmi sugerează să intru prin gardul viu și să trec prin grădina blocului, ca să nu dau roată clădirii.

Omul îmi spune fără să-l întreb:

— A venit o salvare și l-a luat, da' cică a murit deja.

Merg până acasă cu petele de sânge în cap.

Calc pe-acolo în fiecare zi.

Și totuși drama nu mi se duce în stomac, nu mai trăiesc visceral nicio nenorocire. Sunt într-o tristețe adâncă, pe care n-o pot articula. Nu știu dacă am plâns destul după ce-am pierdut sau dacă am pierdut destul încât să justifice cât am plâns.

Picioarele, mâna care apasă butonul liftului, mâna care descuie sunt toate pe pilot automat.

În hol mai miroase încă a bețișor ars, dar n-a acoperit mirosul de mucegai, acum miroase a câine ud în biserică.

Am plecat din Control de-o oră. Telefonul e mort. Îl pun la încărcat ca să-i trimit lui Zoe un mesaj.

E sâmbătă dimineață și mă trezește o bormașină. Sau o drujbă. În bloc sau pe lângă bloc, încă nu-mi dau seama. Îmi trag pilota făcută cocoloș de sub șold și în corp încep să mi se trezească una câte una și durerile.

Ceasul trebuia să sune mai târziu, peste vreo oră și ceva. La prânz trebuie să ajung la biserica Sfântul Elefterie, la botezul lui Eric, băiețelul lui Bogdan. Se trezește în mine și această durere. Au fost invitați toți din firmă, care sunt sau au fost, se lasă cu bani în plic, mă vor lua șefii cu mașina în drum.

La bloc se instalează schele pentru reabilitarea termică, nu le văd, dar le simt cum se înșiruiesc una peste alta, fâșii peste fâșii de schele, mai au puțin și ajung la etajul meu. În curând voi avea la geam oameni.

Trebuie să mă apuc să mă pregătesc: unghii, sprâncene, minimul de cosmetizare. Apoi să ies mai devreme, să caut flori.

Îmi pun perna în cap, dar bormașina se aude și mai tare dacă-ți pui perna în cap. Îi creezi mediu să se propage mai repede. Deci e din interior.

Pun o pastilă de cafea în espressor și-mi promit a mia oară, și astăzi, că mă las. Fiindcă îmi țiuie urechile de la cafea și pentru că e scump să-ți tot faci la espressor.

Mă pensez aiurea, stânga îmi iese mai prost decât dreapta, iar Mona va remarca.

Mă îmbrac cu blugi și cămașă și la urmă de tot, când sunt gata cu toate celelalte, îmi dau seama că n-am plic pentru mica

atenție. M-apuc să caut prin casă un plic. Am în cap imaginea unui dosar cu plicuri de varii mărimi și forme, dar, din păcate, n-am și imaginea locului în care se află dosarul.

Iau o coală albă din imprimantă, de rezervă, și-mi propun să fac un mic ocol pe la papetărie, să cumpăr plic.

La papetărie nu dau la bucată, așa că iau un set de 20. Scot bani de la bancomat. Iau la rând chioșcurile cu flori de pe șoseaua Mihai Bravu, între Baba Novac și Muncii. E plin de vaze cu crizanteme lungi, care-mi ajung până la brâu. Și-n rest nimic, doar trandafiri roșii. Partea bună cu crizantemele e că sunt mari, poți să iei puține și să pară că sunt multe. Iau crizanteme.

Apoi mă duc în stație la 104, de unde ar trebui să mă ia din mers șefii, care vin pe bulevardul Basarabia. Ajung mult mai repede decât am stabilit cu ei și stau acolo cu buchetul cât mine de mare, mă holbez la o femeie taximetrist parcată fix unde scrie BUS.

La volan e Traian și mă vede înainte să văd eu mașina, mă claxonează și eu mă chinui să intru repede cu florile mari în brațe.

— Pune frână, Traian, ce faci? țipă șefa la el.

— Am pus.

— Hai mai repede, că vine autobuzul.

— Bună ziua, le spun eu și zâmbesc.

Traian se uită la mine în oglinda retrozvizoare.

— Bună, Cristina. Stai de mult?

— Nu, nu, ați fost foarte punctuali.

În timpul drumului, ea vorbește la telefon încontinuu și-l mai atenționează pe el la trafic.

Ajungem repede, iar la biserică e lume puțină, majoritatea vin direct la restaurant.

Copilul e mărișor, are deja șase luni, e suficient de dezvoltat cât să protesteze vehement când îl bagă în cazan. Sunt curioasă cum o să fie.

Ciobanu e îmbrăcat la costum și arată și mai neobișnuit decât la balul mascat, unde a fost pirat, nu l-am mai văzut așa, iar soția lui a slăbit mult, și-a revenit total după naștere. Sunt amândoi frumoși și se află exact acolo unde ar trebui să se afle în acest moment al vieții.

Îi dau florile ei, înainte de a intra în biserică, iar ea le pune pe o băncuță, alături de alte obiecte. Îmi zâmbește absentă, mintea îi zbârnâie de alte griji.

Fotografii își instalează luminile și blendele în biserică. Sunt doi, probabil un cuplu, ea are o burtă destul de proeminentă și se mișcă greu.

Traian și-a adus o cameră video cât o palmă și o pornește. O rotește prin toată biserica. Eu stau chiar în spatele lor și, când se întoarce și ajunge cu camera la mine, mă uit stânjenită în ea și zâmbesc. Pare extrem de fericit, de parcă evenimentul ar fi din familia lui.

Eric e cuminte și ușor manevrabil, probabil că e hrănit bine, deocamdată nu protestează la nimic. N-am mai fost la botez decât o singură dată, când eram copil, și-mi amintesc că părinții nu aveau voie la ceremonie. Acum sunt amândoi prezenți, aliniați alături de nași, iar băiețelul stă liniștit pe umărul mamei. Nu-mi pot lua ochii de la el.

Telefonul șefei începe să vibreze și ea se întoarce să iasă din biserică, să vorbească. Traian se întoarce cu camera după ea și mă prinde din greșeală și pe mine.

— Nici nu știe el ce-l așteaptă, zic și fac un semn din cap către victima botezului.

Traian râde. Este extrem de binedispus. Mută camera pe copilul lenevos.

Începe slujba, nașii se leapădă de satana, copilul e în continuare frumos și obedient. Șefa scrie SMS-uri, Traian filmează. Sunt întreagă și programată pentru supraviețuire, mi-e bine și binele arată așa. Să plâng de emoție la copilul altora, să am douăzeci de plicuri în poșetă, din care unul e cu bani.

Apa călâie din căzănel îl transformă pe Eric într-un băiat zgomotos, care trebuie calmat. Mama încearcă să-l liniștească, vinovată că el urlă în biserică. Li se fac poze pe toate părțile. Peste ani și ani va fi amuzant.

Liliana zâmbește, dar iese din nou afară să dea sau să primească un telefon, iar când se sting lumânările – de care stau spânzurați ursuleți de pluș – femeile rămân să schimbe copilul, iar noi ne regrupăm către mașini. Șefa e deja pe scaunul din dreapta șoferului și-i povestește cuiva de avocatul ăsta nou, că e mulțumită de el, *că mă suportă și și eu îl suport, e mare lucru*, zice ea și râde.

Înainte de a-și pune centura, Traian derulează un pic înregistrarea și revede râzând câteva cadre.

— Dacă aduci luni un stick, îți dau și ție filmulețul, îmi zice în oglindă.

— Aduc, îi spun. Poate n-oi uita.

În tot timpul acesta, Liliana se străduiește să-mi ignore prezența. Probabil îl detestă pe Traian că s-a oferit să mă ia cu mașina și la fel și eu.

Când pornim, am o vagă impresie că buchetul meu de crizanteme a rămas pe bancă, în curtea bisericii, parcă l-am văzut în colțul ochiului când am ieșit.

În jurul restaurantului e aglomerat și va trebui să dea niște ture pentru a găsi parcare, așa că Traian ne sugerează să coborâm și oprește fix la scară. Liliana coboară cu telefonul în mână și geanta uriașă pe braț, îl vede din ușă pe Simion și se duce direct la el. Ieri după-amiază l-a sunat de patru ori și n-a răspuns, Simion e detașat pe un șantier, supervizează construcția unui pod. Autoritatea contractantă va scoate în curând la licitație loturi suplimentare de lucrări, la care e musai să participăm, am avut o relație bună cu clientul. De când cu avocatul nou, Liliana are idei de afaceri și nu se mai teme de grupul spaniol. Nu le mai raportează aproape nimic, le ignoră mailurile în care ei cer rapoarte și previziuni.

Ursu e deja instalat la masă și mă salută vesel. Mă duc din inerție către el și mă așez pe un scaun liber.

— Luni poate ne bagă banii, zice el mai încet, iar pe mine mă ia amețeala când îmi dau seama c-a mai zburat o lună și că încă o lichidare o să-mi alunece printre degete.

— Domnul Ursu, e anunț jos, la intrarea în bloc, că de luni vin ăia de la reabilitare să măsoare geamurile. Între orele 17 și 21. Administratorul zicea că fac ei balconul și interiorul trebuie să-l plătiți dumneavostră, dacă vreți, parcă așa am înțeles.

— Lasă că-l sun eu mâine pe-ăsta să mă lămuresc.

— Veniți luni?

— Să văd. Cred că vin. Mergem împreună direct acolo, ne oprim și pe la bancomat dacă se bagă banii, să-mi dai și mie chiria.

— Bine. Și mai zicea administratorul că opțional puteți pune și plasă de țânțari, e o sută de lei.

— Eeee, vedem. Și aia, și ailaltă, se adună. De unde atâția bani?

E atât de aproape de mine, încât mă scuipă pe ochelari când vorbește.

— Haideți, domnul Ursu, că nici aer condiționat n-am, am stat așa toată vara…

— Pe partea aia nici nu-ți trebuie, că-i umbră.

— Dar asta nu înseamnă că nu intră țânțari!

— O plătești tu? zice el și râde forțat, în timp ce Traian vine la masa noastră cu o farfurie plină de ordefuri și-i întinde mâna lui Ursu, să dea noroc.

— Nu, eu voi plăti ca s-o folosesc. De-asta plătesc chirie.

Traian ezită o clipă. Nu știe dacă să intervină sau nu în discuția noastră aprinsă, apoi își ia tacâmurile și se apucă să mănânce, studiind atent fiecare bucățică înainte de a o înghiți. Rulade colorate, ouțe mici decorate cu firicele străvezii de legume, tartine minuscule cu creme pastelate.

— După ce că ți-am lăsat ieftin, zice Ursu cu o dezamăgire teatrală și-și întoarce privirea de la mine.

— Nu mi-ați lăsat deloc ieftin, e la prețul pieței. Plus că n-am geam la baie, nu mi-ați reparat tavanul, ușa de la cameră nu se mai închide… Și am și balconul ocupat cu sacii ăia de fluturași pe care nu mi i-ați luat nici acum. Și murăturile.

Traian a nimerit prost, dar probabil că a evitat să stea la masă cu nevastă-sa.

Mă gândesc cu groază la tot disconfortul din lunile următoare, cât va fi șantier, dar cu și mai mare groază la varianta de a mă muta în altă parte. Anunțuri, telefoane, decizii. Bagaje. Mă doare spatele numai când mă gândesc. Nu mai știu ce argumente să-i dau.

— Vă rog frumos, îi zic.

— Ei, mai vorbim, zice el și râde satisfăcut, de parcă deznădejdea mea politicoasă tocmai i-a oferit un instrument de negociere.

Eu îi plătesc în fiecare lună opt plase. Dar Dumnezeu știe dacă mă mai apucă vara acolo.

Mă ridic de la masă și mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Traversez spațiul gol din mijlocul sălii, care probabil e loc pentru dans. E ca la nuntă, doar că e în miezul zilei și mai participă și foarte mulți copii mici.

Băiețelul proaspăt creștinat trece de la o rudă la alta, toți îl iau în brațe și-l smotocesc, dar el nu mai are răbdare de nimeni. E irascibil și se zvârcolește. E obosit. În cele din urmă, una dintre bunici dispare cu el, îl duce acasă să-l culce.

Toți de-aici au un scop precis în viață. Scopul de a culca copilul. De a colecta chiria. De a licita încă un picior de pod.

La masa cu ordefuri, Mona și Timea stau una lângă alta și inspectează mâncărurile. Mona a luat pe farfurie o felie de ruladă, pe care a căsăpit-o cu furculița, încercând să-i identifice conținutul. E pretențioasă la mâncare și e mândră de asta. În Thailanda s-a hrănit numai cu biscuiți Oreo de la supermarket, fiindcă i-a fost scârbă să mănânce altceva. Ea nu pune gura cu încredere decât pe carne cu cartofi prăjiți. Și seara coboară în sala de sport pe care și-a amenajat-o în subsolul casei și se urcă pe stepperul de lângă piscina goală, ca să ardă cartofii prăjiți. Piscina e goală fiindcă au infiltrații în pereți de la pânza freatică, Ursu râde de casa ei de revistă cu piscină goală și apă nepotabilă, dar ea păstrează în telefon poze cu piscina și cu mozaicul turcoaz. Ține acolo în telefon marea ei realizare.

— Da, sigur, astea numai icre nu sunt, spune Mona și îndepărtează scârbită cu furculița pasta gălbuie de pe o felioară

de pâine prăjită. Și porcăriile astea vechi de nu știu când, zice și arată către niște castraveți sculptați, iar Timea, care tocmai în secunda aia i-a pozat, nu mai știe dacă să confirme sau să râdă.

— Nu cred că-s chiar vechi, zic eu. Ar fi fost uscați dacă erau vechi. Și sunt icre de fasole.

— Oricum, nu se poate mânca nimic de pe masa asta, zice Mona în timp ce mai căsăpește o chifteluță.

— Probabil că mai urmează și altceva, zic.

Liliana vine lângă noi și începe să-și care la întâmplare pe farfurie câte o bucată din orice.

— Luni neapărat să terminăm dosarul ăla, zice ea către mine și Timea, iar Mona se fofilează și dispare. Timea, să urmărești pe SEAP și celelalte loturi, Simion știe de la ăia de pe șantier că trebuie să se publice. Să nu cumva să ne scape, c-o să iasă nasol… Trebuie să aducem lucrări, nu să trecem pe lângă ele. De-aia țin atâția oameni. Și tu să te duci la notar să legalizezi copiile după recomandările alea, îmi spune mie cu gura plină.

E sâmbătă și e o petrecere și e și o masă cu băuturi, dar mai bine nu, o să mă doară capul.

— Oare unde se pun banii? întreb eu către spațiul gol dintre ele două.

— Pe masa lor, acolo, zice Timea. În coșuleț.

— Se scrie pe plic de la cine sunt?

— Noi am scris, zice Timea.

Și continuă, printre dinți:

— Am pus șapte sute.

Liliana, cu urechea ei agilă, prinde din zbor informația și se oprește din mestecat o secundă.

Oare e mult? Oare e puțin?

— Ai un pix? o întreb eu pe Timea și dispărem amândouă de lângă masă.

— Frate, asta-i nebună, zice ea. Ce mă tot freacă cu SEAP-ul ăsta. Nu m-am uitat vineri? Doar erai și tu! M-am uitat. Le-am luat la rând pe toate. Nu s-a publicat nimic. Și cum adică atâția oameni, că numai eu sunt la marketing. Și muncesc pentru trei, dar salariul e pentru trei?

Nu muncește niciodată pentru trei, poate pentru doi atunci când sunt licitații de pregătit. Și e foarte grijulie cu timpul ei, nu stă niciun minut peste program. Ieri am chemat curierul să trimit un plic și i-am zis să vină până la cinci. La cinci încă nu venise, iar eu mai aveam ceva de făcut în birou la doamna Cati. Am rugat-o pe Timea să mai stea un pic, până vine băiatul, și a zis că stă și după ce am urcat, ea și-a luat geanta și a dispărut și a și lăsat ușa descuiată jos.

Nu pot să fiu empatică cu suferința ei profesională.

Fac ochii roată prin încăpere, dar nu am unde să mă așez în altă parte, plus că haina o am pe spătarul scaunului de lângă Ursu, așa că mă întorc la masa aceea.

Vorbește politice cu Traian, rușii și americanii, Siria, metroul din București. Face glume cu tragedii.

Niște copii aleargă prin sală.

Chelnerii aduc tăvi cu cărnuri.

Scot telefonul.

— Ce adresă avem aici? întreb, dar nu mă aude nimeni.

După un minut apare un băiat care strânge paharele goale.

— Nu vă supărați, îi zic și-l apuc de braț, să nu dispară. Fiți amabil… ce adresă avem aici?

Luna trecută nu ne-am luat banii, luna asta, pe data de cinșpe, dacă am văzut că tot nu se întâmplă nimic, m-am dus la Liliana și i-am spus să mă ierte, înțeleg că e greu pentru toată lumea, dar de mâine nu mai vin.

— Ați fost ca o mamă pentru mine, i-am mai zis, pentru o despărțire ușoară.

Ea a spus să păstrăm legătura, că după ce agenția va fi dizolvată în mod oficial, o să-și deschidă firmă cu Traian și o să ne cheme la ea.

Am șters-o de pe Skype chiar în seara aia.

Dorm mult și prost, mă foiesc, mă trezesc de câte zece ori, transpir și după aia mi-e frig.

Nu mă scol înainte de unșpe.

Într-o bună zi va trebui să fac curat.

Schimbarea mult-visată venită acum cu forța, bine măcar c-au luat alții deciziile pentru mine.

Le-am șters de pe Facebook pe Mona, Timea și Ioana. Îl aveam și pe Bogdan și, cu toate c-a fost singurul pe care l-am tolerat, l-am șters și pe el.

L-am șters, în sfârșit, și pe Dan.

Am tras de Otilia o săptămână să-mi dea numărul ei de telefon din Budapesta. După aia am sunat de patru ori până a răspuns.

Se scuză, lucrează în ture la call center.

Viața e așa și așa.

— Ai mai vorbit cu ăla? mă întreabă.

Nu mi-e clar despre cine e vorba.

— Nu. E mort și îngropat.

— Cât de grele și de ambigue sunt vremurile pe care le trăim, zice ea.

— Da, tot mai bine era în peșteră, zic.

— Păi, și acum nu ești tot în peșteră?

— Da, dar atunci măcar te luai cu altele, să culegi, să vânezi…

— Dar eu cred că el când se ducea la vânătoare se mai ducea și pe la altele…, spune ea.

— Dar tu nu erai setată să te deranjeze, spun. Dar ce-ți veni acum să zici de altele?

Inima mea infectă așteaptă plină de speranță să-mi spună că nu merge treaba cu Carlos și că se întoarce.

— Nimic. M-am gândit așa, la cum era omul peșterii…

— Era un pervers, dă-l dracu’.

— Ai dreptate, spune ea. Omul peșterii era cu diavolul.

Nu mai am cu cine să râd.

Dar ea nu are nicio vină.

— Se pun în vânzare bilete la Electric acum, la sfârșitul lunii. Te bagi? o întreb.

— Măi, nu știu… Nu știu ce-o să fie până la anul în iulie.

— Dar ești aproape, poți să vii. E ca și când ai veni de la București.

— Nu știm dacă o să fim în Budapesta la anul.

Să-l ia naiba pe Carlos.

Mama mi-a trimis bani de când i-am spus că nu ne-am mai luat salariile. O mie de euro, printr-un serviciu de transfer, care

mi i-a dat în două bancnote noi de cinci sute. Îi am pe frigider, tot nu mă îndur să-i încep, mi se pare greșit să stric bancnotele.

Va trebui la un moment dat să ies din casă, să iau pâine. Și detergent de vase.

Să schimb banii.

M-am apucat să citesc cartea *Viețile secrete ale creierului*. După care urmează *Sinele*. După care *Tunelul Eului*. După care *Cine sunt eu?* Și *Mintea ca întâmplare*. Toate ordonate pe raft, acum am timp pentru ele, în sfârșit, le-a venit rândul.

Mama îmi dă mesaj că mi-a pus pachet cu „bunătăți“. Tot felul de peștuci, turrón de migdale, jamón și conserve de caracatiță. Să mă suni când îl ridici, spune. Și ai grijă să nu fie cutia tăiată pe la colțuri, dacă e tăiată, să nu semnezi de primire!

Am mai primit o dată cutia tăiată și l-am certat pe ăla de la Atlassib, dar l-a durut fix la bască, a zis că nicio problemă, o trimitem înapoi dacă n-o vreți, unde plătiți transportul pentru retur, aici sau la Alicante?

Dacă-mi fură ceva, să-mi fure caracatița.

Abia aștept Crăciunul, să vină mama acasă. Uneori, când dormim amândouă în camera noastră de la Brăila, am impresia că nu mai respiră și atunci îmi țin și eu respirația ca să fie liniște completă și să pot auzi. Și asta e iubirea, e liniștea asta în care-ți ții respirația, ușor îngrozit, ca să auzi dacă îngerul tău păzitor mai e acolo.